

Utdrag fra boken

TILBAKA TILL ATLANTIS

Her særlig om tempelinnvigningen i gamla egypten.

Av Mariana Stjerna

[Boken slutsåld från förlaget](#) men kan finnes på biblioteken /+ gamle ex.i antikvariat etc.
[-snarvei til den stora invigningen.](#)

Kort förklaring: Atlantis skakar i sina grundvalar av vulkaniska eruptioner. Det en gång så stolta riket går under i en naturkatastrof. De utvalda räddas och evakueras i Atlantis magnifika luftskepp - vimanorna. Ungdomarnas Yorin och Sira skiljs åt och landar i Egyptens respektive i Sumerernas land. Mariana Stjerna för oss med genom minnen från Atlantis, Pyramidens hemligheter, Druidernas mystik, det Godas seger, Mörkrets död och åter till Atlantis i en hisnande fartfylld skildring där Yorin och Sira spelar huvudrollerna. Upplev med dem deras sökande och längtan efter att nå vägen till kärlek och glädje.

*(No: Boken er diktert eller inspirert og omhandler kontinentet Atlantis siste dager, og vi følger historien rundt evakueringen av noen personer som boka omhandler – og hvordan disse ble overflyttet til bl a Egyptens land i forbindelse med denne voldsomme begivenhet i klodens ”nyere historie”. Senere omhandler fortellingen også andre inspirerte beretninger som utspant seg for ti-tusender av år siden. Boken er en av mange som er diktert fra høyere plan for å vekke/åpne opp **tanker mot en annen/alternativ versjon og kanskje faktisk den virkelige historie**”)*

FRÅN ÖVERSKRIFTEN 'KATASTOFEN' – altså i tiden rett för den voldomme händelsen som ødela denne stora øya i Atlanterhavet. (Her på link flere bøker som omhandler dette:
<http://galactic.no/rune/atlboker.htm>)

'KATASTROFEN'

...Nej, han (Yorin, huvudpersonen) förstod egentligen ingenting. Först hade han trott att det gällde ett hemligt möte. Sådana hölls ibland uppe på berget, men mestadels samlades deltagarna i någon av grottorna, oftast i Drakgrottan. Det gick en gammal sägen om att ett hiskligt vidunder bodde där och hade funnits där sedan urminnes tider. Det fanns alltid någon som kunde berätta att han passerat Drakgrottan och hört underliga ljud därifrån och sett rök välla ut genom sprickorna i berget. Det var klart, tänkte pojken, att det blev rök när man eldade därinne. Någon drake hade aldrig dykt upp på mötena, någon sådan fanns inte. Men folk fick gärna vara vidskepliga, det var ett bra beskydd för den hemliga Orden fadern tillhörde.

De kunde inte vara på väg till något möte, konstaterade han. Pojken tittade sig omkring så gott det gick, för luften var tjock, dimmig och nästan kvävande när de närmade sig bergets topp. Blygrå moln tyngde över bergskammen. Han kunde se hur den vanligen klara luften komprimerades och kvävdes under molntyngden. Det artade sig till ett möte mellan de olika elementen, inte mellan människor. Han hörde också hur dånet från urladdningen där ovanför begynte överrösta morgonens vanliga sköna vakenljud. Det blev alltmera öronbedövande. Skulle det bli ett rejält åskväder?

Faderns grepp om hans arm hårdnade på ett smärtsamt sätt, men pojken gav inte ifrån sig ett ljud. Han förstod att hans smärta var en spegling av faderns oro. Han kände en ömhet som stockade sig i halsen. Han förnam sin fars tystnad och varje skiftning i dennes mörka, sorgsna ansikte med de skarpa grå ögonen som kunde se rätt igenom allt. I den tunga halvskymningen som låg som en grå svepning över den ojämna marken skymtade många huvuden, men de var utan ansikten och det var även hans far nu. Silhuetthuvuden kan inte förstå, inte förklara, tänkte han dystert, varje förbiskyndande skugga har nog av sin egen vända.

Så här hade det varit alltsedan hans mor dog. Han saknade henne så fruktansvärt. Hon hade vänt livet, glädjen, spontaniteten i deras lilla familj. Fadern var en god man, en klok och mycket vis man. Men han iakttog mestadels den förtegenhet som många års forskning och koncentrerat tänkande präglat hos honom. Inte ens när modern dött i barnsäng hade tystnaden brutits, bara djupnat in mot en ordlös förtvivlan. Kanske fanns en stilla gråt djupt inne i honom, den gråt som fritt flödat hos sonen. Modern och den efterlängtdade lillasystemen hade lämnat jorden. Han var övertygad om att de levde någonstans i en annan dimension. Den uppfattningen fanns djupt rotad i honom, men vad hjälpte det när han inte längre kunde se dem, inte smeka dem. Vart hade ömheten tagit vägen? Med mor hade det varit något naturligt, men far var svår att nå. Han mindes en mjuk kind, en rund axel, en liten fast, trubbig hand. Ett skimrande honungsfärgat hårsvall och ögon så blå, att gentianan kunde slå ihop sina kronblad och skämmas - det var mor!

De hade kommit upp på berget nu. Han snubblade till på en rot och vaknade ur dagdrömmen. Faderns grepp om hans arm lossnade och lämnade efter sig en ordentlig

sveda. Det mulna gråvädret lystes upp av en och annan kornblix. Människorna stod tätt packade. Stillheten bröts bara av några barnskrik och av tillbakahållen kvinnogråt som flöt ut i långa snyftningar. Skriket i hans egen strupe ville också ut. Han var rädd. Han trevade efter faderns tröjarm som nyss stuckit fram så hemvävt grå och trygg ur den röda manteln. Men hans far var inte där längre. Vart hade han tagit vägen? Hur hade sonen undgått att märka när fadern försvann?

Innan ropet äntligen hann fram till den väntande munnen bröt helvetet löst. Även om han hade ropat, hade det inte hörts mer än en myras prassel myrstacken. Ett oväder utan like sprängde fram ur de svarta molnen. **På ett ögonblick försvann hans barndoms älskade stad - huvudstaden på Atlantis.** De rasande elementen vällde fram i en störtflod som rämnade mitt itu strax nedanför bergstoppen. Den klövs i två våldsamma vågor, en på vardera sidan om berget. Blixternas eld och havets jättevågor slickade girigt rent den jord som förut legat rik och grönskande där nedanför.

Himlen var illande röd och vinden slet molnen i trasor. När flodvågans lystna tunga sörplade i sig det som kom i dess väg, öppnade jorden därnere sitt gap och slukade allt - allt!

Stormen piskade människorna till marken, de föll över varandra och skriken kom loss. Vilda, förtvivlade skrik, skrik som skar sönder vindarna, förkrossande jämmer, trasig gråt varvad med hjärtskärande rop om förbarmelse. De låg där staplade på varandra, en del blödande ur sår från fallet eller sargade av sina egna naglar. En del försökte kravla sig upp, men motades av andra kroppar som häftigt kämpade med sin egen balans. Allt var ett virrvarr av mänskligt kött, dofter av skräckens utsöndringar, av urin och avföring, svett och rotblöta.

Han lyckades resa sig och vacklade till då han såg hur nära han stod intill ett stup. Klippan rasade lodrätt neråt en fotsbredd från honom. Blev han ofrivilligt motad eller knuffad kunde han ramla handlöst ner i de forsande vattenmassorna som stigit långt över trädtopparna därnere. Han upptäckte hur vattendropparna yrde över honom och han kände till sin förtvivlan att han var blöt i byxorna. Han skämdes. Något sådant fick inte hända en snart vuxen man. Men skrällen hade tagit tag i honom på samma sätt som i alla de andra. Människorna runt honom kravlade sig upp och såg sig förvirrat omkring. Levde de ännu? De kände på sina lemmar, sträckte på sig, nöp varandra och frågade och frågade utan att få något svar. Han makade sig försiktigt inåt berget.

Ett fruktansvärt skri hördes. Någon hade kommit för nära kanten och fallit handlöst ner i dödens käftar. Hjälpsamma händer försökte få fatt i den fallande, men förgäves. Det gick så fort och när skriet ekat färdigt blev det åter tyst på berget. Det kunde ha varit jag, tänkte han och rös.

Någonting mjukt föll mot honom och han hörde en snyftning. Han försökte vända sig om men det var svårt, så han skruvade sig varsamt mot det mjuka för att slippa knuffa till någon.

- Förlåt, flämtade en ljus ung röst.

Han lyckades ta emot den lilla gestalten just innan hon föll. En plötslig glipa hade uppstått på hennes sida så hastigt, att hon förlorade balansen. Han tyckte egentligen inte om att ta i människor numera, allrahelst om de var helt främmande. Men den här kroppen var späd och mjuk och rädd och väckte hans beskyddarinstinkter. Helt oväntat, kom ett litet pärlande skratt.

- Men oj, du är ju bara en pojke! Jag trodde först att du var en gammal stofil när jag såg dig kravla upp ur den levande högen, men då såg jag dig förstås bara bakifrån. Manteln låg i veck på din rygg förstår du, så det såg ut som en puckelrygg.

Hennes huva föll bakåt medan hon ivrigt pratade på och han såg in i ett par otroligt stora bruna ögon med stänk av bärnsten i, kantade av ögonfransar långa som fågelvingar. Det lilla trekantiga ansiktet var mycket ungt och rosig. Groparna i de runda kinderna och de friska vita tänderna i leendet passade inte alls in i skräckstämningen. Hela härligheten var omgiven av ett skimrande ljust hårburr som försvann innanför den våta, himmelsblå capen. Han släppte försiktigt taget om henne och ropade i hennes öra:

- Akta dig, så du inte kommer för nära stupet! Hon makade sig lite närmare honom och han kände en liten hand som trevade efter hans. Motvilligt tog han tag i den. Man måste ju hjälpa varandra i en sådan här situation och hon behövde trygghet, även om han själv inte hade någon. Han kände sig dock lite bättre nu och de flesta runt omkring honom började röra sig i olika riktningar. Självvalda vakter motade vid stupet. Det hördes inga skrik mer, bara ett entonigt, ångestfullt mummel. Några plåstrade om de sårade, några stöttade de vilsna och några lugnade de förtvivalade och rädda. Vinden hade övergått till en lätt bris, regnet hade upphört. Himlen var fortfarande röd men det fanns blå stråk i den. Det kändes som om solen försökte träda fram men inte riktigt förmådde slita isär molnbanken. Stackars sol, skulle den orka se all denna förödelse? Molnen hängde där fortfarande, men inte så tunga och svarta som förut. Ett efter ett smälte de undan och blottade en klarblå strimma. Hela världen bestod av bara ett enda berg med några hundra människor på. Det var allt. Allt han såg, allt han visste om.

- **Vad heter du?** Frågade hon. Flickan hade ställt sig på tåspetsarna för att nå upp till hans öra. Det var en mänsklig varelse som brydde sig om att fråga vardagliga, triviala frågor mitt i världens undergång! Han kunde inte låta bli att småle.

- **Yorin, svarade han.** Och du?

- Sirina, men jag kallas mest för Sira. Yorin, det var ett fint namn! Yorin, vad tror du ska hända med oss?

- Jordan håller på att gå under, Sira!

Han svävade lite på målet. Tankarna klarnade. De var två identiteter mitt i undergången. Namnen gav dem betydelse, hittills hade allt varit namnlöst. De hade båda samma mål - att överleva. Han fortsatte:

- Jag letar efter min far som har försvunnit. Är du ensam här?

- Nej, jag är med min familj. Far och mor gick för att söka rätt på min lillasyster. Hon kom bort bland alla människorna. Hon är så liten, bara fem år. Och nu har jag kommit bort också! Tokigt, va'? Hur gammal är du?

- Jag är sjutton år. Sira, släpp inte min hand! Därborta delar sig människorna. Vi försöker ta oss dit. Hur gammal är du själv?

- Femton. Håll mig hårdare, Yorin - såja! **Vi bor i Sam Jo, vi är druider.**

- Bodde, rättade han dystert. Kaiphun finns inte längre. Vår huvudstad är bara en dröm, ett minne. Var glad för att vi lever, Sira.

- Det gör ont i fötterna, någon trampade mig, klagade flickan. Kan vi inte gå lite saktare?

Snabbt böjde sig Yorin och tog upp flickan i famnen. Hon var lätt som en fjäder. Nu kom han fortare framåt. Hon lade med en belåten suck huvudet mot hans axel och protesterade inte över luftfärden. Snart skulle de ut på en längre luftfärd som de ännu inte visste något om.

Yorin hade siktat in sitt mål. Människor skockades omkring ett klippblock lite längre fram. Stenen var ungefär två meter hög och på den stod en högre man, Talaren. Yorin kände igen honom. Han brukade alltid vara med

Grottemplet och fadern hyste stor vördnad för honom. Yorin mindes hans namn

- Soleon-sar-Elios. Han hade hört rykten om att denne Soleon var en helig man, nästan en gud. En del skrattade åt ryktet, en del tog det på allvar. Bland de senare hörde hans far och därför misstänkte Yorin att han skulle finna fadern närheten av Talaren.

Soleon hade hela tiden försökt lugna människorna, men den kompakta människomassan hade varit alltför påträngande och stormen för våldsamt. Nu verkade det som om

människorna blivit mer målmedvetna. Yorin såg hur de delade upp sig på led som tydligen Talaren organiserade. Vad var det för led? Vart ämnade de sig? Den mänskliga kroppsskogen hade givit vika och Yorin hade fri sikt framåt. Där stod hans far bredvid Soleon och gestikulerade vilt. Yorin tänkte med saknad att nu var det dags att släppa ner den lätta bördan. Han hade nästan vant sig vid den, tyckte det kändes skönt när flickan kelet strök sin kind mot hans mantel och viftade med de blonda lockarna i hans ansikte. Mänsklighet, känslor, beröring mitt i världens sista timme!

Plötsligt insåg han varför människorna tysta grupperade sig i led. De vandrade bort mot en plåtå på andra sidan av bergstoppen. Han hade varit så upptagen av att njuta av den svagt parfymerade doften från guldhåret och lyssna till de små viskande berättelse från hennes vardagsliv, att han inte tittat uppåt på en lång stund. **Mot himlens ljusnande bakgrund avtecknade sig en armada av luftskepp.** Det var vimanor, de flygande underverken som han hittills trott bara fanns i faderns fantasi. Han kände bara till de små trådlösa farkoster som förflyttade människor mellan de olika delarna av Kaiphun. Det fanns också större maskiner som tog atlantiderna över hela kontinenten, men det här var något annat. Hans pojkhjärta höll på att sprängas av spänning.

Sett inn bilder

De ovala skeppen bildade en gigantisk pilspets. Det var som om luften höll andan när de stilla och majestätiskt seglade fram, som om de vilade på en slags kraftvåg. Under den bildades turbulenser i molnen och ovanför dem var himlen molnfri. Runt omkring dem fanns ett säreget sken - blåaktigt, ljusnande över grönt mot guldgult. Od-kraften, tänkte Yorin. Vad var det nu vi fick lära oss om den? Den är lika snabb som tanken - eller snabbare? Den är en kombination av vacuumkraft och strålenergi... Han avbröts av Siras gälla utrop:

- Det är inte klokt! Ser du vad jag ser? Hon gnuggade sig i ögonen när Yorin varsamt släppte ner henne på marken. Hon pekade mot skyn.

- Jag tror vi kommer ut på en liten åktur snart, förutspådde han. Så aningslös han hade varit i går. Så insiktsfull han blivit på några korta timmar.

- Tillsammans med dig är jag inte rädd för någonting! Flickan stod på tå igen och plötsligt landade en smällkyss på Yorins haka. Han rodnade häftigt.

- Oj, skrattade Sira, det var inte på hakan den skulle hamna! Jag missade munnen. Är det där din pappa?

Yorin svarade inte. Han stod som förhäxad och betraktade vimanorna. Hans far hade upptäckt honom och kom framskyndande mot dem. Flickan ryckte pojken i manteln.

- Du går väl inte ifrån mig? pep hon ängsligt. Du måste hjälpa mig att hitta min familj.

- Yorin, min son, hördes faderns röst. Jag har varit orolig för dig, men Soleon har lugnat mig. Jag behövdes vid hans sida för att hjälpa honom att organisera flyktleden. Och vem är den här flickan?

Det var längesedan Yorin hört sin far tala så många ord på en gång. Han verkade glad mitt i eländet, nästan uppsluppen. Sonen skulle just svara då hans lilla ljuslockiga skyddsling hälsade fadern med druidhälsningen och sedan förklarade:

- Jag är Sirina, Klaudians dotter. Jag är ämnad till att tjäna Belisana, Mångudinnan.

- Och var finns Klaudian? frågade fadern. Jag känner honom. Han har nyligen blivit Ärkedruid. Cylophestra är Mångudinnans prästinna. Är du hennes novis?

- Jag ska kanske bli det, men jag vet inte om jag vill, svarade Sirina rappt. Nu vill jag bara hitta min familj! Fadern vinkade åt dem att följa efter honom.

- Hav tillförsikt! Ingen kommer att förgås! Alla blir räddade! Det finns plats till var och en av er. Följ vägvisarna i blå mantlar så kommer ni till rätt farkost.

Talaren hördes tydligt. Stormen hade bedarrat och det var alldeles stilla, både i luften och på marken. Den enda rörelse som märktes var när vimana efter vimana sänkte sig ner på landningsplatsen och tog emot sin levande last. Farkosterna blänkte som silver i de första bleka solstrålarna som letade sig fram efter ovädret. Så mjukt och tyst de landade! Yorin rynkade pannan och försökte att minnas. **Vad var det mer han lärt sig i skolan om den**

märkliga energi som drev de stora metallfågarna? *Spiralen*, det var något med den kosmiska spiralen, den som innesluter de olika dimensionerna. Där utvanns kraften, i suget från den energi som härleder sig från urkällan. Mer kom han inte ihåg.

Yorin och Sira befann sig ungefär mitt på berget. Han ville inte se åt sidorna mer, för han kände hur gråten pressade samman hans hals vid tanken på allt han och alla andra hade förlorat. **Allt låg begravet under vattenmassorna.** Så många liv var borta. *En hel barndom och uppväxt var bara en dröm.* Det fanns inte längre några materiella fästen för drömmen. Sira tryckte hans hand. Hon såg på honom och förstod. Hennes ögon stod fulla av tårar.

Sett inn

- Du också, sade hon stilla. Det känns väldigt svårt. Det är något som vi måste leva med resten av vårt liv.

- Resten av vårt liv, upprepade Yorin bittert. Och hur långt blir det?

- Jag har sänt Yorins far att söka efter dina föräldrar!

Soleon, den högreste

Talaren, hade klättrat ner från stenen. Inför Yorins förvånade ögon tog han Sira i famnen. Det verkade som om de båda kände varandra. Han var en jätte, den mannen. Sira försvann nästan i hans armar. När han satte ner henne rusade hon tillbaka till Yorin och tog båda hans händer. Med möda nådde hennes mun hans öra och hon viskade:

- Jag tycker om dig! Lovar du att vänta på mig? Om vi kommer ifrån varandra, lovar du att söka rätt på mig även om det dröjer?

Hennes friska andedräkt smekte hans örsnibb och han böjde sig ner och kysste henne mitt på munnen.

- Jag finner dig var du än är, även om det dröjer hundra år, försäkrade han. Jag ska vänta på dig. Vi ska alltid vara tillsammans, du och jag, Sira!

Unga hjärtan ger starka löften. De hade funnit varandra genom en gemensam....

Nogra sidor fram:

- Det spelar ingen roll om jag dör, muttrade Yorin bittert. Livet är ingenting värt utan min far.

- Slikt tal vill jag inte höra! Toims ('trollkarlen') ögon blixtrade av vrede. Din far skulle skämmas om han hörde dig, pojke! Döden älskar martyrer, men du vet mycket väl att det inte är dags för den resan ännu. Du skall i stället ge din uppgift på Jorden en levande struktur så att den blir ett med dig och du ett med den. De svårigheter du kommer att genomgå under invigningarna är bara chimärer, kom ihåg det! De är drömmar och fantasier och det är du som ska behärska dem - inte de dig!

Yorin skämdes. Han vände ansiktet mot väggen och försökte låta bli att tycka synd om sig själv. Varje människa har rätt till sitt eget liv, tänkte han, ingen har rätt till någon annans liv. Hur ska man som präst kunna lära människor att respektera detta, när det vimlar av mördare runt omkring en?

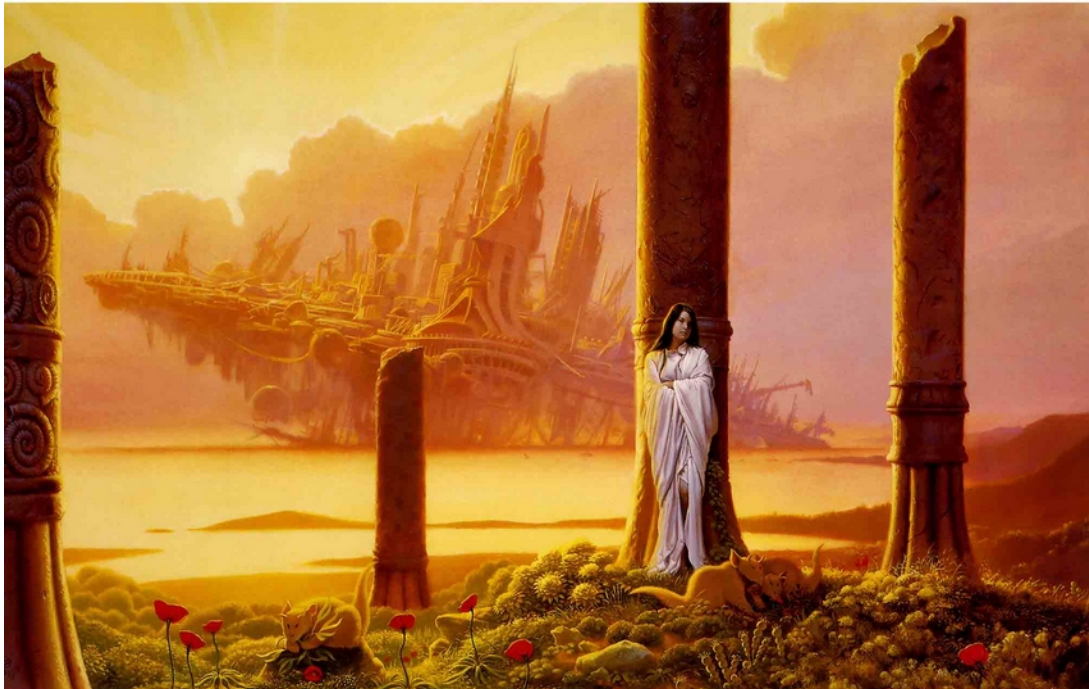
Med hjälp av läkande salvor och tinkturer påskyndades Yorins tillfrisknande så att han blev färdig att börja som novis efter några dagar. **Kvällen innan han skulle stå inför sina lärare i den stora Pyramiden**, kom Toim på besök. Han hade inte sett trollkarlen sedan han räddades ur fängelset.

- Det är lika bra att jag talar om för dig att din far är hämnad, meddelade Toim. Härskarinnan är död. Hon blev halshuggen i går och hennes huvud spikades upp på stadsporten så att alla som så önskar kan spotta på henne. Nu märker man hur hatad hon var. Men Härskaren sörjer. Han sitter med sin nyfödda dotter, den nionde prinsessan, i famnen. Han vill ingenting, gör ingenting, bara sörjer.

Innan Toim lämnade honom, dristade sig Yorin att fråga:

- Lever Marissa?
- Ja! Var det lakoniska svaret. Därefter gick Toim. I dörren vände han sig om och sade med ett vänligt leende:

-I morgon begynner vi dina invigningar, min vän. Sov dig stark!

Invigningen

Natten hade ännu inte rullat ihop sin mörkblå silkesmantel när Yorin hämtades till Pyramiden. Han befann sig fortfarande i templet under Sfinxen. Han kunde känna hur den enorma stenmassan ovanför hans huvud ruvade under stjärnorna och hur ögonens ädelstenar glimmade. Han tyckte sig förnimma strålar från dessa märkliga ögon, strålar som riktades rakt emot honom genom mark och murar. Han kände hur han omvärvdes av en oändlig frid och trygghet. Det var som om inga olyckor i världen kunde drabba honom. **Det var som om han för tid och evighet var knuten med strålbånd till den hemlighetsfulla statyn. Det fanns liv i Sfinxen.**

Det fanns ett dunkelt, levande väsen i dess djup, ett väsen som han hade skymtat som en skugga och som var verksamt inifrån sin stenomgärdade boning. Kanske det var Sfinxens Väktare som vakade över en okänd skatt? Det fanns många rykten och spekulationer i sving

omkring kolossen. Just i denna stund, då Yorin iklädde sig novisens enkla mantel av oblekt, grovvävt tyg, hade han gärna velat gå upp till Sfinxen och be om kraft inför det som förestod. Sedan skämdes han lite. Den kraften skulle ju komma inifrån honom själv, annars kunde han lika väl avstå från invigningarna.

I en stor hall under Pyramiden väntade Toim, iklädd lärarens dräkt - en vit burnus och över den en gulröd mantel. På huvudet hade han en tättslutande hätta med symbolbroderier i guld på röd botten och utvikta, guldfodrade kanter vid öronen. Kring halsen bar han en tjock guldkedja med den urgamla atlantiska symbolen Ankhkorset. Han hälsade Yorin med Ankh-hälsningen från Atlantis -handflatorna fördes samman framför bröstet och fördes upp till pannan, där de tecknade ett Ankhkors framför huvudet. Yorin hälsade sin lärare på samma sätt.

- Mörkret är din fiende i första delen av invigningarna, förklarade Toim. *Du måste lära dig att övervinna fruktan för mörkret. Vad som än händer dig så måste du behärska det och icke behärskas av det!* Vid minsta tecken till rädsla får du återvända samma väg du kommit, om du kan. Annars kommer du att konfronteras med din egen räddslas spöke.

Provet sker i den första kammaren, men du måste finna vägen dit i totalt mörker.

Klarar du att finna kammaren och att bemästra det okända som inträffar där, så träffas vi igen för vidare instruktioner.

Yorin började sin vandring mot det ovissa. Den dörr i hallen som Toim öppnade förde honom *ut i en korridor av totalt mörker*. Dörren som snabbt slöts

igen bakom honom reglades. Han hörde hur den tunga rigeln föll ner i sitt fäste. Nu var det oåterkalleligt, det som skulle ske. Han ruskade bort en ilning av obehag och trevade sig framåt. Han måste gå böjd i den låga gången. Med händerna kände han på de skrovliga väggarna, strök utefter dem, men fann inga dörrhandtag eller andra kännetecken av vanligt eller ovanligt slag. Han ömsom gick, ömsom kröp. Han visste att han skulle till en kammare och han misstänkte att vägen dit skulle gå genom ett schakt, uppåt eller nedåt. **Mörkret var tjockare och mer ogenomträngligt än något annat mörker han upplevt, men någon slags ventilation måste finnas, för det var inte svårt att andas.**

Plötsligt kände han med högra foten att han stod vid en urholkning, ett hål eller någon slags trumma. Han lät händerna glida över den vänstra sidan av väggen och fann en öppning lite högre upp. Han hävde sig försiktigt uppåt, tog stadigt tag i kanten han hade under fingrarna. Han var hela tiden medveten om att ett felaktigt grepp kunde åstadkomma ett djupt fall. Han var en god gymnast. Han skänkte en tacksam tanke till gymnastikläraren i On (stad i gamla Atlantis) som hade lärt pojarna att klättra på nästan släta ytor. Nu förstod han varför.

Till slut lyckades han ta sig upp och häva sig in genom öppningen som tydligen fanns i väggen. Var det rätt eller skulle han hamna i ett annat hål? Nej, han kände ett stengolv under fötterna. Han stod i något som han förmodade var första målet - en kammare. **Det var lika becksvart där, men Yorin var inte rädd för mörkret. Han visste att det ogenomträngliga mörkret var ämnat till att öva upp hans inre seende och han andades ett djupt andetag.** Så tacksam han kände sig över att den första etappen av provet hade gått utan missöden. Nästa steg skulle bli att söka ytterligare en korridor och försöka hitta en ny kammare med dold dörr. En kombination av intuition och vaksamhet skulle visa var den dörren fanns, hade Toim sagt. Yorin beredde sig på att vandra vidare. Först måste han känna efter var han kunde komma ut ur den här kammaren. Han började trycka sig tätt intill väggarna, steg för steg sakta och försiktigt.

Det började bli vått om fötterna. Kammarens golv hade varit alldeles torrt förut men nu rann det in vatten någonstans ifrån. Varifrån kom det? Han hann inte tänka tanken ut förrän vattnet förde honom uppåt. Han arbetade intensivt med att hålla huvudet ovanför vattenytan. Han trampade vatten av hela sin förmåga medan han tänkte: Jag är inte rädd! Det kan inte vara meningen att dränka novisen som en råtta.

Han hade ingen uppfattning om hur högt det var till kammarens tak och han kände hur

han flöt vidare uppåt. Det kändes obehagligt, men han gav inte upp hoppet. Någon gång måste det sluta att rinna till. Det gjorde det också. Samma osynliga krafter som satt igång vattenströmmen minskade efterhand. Någonstans rann vattnet ut och han sjönk sakta ner mot kammargolvet.

Han trevade sig fram utefter de fuktiga väggarna och upptäckte efter en stund samma hål som han kommit igenom. När han satt gränsle över ingångsöppningen, beredd att hasa sig ner i korridoren, fann han att även den var vattenfylld, men inte så högt upp. Han satt en stund stilla innan han gav sig ut i den å ('älv') som nyss varit en korridor. Han kände att det var något han måste förstå först.

- Sök och du ska finna, viskade en röst i hans inre. Då gled han ner i vattnet och simmade åt det håll näsan pekade. Det blev ingen lång simtur. Efter bara några få simtag hamnade han med en duns på fast mark och hörde hur vattnet rann bort lika hastigt som det kommit. Han undrade om han drömt alltihop, men han var så dyblöt, att han måste krama ur manteln. Vattnet forsade om honom.

Yorin började skratta. Han hade inte givit sig tid att känna värken fruktan eller ångest, han hade varit fullt sysselsatt med att hålla sig flytande. Han utgjorde säkert en ynkelig syn nu, där han stod i kolmörkret iklädd bara sitt ländkläde och vred ur manteln. När han tänkte efter så måste vattnet ha fört honom över schaktet som han hade upptäckt innan han tog sig in i kammaren. Han var säkert i en annan del av gången nu. Väggarna kändes slätare här. Försiktigt tog han sig framåt med den blöta manteln liggande över axlarna. På ett ställe kände han en liten upphöjning och hoppades att det var ett dörrhandtag. Ingenting hände. Han trevade runt överallt, men allt som fanns var den släta muren och det dova, ogenomträngliga mörkret. Yorin småskrattade igen för sig själv. Det här kom honom att minnas en händelse i hans barndom (på Atlantis). Den hade varit besvärlig, nästan svårare än det nuvarande provet.

Han hade varit ungefär tolv-tretton år. Tillsammans med Meion-tot hade han gått ner till stranden för att bada. För att komma dit från Somja Nato måste man åka en slags öppen hiss rakt ner till hamnen. På andra sidan om hamnen fanns ett stort badhus med anslutning till havet. Det låg i yttre ändan av en pir och barnen gick ofta dit, inte bara för att bada, men också för att titta på alla vackra fartyg som låg i hamnen. Den här speciella dagen ville

pojkarna pröva sin nyförvärvade simkonst. Där fanns en jättestor bassäng i vilken de kunde öva sina färdigheter och en mycket spännande hopptrappa. Meion föreslog att de skulle slå vad om vem som orkade hoppa de flesta gångerna. Yorin var genast med på vadet. Det var den tid på dagen då det var tomt i badhuset. Badvakterna tog sin eftermiddagslur och bassängen vilade himmelsblå och stilla i den dallrande middagshettan. Pojkarna hoppade. De hoppade ömsom med huvudet eller med fötterna först, med raka ben och fingrarna hopknipna om näsan. I början var det en munter lek, men den heta luften tog tag i dem varje gång de kom upp ur vattnet. Det kändes som om en tät slöja virades om deras huvuden och efterhand blev de alltmer utmattade.

Till sin förskräckelse fick Yorin plötsligt se att kamraten, som just hoppat före honom, inte dök upp igen. Yorin väntade en stund, men hans huvud

(43)

hamrade, soldiset och vågornas blänk flöt samman i en glittrande flod. Bara halvt medveten om vad han gjorde, lät han sin kropp falla ner i vattnet. Krampaktigt höll han fast vid tanken att söka efter kamraten. Vattnets svalka gjorde att han kvicknade till. Han simmade runt utan att finna några spår av sin vän. Då och då måste han upp till ytan och kippa efter luft. Han tyckte att det dröjde evigheter innan han äntligen fick tag i Meions kropp. Yorin var uttröttad och med sina sista krafter kämpade han sig uppåt med ett stadigt tag under den medvetlöse Meions armar. När han kom upp till ytan blev allt svart. Han vaknade av att Meion skrek och grät. En badvakt arbetade med Yorins kropp för att få igång andningen. Det första han såg var Meions vita ansikte. Till och med fräknarna hade bleknat, konstaterade Yorin med trött tillfredsställelse.

- Jag räddade livet på dig i alla fall, viskade Yorin innan mörkret åter föll över honom.

Men när han åter vaknade och badvakten berättade att Meion inte alls hade hållit på att drunkna, blev han ganska förargad. Meion hade helt enkelt drivit med honom. Kamraten hade simmat under vattnet och låtsats vara avsvimmad när Yorin fick tag i honom. Han ville bara skrämmas lite! I stället blev han själv ordentligt skrämmd när han förstod att Yorin varit nära att stryka med vid den förmenta "räddningen". Efter den händelsen var pojkarna länge ovänner.

Yorin talade aldrig om för någon vad han hade upplevt under vattnet. Först hade det känts som om han skulle kvävas. Sedan blev det väldigt ljust omkring honom. Han hade sett ett ansikte som liknade Marissa, den rödhåriga flickan från skogsäventyret några år tidigare. Hon hade viskat i hans öra:

- Du får inte lov att dö! Vi ska träffas igen!

Med en enorm ansträngning hade han då lyckats nå vattenytan med sin tunga börda.

När han nu stod i mörkret i gången i den stora Pyramiden tänkte Yorin, att eftersom han ännu inte träffat Marissa så måste han fortsätta att leva tills han fick det! I detsamma kände han en lätt rundad upphöjning i väggen på vänster sida. Där var förmodligen ingången till nästa kammare. Med fingertopparna kunde han följa dörrrens fogar. Hur skulle den öppnas? Han hade inte fått lära sig någon kod. När de hade talat om gångarna i Pyramiden hade Toim sagt att om man inte kände till en dörrs kod kunde man försöka med att recitera något man lärt sig under novistiden, en dikt eller en strof. Vibrationerna från orden skulle kunna öppna förseglade dörrar. Yorin mindes en sådan dikt och började deklamera den högt, fastän det kändes lite fånigt:

- När bäcken sinar och fågeln slutar sjunga står evigheten obönhörligt still, men solen lysar och dess strålar öppnar förseglade och hemliga sigill.

Plötsligt hördes ett mullrande och en tung stendörr rullade ut från väggen och knuffade till honom så att han ramlade. Yorin ryste när han kravlade sig upp.

Han kände sig iakttagen. Ögon som kunde se i mörkret betraktade honom stelt och intensivt. Han såg dem inte, men han visste att de fanns där. Han hörde dessutom svaga viskningar och kände att någon eller något rörde sig intill honom. När han sträckte ut händerna famlade han dock bara i tomma luften. Ett mycket svagt ljus sipprade ut från kammaren innanför dörren. Nu hörde han tydligt viskningar och skratt. Han vände sig om.

De ekade runt honom från alla håll och ingenting syntes. Han beslöt sig för att inte bry sig om spökrösterna och undersökte istället stendörren. Men den höll på att sakta stängas igen och det fanns bara en smal springa som han med svårighet kunde pressa sig igenom. Där innanför fanns en ny dörr. Den var öppen på glänt och han kunde urskilja en kammare med en bekväm hörna där det låg mattor och där han säkert kunde vila sig, om han kom dit! Han såg att rena torra kläder var framlagda och där stod en bricka med mat och dryck. Förtjust tog han ett steg fram emot den väntande härligheten, men dörren stängde sig mitt för näsan på honom. Då upptäckte han att det fanns en springa mellan dörr och tak som borde vara stor nog för honom att ta sig igenom. Yorin var snabb både i tanke och handling. Det var tur för honom. När han äntrade stenporten, som räckte honom ungefär till pannan, sänktes en annan stenskiva ner från taket. Inom ett ögonblick skulle han kunna bli klämd till döds. Men han hade bestämt sig för att inte bli rädd, vad som än hände. Han koncentrerade hela sin tankekraft på att stanna den neråtgående skivan - och lyckades! Den hängde snällt kvar i luften tills han kommit över och var i säkerhet. Sedan damp den ner med en tung smäll och tog i farten med sig hans blöta mantel som ramlat av honom på grund av vinddraget.

- Du behöver nog bli torr! Sade Toim småskattande. Han stod där plötsligt och räckte Yorin en bägare med en rykande het, starkt kryddad dryck.

- Drick det här så får du nya krafter! Hittills har det gått bra. Du får vila en kort stund och sedan bär det av igen.

- Varifrån kommer du? Frågade Yorin häpen och drack tacksamt den varma drycken. Här finns väl ingen annan ingång än den jag kom?

- Det återstår för dig att finna ut, svarade Toim. **Du måste lära dig att använda de inre ögonen och öronen i fortsättningen.** De yttre kommer inte att fungera så bra! Lyssna inåt och lägg märke till de bilder som kommer. När jag har försvunnit kan du börja leta efter nästa kammare, men först ska du igenom en lång gång. Förut gick det neråt, sedan framåt och nu ska du sträva allt högre uppåt. Lycka till, Yorin!

Innan Yorin hann fatta hur det gått till, var Toim försvunnen. **Mästarens kunskaper låg långt utanför de materiella gränserna.** Det kanske inte var Toim kött och blod som varit där, utan en (astral-) projektion. Drycken hade varit helt verklig och smakat gott. Den hade stärkt honom. Men nu måste han vidare.

Yorin anade att vad han hitintills upplevt var rena barnleken jämfört med det som skulle komma. Han kände sig bara så förskräckligt sömning. Han lutade sig bakåt mot de mjuka kuddarna och gäspade stort. Gjorde det verkligen något om han tog sig en tupplur? Han hade inte sovit mycket natten innan. Nu visste han heller inte om det var dag eller natt. Kammaren lyste med ett svagt ljus, men han kunde inte uppfatta varifrån det kom. Just när ögonlocken föll igen hörde han en ilsken röst som högt och tydligt sade:

- Ska jag verkligen behöva bli besviken på dig, Yorin? Upp och leta efter utgången - nu!

Det var samma kvinnoröst som han hört förut. Han sprang upp från bädden och tittade sig omkring. Det var återigen alldeles tyst. Dörren som han kommit in igenom var försvunnen. Han reciterade samma dikt som förra gången, men ingenting hände. "Se med de inre ögonen" var det! Han satte sig mitt på golvet och blundade. Så koncentrerade han sig på en öppen dörr. Han "såg" ett hål i taket och ett rep som firades ner. När han öppnade ögonen igen fanns det ett hål i taket som han inte sett förut. Ett rep gled sakta ner därifrån. Vigt och smidigt klättrade han snabbt uppför repet och hamnade i en mycket lång korridor. Bakom honom slog en lucka igen där han nyss kommit upp.

Korridoren såg ut att vara ändlös åt båda håll, så vartåt skulle han gå? Återigen hörde han kvinnorösten viska i hans öra:

- Gå först framåt och sedan till höger! Det gjorde han. Efter en kort stund ändrade gången karaktär och där den förut lett framåt i oändlighet, vidgades den nu till en stor kammare. Det var förmodligen meningen att han skulle finna en dörr här någonstans.

Han tyckte att det var tröttsamt att ständigt leta efter nya dörrar. Det kändes som om han hade korsat igenom hela den stora Pyramiden, såvida inte alltsammans var en slags trolleri,

ett magiskt förvillande av vett och sans. Något måste hända snart. Skulle det bli fasansfullt eller bara obehagligt? Bestod invigningsproven aldrig av sköna och harmoniska upplevelser?

Återigen hörde han kvinnorösten som viskade:

- En invigning består inte bara av skräck. Men har du besegrat alla fasor så att ingen rädsla finns kvar i dig?

- Äsch! svarade han högt. Viskningar och mörker är jag inte rädd för. Men den fasa jag upplevde när jag hittade min far död var det ohyggligaste jag varit med om. *Aj!*

Han såg ner på sin högra fot. I det svaga ljuset upptäckte han en skorpion. Han förstod att det var den som stuckit honom. Så måste han dö ändå! Det lilla obehagliga djuret hade gjort slut på alla hans drömmar och förhoppningar. Han satte sig ner på det kalla stengolvet. Det var ingen idé att gå vidare. Snart skulle stinget från detta lilla djur förlama honom och efter en stund skulle döden befria honom från vidare bekymmer att hitta en utgång. Han var inte rädd för att dö.

Det kändes kanske lite sorgligt att inte få träffa Sira någon mer gång i det här livet. Han hade hoppats få tag i henne så småningom. Det hade också varit roligt att få träffa Marissa och få veta hur hon haft det sedan de skildes åt i skogen. Åt vem skulle Soleon nu ge uppdraget att förvalta och vaka över den blå Atlantiskristallen?

Yorin gned sitt ben. Den isande kyla han väntade skulle sprida sig nerifrån fötterna lät vänta på sig. Det var bra att det dröjde, för han ville i tankarna ta farväl av allt han älskade - naturen, djuren, Sfinxen, klostret i On. Förstrött kom han att tänka på Meion i detta sista ögonblick:

- Farväl gamle vän, om du lever någonstans på Jorden. Det var synd att vi aldrig fick träffas igen!

Minnena skulle försvinna vid övergången, eller skulle de inte det? Plötsligt kände han hur han fylldes av en oändlig, oerhörd *kärlek* till allt som han strax skulle lämna. Han hade velat gå bort på ett värdigare sätt. Ingen skulle se hans smärta, ingen skulle iakttå hans förlamning och slutliga död. De skulle kanske hitta honom här i morgon, novisen som klarade allt utom ett enkelt litet skorpionstick! O, vad han älskade Jorden! Därför måste han sända ut kärlek denna sista minut av sitt unga pulserande och ännu så levande liv, kärlek från den ännu levande till *allt* levande

- Yorin, min bästa vän, du har bestått även detta provet! Precis som jag!

Förvånad såg han sig om. Där stod hans gamle vän och följeslagare från Atlantis, Meiontot. Lång och kraftig hade han blivit, med ljusbrunt lockigt hår och skägg. Glömsk av bett och väntan på döden for Yorin upp och kastade sig om halsen på Meion.

- Så underbart! Jublade han. Du är den förste jag möter på andra sidan graven! Det måste vara en belöning. Har de sänt dig från änglarnas härskaror för att möta mig och hur var din död - var och när?

Meions bullrande skratt var detsamma som förr. Hans ögon glittrade av både humor och glädjetårar när han besvarade vännens omfamning.

- Yorin, käre Yorin, flämtade han, förstår du inte att skorpionen var nästa steg i invigningarna? **Det var bara en konstruerad skorpion, en bild, ett skenväsen.**

- Men jag kände ju sticket! Är jag inte död? Yorin var förvirrad. Om han var död, varför kittlade vännens skägg honom så fysiskt påtagligt?

- Sticket överfördes mentalt.

- Kan man inte dö av ett sådant?

- Inte du och heller inte jag. Men det har hänt att noviser dött av skrämsel. De har varit så säkra på att de skulle dö av sticket att rädslan fått deras hjärtan att stanna. **Rädslan är vår största fiende, Yorin.** Men ännu så länge tycks vi ha bemästrat den. Kärleken är vårt bästa vapen.

- Om du är verklig, Meion, envisades Yorin, vad gör du då här? Varför bär du novisernas dräkt? Varför har jag inte tidigare fått veta att du finns här?

- Jag är lika verklig som du, bullrade Meion. Jag har genomgått invigningarna och har

bara de sista kvar. Dem ska du och jag göra tillsammans. Prästerna har varit rädda för att du och jag skulle hitta på något dumdrigt, därför höll de oss åtskilda. Jag kom hit ungefär samtidigt med dig och har studerat hela tiden. Hade vi träffats så hade det helt säkert inte blivit så mycket studier! Men vänta bara tills vi är färdiga med invigningarna!

- Varför kom du nu?

- Jag fick i uppdrag att instruera dig om vägen till nästa etapp. Därborta har du ingången och jag väntar i sista kammaren. Var vid gott mod, gosse! Gissa om jag är glad att återse dig!

Yorin torkade sig i pannan. Han var ännu inte helt säker på om han drömde alltihop. En dörr öppnades i väggen och innanför den låg en lång rak gång som ledde brant uppåt. Återigen en snabb omfamning och Meion försvann genom en dörr i början av korridoren.

Nu kändes det underbart. Yorin jublade inom sig. Han kände sig stark och redo att bemästra alla kommande faror. När han därför träffade på två vargar som vaktade en port i slutet av gången, blev han värken överraskad eller rädd. Det var väl också "bildvargar", tänkte han. De låg som gyllenljusa statyer på var sin sida av porten, som hade ett dörrhandtag av guld, i form av en falk. Yorin visste att han skulle trycka ner det och sedan dra det åt sidan så skulle porten öppnas. Han sträckte ut handen mot handtaget. Snabbt som en pil kastade sig den ena vargen över hans arm och bet tag i mantelärmen så att den slets mitt itu. Vargen höll morrande tygstycket i käften och den andra vargen ställde sig med fötterna på Yorins axlar. Den öppnade sitt röda gap och blottade tänderna. Den högg inte omedelbart, men ögonen var utan nåd. Vargarna föreföll fysiskt tvättäkta. Bilder river inte sönder kläder. Yorin förstod att den här faran var verkligare än de förra. Då började han sjunga. Han nynnade på en mjuk melodi som hans mor sjungit för honom när han var barn. Det var en visa som handlade om hur viktiga djuren är för oss människor. De sköna orden kom klara och tonsäkra ur hans snipe, trots att vargens tänder närmade sig dem.

- Älska dem alla, vilda och tama, ge dem din lysande auras sken, sjöng han, medan han stod orörlig och såg djuren rått in i ögonen. Mantelärmen tvingade honom att stå framåtböjd, eftersom största delen av den satt stadigt mellan den förste vargens tänder. En enda rörelse och det skulle inte längre finnas tyg mellan odjurets tänder, utan kött.

Samtidigt som han sjöng, riktade han hela sitt tänkande på att ge kärlek åt vargarna. Han lät kärleken strömma över från honom och in i bestarna och han såg hur de varma tankarna följde tonernas mjuka ström in i djurens hjärnor. Det var första gången han upptäckte att han medvetet kunde tränga in i en annan varelses hjärna och uppleva reaktionen därifrån. Han såg hur vargarna först tvekade, sedan mjuknade de på något sätt, gav efter för något som de kanske inte själva förstod. Vargen som hängde på hans axlar färdig till hugg, drog sig plötsligt tillbaka och lade sig smågnällande ner utanför dörren. Den andra vargen släppte hans söndertrasade ärm och gav Yorins nakna arm en försiktig liten slick. De hade blivit vänner nu. Yorin kunde gå in. Han vågade sig på en lätt smekning på vardera djuret, sedan öppnade han utan svårighet dörren.

Han kom in i en vacker kammare. Vid ena väggen fanns en staty av Ra, solguden. Den var av guld och gyllene strålar silade ut från dess huvud. I gudens panna fanns en rubin som strålade med nästan övernaturligt sken. Väggarna var skönt mosaikbelagda och här och där fanns infällda ädelstenar. I den ena väggen var en sovnisch och Yorin förstod att här skulle han äntligen få vila. Där fanns också ett fat med frukt och en kanna vatten.

Toim kom in i rummet tillsammans med Meion. Nu skulle Yorin meditera och fasta. Han fick icke lämna kammaren förrän han uppnått ett tillstånd av fullkomlig inre frid. Utanför vaktade de nog så verkliga vargarna och endast Meion fick se till honom.

Det hade hänt att noviserna blivit tokiga härinne. De hade inte klarat av stillheten och det som hände inom dem. Därför var detta en mycket viktig del av träningen inför det stora slutprovet. Kammaren var behaglig att vistas i. Det fanns mjuka mattor och kuddar och rökelse som brann framför gudabilden. Han skulle först få sova ut, sedan börja med fastan. Han fick räkna med att stanna där flera dagar.

Och Yorin sov. Den första natten fick han en lugn, drömlös sömn, uttröttad som han var

av kryssandet i Pyramidens slingrande gångar. Då och då ylade vargarna, men det kändes bara bra. De var hans väktare och vänner nu. Varje morgon kom Meion och gav honom ett ord att meditera på. Först fick han begrunda seendets mysterium, sedan hörselns, luktnens och smakens och sist känselns mysterier. **Det gällde att överföra de fem sinnena till den inre människan, så att de inte bara förblev yttre erfarenheter.** De måste bli verksamma i hans inre, så att han såg, hörde, luktade, smakade och kände lika tydligt i de inre upplevelserna som i de yttre.

Han fick också lära sig att bygga ett tempel av ljus inom sig. Bit för bit byggde han och sedan flyttade han in sina fem sinnen dit och bearbetade dem där. **Detta skulle ge honom större kraft när han i det sista provet skulle skilja själen från kroppen och bege sig ut på astralfärder.** När han kände att han lika bra kunde uppfatta med sina sinnen inom som utom sig och när han fann harmoni och ro i sitt inre tempel, var han färdig med den här kammaren.

Nog hände det att han stördes av viskningar och tyckte sig skönja gestalter som smög kring hans bädd om natten, men han låtsades aldrig om dem. Störningar var nödvändiga för att befästa den inre friden. Den måste växa sig så stark att den icke kunde rubbas. Efter en vecka var han färdig att gå vidare. Meion anförtrodde honom avundsjukt att han hade behövt fjorton dagar.

Vägen till nästa rum inne i Pyramiden var också lång, men nu hade han Meion som vägvisare. Det var alltid så, att en novis som gjort färdigt alla prov utom de sista, fick följa en av de andra på "sista resan" före slutproven. Den gick genom en ganska besvärlig tunnel, där novisen måste krypa på alla fyra mörker. Det var slipprigt och halt. Yorin tyckte emellertid att det var skönt att åter få lite motion. Tunneln mynnade ut i en mycket liten, halvskum kammare, grå och bar. Ingen dörr syntes utom tunnelns öppning. De kunde inte gärna gå tillbaka, så pojkarna satte sig på golvet.

- Vad ska nu hända? undrade Yorin. Här kan vi inte stanna. Vi går tillbaka!

Så fort han sagt det hördes ett mullrande ljud och ett tätt järngaller sänktes ner framför tunnelns mynning. De var fångna som möss i en fälla. Meion började skratta sitt bullrande skratt.

- Jag vet att vi är på väg till en undervisningssal där våra lärare väntar på oss, förklarade han. Men nu skojar de bestämt med oss!

- Titta! utropade Yorin förskräckt och pekade uppåt. Taket höll på att sänka sig ner. Det stannade ungefär en meter från golvet. Pojkarna lade sig flata, de kunde inte längre sitta. Då hördes det ett gnisslande, skramlande ljud, som om gamla rostiga kedjor eller en knarrig mekanism fått taket att stanna. Annars hade det krossat pojkarna.

- Det här hade jag inte räknat med, utbrast Meion förargad. Tänker de ta kål på oss? Kanske vi inte duger till präster ändå, så de har lockat oss i en fälla?

- Men vi har ju klarat alla de andra proven, invände Yorin. Nu vill de kanske pröva oss båda tillsammans.

En underlig rök sipprade in i deras låga utrymme. Meion greps av panik. Han tog tag i Yorins skuldror och skakade vännen med sådan kraft, att Yorin omtumlad grep tag i hans mantel och drog allt vad han orkade. De var nu helt omvärvda av den tjocka vita röken.

- Sluta Meion, vad tar du dig till? Låt bli mig! skrek Yorin så högt han kunde. Han såg inte sin kamrat, men skuldrorna värkte. Greppet om hans axlar slaknade.

- Ta min hand, bad Yorin. Jag tror jag vet vartåt vi ska.

Han kände vänhens hand och till sin förvåning hörde han några halvkvävda snyftningar. Med den andra handen trevade Yorin åt vänster, där väggen borde finnas. Den numera välkända kvinnorösten hade viskat i hans öra igen. Han skulle följa den vänstra sidan. Han hasade sig fram på mage i den kompakta röken, med Meion släpande efter sig.

Lika plötsligt som röken kommit var den borta. Yorin såg att de befann sig i en glipa mellan tak och vägg, där taket inte var nerfallet. De kunde resa sig upp. Meion skakade som ett asplöv. Yorin lade handen mot väggen som stöd. Den gav efter för trycket och öppnade sig långsamt och blottade ett portvalv. Därifrån stapplade de, ännu omtöcknade, in i en stor

ljus tempelsal. Där skulle de stanna i åttio dygn. Yorin tyckte att han aldrig sett ett så vackert rum. Taket uppbars av vita skulpterade pelare. Golvet var täckt med mjuka mattor. Väggarna var målade med historiska motiv i röda nyanser och guld. Det fanns en sovnisch, gömd bakom ett draperi som föreställde en soluppgång. Fem mästare väntade på dem. En av dem var Toim och han sade otåligt:

- Jag hade trott att Meion var modigare än så. Du har ju klarat dig bra hitintills. Man kan ifrågasätta din mognad inför sista invigningen. Vi får se hur du klarar undervisningen. Om det är tveksamt får du inte göra slutprovet. Varje tvekan inför något viktigt är en förnekelse.

Meion stammade en ursäkt och lovade bättring. Yorin kunde inte undgå att känna en viss irritation över att Toim läxat upp vännen inför de andra. En så hög mästare borde kunna visa tolerans inför naturlig mänsklig svaghet i en livshotande situation och uttrycka sig på ett mildare sätt.

Det var fyra nya ansikten som mötte dem båda. Var och en av dessa höga mästare hade en speciell uppgift att lära noviserna. Suk-ptah var läkare. Han var liten och tunn och full av rynkor i ett runt ansikte med sneda ögon. Hans raka stripiga svarta hår föll ner i ögonen och han viftade ideligen bort det med ett vänligt och lite urskuldrande leende. Han undervisade i kroppens fysiska processer och lärde dem att bli medvetna om varje enskilt organ och behärska dess funktioner. Suk-ptah var en ivrig och energisk liten man med både humor och värme. Det var roligt att ta del av hans visdom, han underlättade de svåra bitarna med anekdoter och liknelser.

Benio var den som tillsammans med Toim lärde dem att koppla av livsfunktionerna till ett dvalliknade tillstånd. Benio var lång och smärt. Han hade hög panna och ett smalt, allvarligt ansikte. Hans mörka hår svallade fritt ända ner till axlarna. Hans och Toims gemensamma uppgift var att få noviserna att överleva starkt nersatta livsfunktioner och det måste de behärska till fullkomning före invigningen, annars kunde de dö.

Den fjärde mästaren hette Mehmed. Hans ovala ansikte var täckt av svart skäggstubb och ögonen var bruna och satt mycket nära varandra. Hans uppgift var att lära dem koppla samman det levande fysiska med andra dimensioner. Till detta använde han örter och essenser, med vilka fyra av de fem sinnena kunde prövas. Det femte sinnet, hörseln, överlät han åt den femte mästaren. Det var Sailanja. Han var den längste av dem, mycket rak och ståtlig. Yorin kände genast stark samhörighet med den mannen. Han var vacker på ett ovanligt sätt.

Håret var rödbrunt och ögonen stora och gulgröna. Hans öron var ovanligt tunna och spetsiga. Han berättade att han härstammade från Plejaderna. Hans leende var öppet och strålande, det värmdes som solsken. Han arbetade med musik och tonlära tillsammans med noviserna. Tonernas mystik var oerhört viktig för kontakt med andra dimensioner. Musik var en väg till kommunikation mellan det fysiska och det psykiska. **Men Sailanja var också väl bevandrad i vit magi. Han förflyttade sig i dimensionerna med en lätthet som ingen av de andra mästarna kunde presteras.**

De båda pojkarna njöt av att få vara tillsammans som förr. När de uttröttade stupade i säng om kvällen pratade de om sina minnen från Atlantis och bearbetade erfarenheterna från lektionstimmarna växelvis med muntra episoder från barndomen. De målade upp storartade framtidsperspektiv och föreställde sig att de skulle bygga ett tempel efter atlantiskt mönster här i Egypten. Yorin förstod inte varför Meion avskydde Toim. Kamraten ansåg att trollkarlen var högfärdig och opålitlig. Yorin tyckte nog att Toim visade drag som han inte helt och fullt gillade, men samtidigt kunde han inte glömma att det var Toim som räddat honom ur fångelset - ja, räddat hans liv.

Dagarna försvann snabbt under studier och friluftsovningar. Det gällde att vara i god kondition inför slutspurten. Utarbetade, tröttkörda noviser skulle aldrig kunna klara de sista två proven som tillsammans utgjorde den stora invigningen. Den åttionde dagen deltog de fem mästarna i aftonmåltiden.

- Hur kommer det sig, undrade Yorin, att jag känner så oerhört stark gemenskap med Sfinxen? Det är som om den ville berätta något för mig, men jag kan inte uppfatta det. Jag

känner en utstrålning från den, som om den ville genomtränga mig med en märklig kraft, starkare än något annat jag känt förut. Det var Toim som svarade. Han vände sig mot Meion-tot.

- Känner du likadant?

- Nej, genmälte denne förvånad. För mig är Sfinxen bara en urgammal staty. Varför har du inte berättat det förut, Yorin? Yorin blev förlägen.

- Det känns som en helig och dyrbar hemlighet, svarade han. Jag ville dela den med er här i kväll. Det är som om jag utgjorde en del av Sfinxens helhet. Jag kan inte förklara det bättre.

- Det var en bra förklaring, konstaterade Toim utan att vidare kommentera ämnet. Han gav de andra mästarna tecken att resa sig och vinkade sedan åt pojkarna att följa med.

Ute var mörkret flortunt och genomskinligt med denna märkliga djupblå färg som bara finns i Egypten. En måne som lovade att bli full nästa natt spred sitt bleka sken över Sfinxens orörliga gestalt och kom juvelögonen att blixtra som lampor. De sju männen vandrade fram till de stora, rofylldt vilande tassarna. Det var Sailanja Som talade nu.

- Fem är vi som förbereder invigningarna, förklarade han. Det finns också fem kristaller som har stor betydelse i nuet och i framtiden. Tre av dem är inmurade i Sfinxen. En finns innanför det "tredje ögat" i pannan, en finns vid halscentret och en är inmurad i Sfinxens slumrande hjärta. Dessa tre kristaller ska nu stråla er med kraft inför morgondagen.

- Och de andra två? vågade Yorin fråga.

- Den fjärde kristallen får ni erfara vid det sista invigningsprovet, svarade Sailanja. Den femte kristallen är den blå från Atlantis, men ingen av oss vet var den finns.

Yorin förstod att han skulle tåga. Han fick inte yppa ett ord om den blå kristallen, det hade han lovat Soleon.

Framför Sfinxen, mellan de enorma tassarna, stod ett litet altare. De fem mästarna ställde sig bakom det och Yorin och Meion stod tätt tryckta intill den gulaktiga stenen på en upphöjning mitt på Sfinxens bröst. Yorin kände hur han genomstrålades av de tre kristallerna. Han blev varm mitt i pannan, mellan ögonen, mitt på halsen och i hjärtrakten. Det kändes som en pånyttfödelse, en glädje parad med sällsam frid. Han tittade på sin vän. Meion var blek som snö, svettig och såg inte särskilt glad ut.

- Hur kändes det? undrade lille Suk-ptah när pojkarna klättrat ner från stenen.

- Underbart, svarade Yorin. Jag gick upp i en "närvaro" som gav mig en enorm kraft.

-Det... det var starkt, stammade Meion och torkade sig i pannan. Jag fick stöt på stöt av ljuspilarna tills jag blev alldeles kallsvettig. Men nu känns det bra igen.

- Tänk noga igenom de råd och anvisningar ni fått innan ni somnar i afton, rådde Toim.

De återvände till Pyramiden. Båda pojkarna sov djupt den natten. Ännu djupare skulle de sova nästa dag.

Den stora invigningen

Den mörka delen

De ikläddes rena vita mantlar. Fötterna var bara. De fick inte bära ringar eller andra metallföremål. De var barhuvade. De hade inte intagit någon föda denna tidiga morgon, endast druckit vatten.

De fem mästarna förde dem till en kammare som var helt tom så när som på två kistor som stod mitt på golvet. De var av sten och inuti var de klädda med ett hårt, blankt material, ådrat och gråvitt i färgen.

- Kom nu ihåg, förmanade Toim, att när ni lagt er i kistorna måste ni med en gång börja arbeta med den slags kontroll över kroppsfunktionerna som vi har lärt er. Vi förseglar

omedelbart kistorna. De är lufttäta. Ni måste förbli där under tre dygn. Därefter öppnas kistorna och ni får all den hjälp ni behöver.

Yorin var så upptagen av den avspännande andningen att han inte märkte hur spänd Meion var. Just innan denne steg ner i sin kista vände han sig snabbt om och gav Yorin en varm kram och kysste båda hans kinder. Yorin kände vätan av hans tårar och gav kamraten ett uppmuntrande leende.

- Vi får mycket att berätta för varandra efteråt, viskade han. Skynda dig nu så att mästarna inte blir otåliga.

Han såg rynkan mellan Toims ögonbryn och klev snabbt ner i sin kista. Snart var locken tillslutna och de båda unga männen låg i dvala. Yorin började känna kyla i sina tår. Sakta spred den sig uppåt, rann in i händerna som låg utmed sidorna, förlamade funktionerna först i underkroppen, sedan i mittersta delen av kroppen. Det stack till som av tusen nålar när iskylan nådde solar plexus. Gjorde den en sväng, en cirkelrörelse där? De hade övat detta många gånger förut, men ej högre upp än till solar plexus. Nu steg den vidare uppåt. När den nådde hjärtat var Yorin nära att gripas av panik. Hur skulle han kunna komma tillbaka till livet om hjärtat stannade? Nej, nu var han dum, han visste ju att hjärtat fortsatte att slå, mycket reducerat, men ändå. Obönhörligt kröp kylan upp mot axlarna och han drog sig till minnes att "nerfrysningen" var nödvändig för att han skulle kunna komma tillbaka till livet. Han drog ett djupt andetag, som han lärt sig, innan den nådde lungorna. Mentalt följde han hela proceduren med ett slags objektivt intresse. Vad hände egentligen när alla kropps-funktionerna var avstannade? Han mindes kraften som han fått föregående afton från Sfinxen.

54

Den skulle säkert hjälpa honom nu. Kylan var vid hans haka. Den nådde munnen just när han viskade:

- Sira och Marissa, var är ni? Kommer jag att få leva och möta någon av er igen?

I samma ögonblick som kylan nådde hjärnan kände han det som om han drogs ur sin kropp, dinglande i fyra blåskimrande trådar - en från solar plexus, en från hjärtat, en från halscentret och en från tallkottkörteln. *Medvetandet fanns kvar, klarare än någonsin!* Yorin var fortfarande Yorin! Det var då skönt! Han såg sig omkring. Ja, seendet fanns kvar. Det verkade inte var fel på hans syn eller på de andra sinnen.

Han flöt i en slags dimmigt vacuum en kort stund, sedan var allt bara luft. Plötsligt såg han en mörk staty som såg ut att vara gjord av molnmassa. Han flöt mot den och upptäckte då att den stora statyn var en avbild av hans egen kropp. Han visste på något dunkelt sätt att han måste ta sig igenom den för att komma vidare. Han lyckades flyta in i den, men den var tjockare än han trott. Den grå massan klibbade sig fast vid honom som spindelväv i många lager. Han koncentrerade sig på att komma ur den. När han äntligen lyckades med det kände han sig lättare än förut. Han såg ner på vad som borde vara hans kropp och upptäckte till sin förvåning att den fanns där, men den var genomskinlig och verkade självlysande. Den lysande delen måste vara auran.

Han kände sig belåten. Den första delen av hans "resa" hade gått bra. Nu gällde det att välja resmål - eller fick man välja? Han saknade information om det, så han kände sig lite tveksam. Han flöt fortfarande omkring i en slags luft, där enstaka moln seglade omkring, gråaktiga och halvgenomskinliga. Hur var det nu? Borde han inte använda sina tankar?

- Använd dina tankar och skapa positivt, hade mästarna sagt. Bestäm vart du vill gå, men be också om ledning att finna det rätta.

- Jag vill till Sfinxen och jag vill ta del av dess hemligheter, tänkte Yorin. I samma ögonblick förvandlades luften omkring honom till ett klippigt, ödsligt landskap. Framför honom stod en mörkklädd kvinna med fågelhuvud.

- Betänk att vägen du vill gå är lång och svår. **Först måste du möta farorna som ger dig styrka och bevisar ditt mod, påpekade hon.** Hon hade knappt talat färdigt innan en skock stora fåglar som liknade asgamar slet hennes kropp i stycken och sedan vände sig mot Yorin. Han stod som förstenad. Varifrån kom dessa hemska djur? Hur skulle han kunna

skydda sig mot dem?

Den främsta gamen närmade sig honom med det stora krokiga gapet öppet. Ögonen var svarta och hårda och hållningen tydde på anfall. De stora nakna fötterna med långa spetsiga klor lyftes från marken och gamen störtade mot honom. De andra följde skrikande efter. Yorin höjde armen mot dem.

- Vik hädan, gamar! ropade han. Vi har inget otalt med varandra. Ni är skapelser av den store guden Ra och beskyddade av Osiris precis som jag. Vänd om och skaffa er annan föda!

Märkligt nog stannade den första gamen upp. Den skriade till och gjorde en lång gir över hans huvud, följd av de andra. Så gav de sig iväg och han såg dem försvinna över den närmaste klippkammen.

Långt borta på andra sidan om klipporna skönjde han ett ljus. Det var bara ett svagt sken men han anade att det var ditåt han skulle gå. Han kände sig törstig och trött. Då mindes han plötsligt vad han lärt av Suk-ptah. Han överförde kunskapen om de stärkande örterna till sin immateriella kropp. Han kände sig genast piggare när han erfor doften av den aromrika örtdryck mästaren lärt honom tillreda med sina tankar.

Klipporna slöt sig om honom på båda sidor och de flöt alltmer ihop, precis som om de varit levande. Till slut fanns bara en hög och slät klippväg framför honom. Han vände sig om för att gå tillbaka, men fann till sin förvåning en lika kompakt klippvägg där. Han var innesluten i ett trångt pass, utan någon flyktväg. Han kände sig dessutom iakttagen. Han höjde huvudet och hoppade till. På en avsats, drygt två meter ovanför honom, stod två lejon. De stirrade på honom med sina gula rovdjursögon och blottade tänderna i en låg *rriorming*. Det skulle vara en barnlek för djuren att ta sig ner och anfalla honom. Han hade knappt tänkt tanken till slut så började det ena lejonet smyga neråt utefter klippkanten. Det krökte ryggen till språng. Då hörde han en kvinnoröst viska, precis som tidigare i Pyramiden:

- **Tänk bort dem, Yorin.** Du har lärt dig vad de symboliserar.

Vem var ägarinnan till rösten som alltid kom när han var i fara? Varför följde hon med honom, osynlig och gäckande? Men nu erinrade han sig vad de två lejonerna betydde. Tum, den store guden som alstrade de andra gudarna, sade sig vara de två lejonerna Ra och Aam. Dessa båda representerade den tvåfaldiga kraften med solögon. Lättad utropade han:

- Ra och Aam, jag känner er! Jag vördar och respekterar er kraft. Jag tjänar er! Jag tjänar Osiris!

I samma ögonblick utplånades de båda lejonerna. De suddades ut och blev ett med klippväggen. Han hade kallat dem vid deras rätta namn. Tum och Osiris var en och densamme guden. För ett ögonblick hade han glömt att han inte längre var av kött och blod, utan en ljusgestalt. Inte kunde vilda djur skada honom nu! Tanken och viljan var hans verktyg till att komma vidare, över eller rakt igenom klippan. Han koncentrerade sin tankekraft på att genomtränga den bastanta klippväggen framför honom. Då gled den åt sidan som en teaterkuliss och blottade en hög port. Men innan han hann ta ett steg framåt stod tre varelser framför honom, som uppväxta ur marken. De var hemska att se på. Den ene var huvudlös och bar sitt huvud i handen. Det droppade blod från halsen och det vidriga huvudet hångrinade. Den andra varelsen var så skräckinjagande ful att Yorin måste blunda. Den tredje var bara ett benrangel, men det brann eldar i ögonhålorna och i den gapande munhålan. Klorna på dess skeletthänder växte och växte och blev till ormlika tentakler som slingrade sig mot Yorin. Han kände sig otålig och besviken, men inte rädd. Skulle då aldrig dessa prov som gällde fruktan och dödsskräck ta slut, inte ens när man var en andevarelse?

I detsamma fick han syn på Meion-tot. Denne hade tydligen klarat sina prov dittills och mötte Yorin med sitt vanliga glada leende. Men leendet stelnade när han upptäckte de fasansfulla gestalterna framför porten. Eftersom orden inte gick fram på vanligt sätt, sände Yorin ett mentalt budskap till honom:

- Bry dig inte om dem. De är inte verkliga och de vill bara skrämma oss. Vi måste igenom porten tillsammans trots de där otäcka väktarna!

Meion tycktes ta emot hans budskap och tog ett steg framåt. Då sände mittvarelsen en röd stråle rakt in i hans hjärta. Meion vacklade och föll. Ursinnig ropade Yorin, eller trodde

att han ropade:

- Ur vägen hemska monster av en förvriden fantasi! Vi ska igenom porten den Heliges namn. Försvinn!

Han lyckades. De tre spökbilderna tonade bort och porten svängde upp. Yorin böjde sig över Meion och försökte skaka liv i honom, men händerna gick rakt igenom vännen.

- Vakna! bad han förtvivlat. Det är bara skenbilder vi har sett, de är borta nu och du får inte vara rädd. Hör du det, *inte vara rädd!*

Inget tecken på liv. Då tog han upp vännen i famnen och bar honom genom porten. Så lätt han var! Meions fysiska kropp hade han aldrig orkat bära och han småskrattade vid tanken på att vännen nu vägde mindre än en kattunge! Han såg sig omkring. De befann sig i en slags öken med palmer och oaser utströdda lite varstans. Yorin gick, eller flöt, på en silverskimrande väg. Månen sken, men det var ändå något ickejordiskt över landskapet och det var alldeles tyst och stilla.

Ett stort palats tonade fram mitt framför dem, skimrande vitt och vackert. Ännu ett monster väntade dem framför slottsporten. Yorin suckade, men han förstod att det var ytterligare en prövning. Den sista, hoppades han. Enormt hög och svart såg den nya vedervärdiga varelsen ner på dem. Den hade små ettrigt lysande ögon och risigt hår som stod som ett stort moln omkring den. Det var svårt att närmare beskriva den, för skepnaden vidgades och krympte ihop oupphörligt, dess kropp var i ständig rörelse.

- Ni kommer inte in, avgjorde monstret. Om det var en röst eller en tankeöverföring kunde Yorin inte avgöra.

- Det är klart vi ska in, båda två, svarade Yorin i bestämd ton. Du ska försvinna, för du är bara ett tankefoster, en skräckbild som vill försöka skrämma oss. Men vi är inte rädda.

- Så enkelt är det inte den här gången! Varelsens hessa röst var triumferande. Jag är inget fantasifoster. Jag är en del av dig själv och av honom du bär på. Jag finns inne i er båda. Jag är den ondska som finns i er, den rädsla och det hat ni bär på djupet. Mig blir ni inte av med så lätt!

Meion jämrade sig lite och rörde på sig. Strax delade sig monstret i två och den andra halvan ställde sig framför honom. Meion stirrade förskräckt upp i det elaka ansiktet och slog händerna för ögonen.

- Hur god du än är, kraxade monstren i kör, så finns alltid en liten bit inuti dig som är ond. Den sitter i det undermedvetna, förstår du, och kommer fram när den behövs. Den *är jag!* Jag är din besvikelse, din förtvivlan över mordet på din far och hatet mot dem som gjorde det. Du försöker kväva mig med godhet och tankeflykt, men ändå finns jag där. Jag är oron över att du inte ska klara invigningarna. Jag är olusten du känner inför dig själv ibland när det hettar till könet och utlösningen bränner. Det går inte att kväva mig och alltså kan du inte komma vidare. Du ligger i kistan och det är andra dagen nu och du kommer att förbli där! Jag är ditt onda genius och jag vill icke hjälpa dig framåt.

Yorin kände en iskyla omkring sig. Ingen mjuk kvinnoröst viskade i hans öra den här gången. Denna bittra strid måste han själv utkämpa, och likaså Meion. Han såg att vännen åter låg livlös. Försiktigt vek han ihop en duk och lade under hans huvud. Varifrån kom duken? Han förstod att han hade *tänkt* fram den. Då var det som om något knäppte till i hans huvud. Nu kom han ihåg, äntligen mindes han! Vad skulle han med de fem mästarnas kunskaper till om han inte använde dem? Han rätade på sig och såg rätt in i varelsens ögon.

- Strid då med mig! uppmanade han. Låt oss kämpa om mitt inträde palatset!

Han höll ett svärd i handen. Det var inte vilket svärd som helst. Det var ett magiskt svärd från Atlantis som Sailanja lärt honom att framkalla. Hur kunde han glömma det? Eller var glömskan också en del av prövningarna? Han hade fått instruktioner om att endast använda svärdet i nödsituationer. Nu var det verkligen en sådan, de ville ju båda vidare.

- Tänk fram ett svärd, Meion, ropade han när han såg att vännen vaknat och förfärad stirrade på den monsterhalva som böjde sig över honom med ett svärd i handen.

Han hörde hur Meion skrek, men han måste passa på sin egen skräcks spöke. Varelsen skrattade så de gula, glesa tänderna blottades. Den höll också i ett svärd. Nåväl, då var de

jämnställda. Yorin anföll. Han var väl tränad i att använda vapen, det ingick i novisens idrottsprogram. Ondskan i hans eget inre måste dö, om det nu fanns död i dödens förgårdar? Yorin siktade in ett slag mellan varelsens ögon. Han missade. Monstrets svärd högg blint och oövat, drivet av hat och ursinne men icke av skicklighet. Yorin värjde sig lätt, mycket lättare än han trott. Men monstret kastade omkull honom med en välriktad spark. Det kom helt utanför spelreglerna och han låg plötsligt på marken med varelsens svärd mot strupen. Han sneglade mot Meion och underkvävde ett skrik. Vännen hade spetsats på sitt monsters svärd. Yorin höjde sitt eget trots den kalla hotfulla svärdspetsen mot halsen.

- Slå till! befallde Yorin kort. Döda mig så som jag vill döda dig. Gör det snabbt bara. Men innan du sticker svärdet i mig vill jag säga dig att eftersom du är en del av mig själv så välsignar jag dig med kärlek!

En flammande låga slog ut från Yorins svärd och båda monsterdelarna försvann. I deras ställe stod en kvinna. Hon var klädd i en mörk mantel och hade en svart slöja över huvudet. Han kunde inte se hennes ansletsdrag, men anade att hon var mycket vacker. Rösten som nu talade till honom kände han väl igen.

- Du klarade det sista mörka provet, sade hon. Följ mig. Hon sträckte ut handen och drog honom med sig mot porten.

- Jag måste ta med mig Meion-tot, protesterade han och pekade på den livlösa gestalten i gräset. Jag vill inte gå in utan honom. Han kämpade tappert! Det sista var en lögn, men han hoppades att Meion gjort någon slags motstånd mot monstret innan han genomborrades.

- Han blir omhändertagen av andra, svarade hon mjukt. Du måste komma med mig. De gick in genom porten tillsammans.

Den ljusa delen

De steg in i en jättestor sal. I dess mitt ledde en bred trappa neråt och i fonden ledde en trappa uppåt. Salen gjorde ett ödligt intryck trots att den hade vackert utsirade pelarkolonner och stora väggmålningar. Ingen människa syntes till, inte ett ljud hördes. Den beslöjade kvinnan började gå nerför mittrappan och tecknade åt Yorin att följa med. Han tvekade. Han ville hellre gå uppför fondtrappan, den såg ljusare och vänligare ut.

- Vi måste först stiga ner till Amenti, min vän, påpekade kvinnan. Där finns de som behöver din hjälp. Sju själar måste du hjälpa innan du kan gå vidare.

Amenti, den underjordiska platsen för själarnas rening, var till brädden fylld av gestalter, en del mycket tydliga, andra halvt utsuddade. Det var både manliga och kvinnliga själar. På en tron i form av en lotusblomma satt en gudinna, som Yorin förstod måste vara Hekt. Hennes utstrålning var av amfibisk natur, han visste att hon hade starkt samband med vatten. Det bekräftades också av att lotustronen stod i en sorts grund bassäng med klart, safirblått vatten. Enligt atlantisk tro hade grodgudinnan samband med planeten Sirius. **På Sirius levde amfibievarelser som ägde en oerhörd fond av visdom.** Hekt var till hälften kvinna, till hälften groda. Sju gestalter stod uppradade framför henne. Hon vinkade åt Yorin att komma fram till tronen och han knäböjde vördsamt vid bassängens kant. Gudinnan utstrålade en enorm kraft. Han erfor intet ont från den, han kände bara kärlek, rättvisa, evigt liv, återfödelse.

- Jag lägger i dina händer att avgöra om dessa sju själar kan få hjälp av dig innan du lämnar den här delen av palatset, tillkännagav Hekt.

- Hur ska jag kunna bedöma det, jag känner dem inte, svarade Yorin tveksamt. Den visa Hekt är mera lämpad att ge ett sådant omdöme. Jag kan inte ta deras framtid på mitt samvete, så ofullkomlig som jag är.

- Du har klarat den mörka delen av proven, smålog gudinnan. Hennes röst var stark och

beslöjad. Var och en av dessa sju representerar en dödssynd. En av dem får följa med dig ditupp. Du måste själv avgöra vilken!

- Sju själar skulle jag hjälpa, invände Yerin. Ska jag då inte ta med dem alla ditupp?

- Du hjälper sex av dem om du väljer en följeslagare. Du hjälper även den sjunde som går med dig, svarade gudinnan kryptiskt.

- Om jag väljer fel då?

- I så fall måste du stanna här en tid, ty då är du ännu inte mogen att fullgöra din invigning. Yerin funderade. Detta var svårt. Vilka var synderna? Tankar gällde lika bra som ord på det här stället, ty gudinnan svarade genast:

- **Hat, högmod, girighet, kättja, avund, svartsjuka och fruktan.**

(no:- Hat, stolthet/hovmod, grådighet, dovenskap, misunnelse, sjalusi og frykt.)

- Är fruktan en dödssynd? utbrast han förvånad.

- Ja, ty den stänger alla kanaler i din själ. Den är din värsta fiende. Den inspirerar dig till de andra dödssynderna och den ligger till grund för allt ont.

- Måste jag döma? Yerins röst var ynkelig. Då kände han en liten hand i sin. Rösten som han lärt sig att känna igen så väl överförde åter ett budskap.

- Var inte rädd, Yerin! Det finns bara en själ du kan välja. Tänk noga efter!

Yerin böjde sitt huvud inför gudinnan.

- Jag väljer Fruktan! tillkännagav han. Om den synden är grunden till de övriga så måste den bort från dem. Utan Fruktan går de andra sex fria! Utan Fruktan blir de kvävda i sin linda. Om Fruktan följer med mig så kanske jag kan lära honom ett och annat.

- Du har valt rätt! Fruktan stiger fram!

Ett litet barn lösgjorde sig från de sju gestalterna och ställde sig framför Yerin. Barnet såg på honom med stora mörka ögon fulla av ohöjd skräck.

- Oj! utropade Yerin häpet.(forbauset) Jag trodde att Fruktan var ett hemskt spöke.

- Fruktan är vad du gör den till, anmärkte gudinnan. Barnets rädsla ligger alltid i botten och det är den rena rädslan som kommer av oerfarenhet. Den går mestadels lätt att övervinna. Men barnet kan också bli ett lätt byte för Fruktan om dess rädsla stannar kvar i det ända från barndomen.

- Ska du slå mig? frågade barnet. Yerin böjde sig ner och tog upp det i famnen. Barnet skakade i hela den tunna, nästan genomskinliga kroppen.

- Nej, svarade han. Jag ska lära dig att inte vara rädd. Jag ger dig först min kärlek!

Då suddades hela salen ut och barnet försvann ur hans famn. Han kände att han gled uppåt. Sedan stod han i den stora salen med trapporna och den mörkklädda kvinnan fanns åter vid hans sida. Hon vinkade åt honom att följa med uppför trappan i fonden, den som tycktes leda mot ljuset.

- Nu var du duktig! berömde kvinnan. Det fanns ett leende i orden och han kände sig som om han själv var barnet när hon tog hans hand och ledde honom uppåt. En flik av hennes slöja gled isär och han skymtade ett svall av kopparrött hår. Hon drog skyndsamt tillbaka slöjan.

- Vem är du? Sporde han. Då släppte hon hans hand och plötsligt såg han henne inte mer. Hon var försvunnen och trappan tycktes aldrig ta slut. Väggarna som slöt sig omkring den var vita och skimrande, men de berättade ingenting.

Äntligen kom han upp till en avsats. Den var byggd som en balkong med en vackert utsirad balustrad. Han lutade sig över den. Ett makalöst vackert landskap öppnade sig inför hans häpnadsväckande ögon. Han såg fjärran höga vita fjäll, en bred flod rann genom en grönskande dal, vattnet var det blåaste han skådat och grönskan den grönaste. Här och var fanns låga vita hus med platta tak. Det var ingen främmande syn, han kände igen den. När han såg Sfinxen ligger där upptäckte han att fjällen inte var några fjäll, utan pyramider. Därnere fanns livet och verkligheten. Han ville ner, han ville hem.

Det fanns en trappa vid balkongens ena sida. Han skyndade ner och glädjen var så stark i honom, att det kändes som om han skulle kvävas om han inte fick sjunga. Var han vaken och hade han sluppit ur kistan? Han började sjunga. Orden strömmade genom honom,

tonklav efter tonklav genljöd i hans hjärna och blev till en underbar melodi. Ändå var han medveten om tystnaden omkring honom. Hur hängde det ihop? Det var något som inte stämde. Det var fortfarande något överkligt över det hela. Han stannade upp framför Sfinxen och upptäckte att dess ögon var *levande*. Den rörde på sina enorma tassar och på munnen spelade ett brett leende, på gränsen till spefullt, tyckte han. Så varseblev han vad som skedde bakom ryggen på Sfinxen, mellan statyn och den stora Pyramiden. Där reste sig en genomskinlig pyramid, dubbelt så stor som den andra. Hade den funnits där hela tiden? Han blev helt förvirrad, det var svårt att förstå allt detta. Nu började det dessutom hända saker.

Runt den genomskinliga pyramidens konturer lyste en aura i alla regnbågens färger. Inuti pyramiden fanns en spiraltrappa i konisk form. Den gick ända upp till spetsen, som slutade i en liten gyllene plattform. Plötsligt mörknade himlen och endast den främmande pyramiden var svagt upplyst. Någonstans ifrån kom ett tåg av präster som bar facklor i händerna. De gick in i pyramiden och skred sakta uppför spiraltrappan, tills den lystes upp av fackelskenet nerifrån och upp -en levande eldspirals! Samtidigt hörde Yorin musik. Det var mäktiga, vibrerande toner som talade till hans innersta djup. Han föll på knä i den mjuka sanden.

Högst uppe på den lilla gyllene plattformen stod med ens en kvinna. Nu såg han vem det var. Utan tvekan var det Marissa, hans lilla smutsrandiga, trubbnästa vän från skogen på Atlantis, flickan som hade blivit kvar hos Trollkarlen. Hur hade hon kommit upp på toppen av spiraltrappan? Marissa - en eldgudinna? Hon var klädd i en ljus, tunn klänning och hon hade fantastiska smycken på hals och armar. Hennes bara hår lyste i eldskenet, lyste som flammor, mjuka, röda flammor. Hon rörde sina vita armar i ett mönster, så att de bildade ett Ankhkors - runt i cirkel över huvudet, sedan utsträckta, så rakt ner utmed kroppen.

Rätt ner genom pyramidens spets sänkte sig ett diadem som slöt sig om prästinnans huvud. Diademet hade formen av en orm som var sjuhövdad. Varje huvud var ett gnistrande konstverk av juveler och ögonen bestod av olikfärgade ädelstenar. Hon stod med utbredda armar och ansiktet lyft mot de strålar som nu riktades från himlavalvets mörka päll rakt in i hennes hjässa. De lyste i aurans färger, rött, gult, grönt, blått, violett. Och de såg ut att tränga igenom henne och dränka hela hennes uppenbarelse i ett sprakande fyrverkeri, där skarpa blixtar studsade om varandra och åstadkom ljuseffekter som bländade Yorin så totalt, att han nästan inte kunde urskilja henne. Nu hörde han också hur musiken steg till ett crescendo som hotade att spränga hans trumhinnor. Prästinnans kropp blev ett eldhav och musiken bedövade honom, det svartnade för hans ögon och han föll...

- Han kommer sig, konstaterade Toim.

- Det måste han, för han är min! hördes Marissas röst. Det har du lovat, Toim. Det lovade du redan i Atlantis' skogar.

- Han är *vår*, rattade Toim henne.

Yorin kände att en dryck pressades in mellan hans läppar och att en brännande solstråle sken på hans hjässa. Det var den första morgonsolen och den brände inte, men ännu var hans känsel ej normal. Sakta återvände han till livet. Sakta gav kroppsfunktionerna sig tillkänna, en efter en. Först kunde han röra huvudet lite, sedan fingrar och tår, sedan hörde han sitt eget hjärta slå, ojämnt men stadigt. Han öppnade ögonen. Det första han såg var Marissas oroliga ansikte intill hans eget. Han lyckades småle mot henne. Hur hade hon kommit ner från den brinnande pyramiden, eller hade den inte brunnit? Hon hade värken krona eller juvelsmycken på sig nu, utan bara en enkel ljusgrön klänning. Hon var lika vacker som när hon stod däruppe, men nu var ögonen fulla av tårar och hon snyftade till.

- Du lever! Vilken lycka! viskade hon. Jag har återfunnit dig! De var där, alla fem mästarna och Marissa. Han lyckades resa sig upp på armbågen och såg sig oroligt omkring. Den andra kistan var tom.

- Var är Meion-tot? var hans första ord. Samtidigt såg han att kamraten bars ut ur kammaren.

- Han har inte klarat provet. Jag är ledsen, Yorin.

Benio lade stödjande armen om Yorins axlar för att hjälpa honom upp. Yorin skakade av sig den vänliga handen och försökte resa sig. Det gick inte så bra. Han var svag ännu.

- Är han borta... är han död? flämtade han.

De andra nickade. Han greps av en oresonlig vrede. Hans bästa vän hade dött i en annan dimension, dödad av spöken och onda andar. Barndomens och ungdomens gemenskap var borta. Det nyvunna återseendets glädje var borta. Planerna för framtiden och samstämmigheten som man bara kan ha med någon man känt från barnsben var borta.

Döden var ingenting att frukta. Men den åstadkom svåra skilsmässor, gap som var svåra att överbrygga. Yorin sörjde. Han tog sig mödosamt upp ur kistan utan att ta emot någon hjälp. Det for genom hans huvud:

- Meion-tot var död!

Det sista provet

Jag är villebrådet som ska gödas före offret, tänkte Yorin när god och stärkande föda serverades honom. Det var förstås inte riktigt rättvist. Men han hade förlorat sin bästa vän samtidigt som han hade återfunnit Marissa, barndomsvännen med skogsögonen. Marissa, hittebarnet från Kaiphuns fattigkvarter, Marissa, en djärv och listig liten trollpacka som hittade alla vägar i skogarna. Nu var hon en bländande skön ung prästinna eller vem var hon egentligen? Vilket var dröm och vilket var verklighet?

- Toim tog hand om mig, berättade Marissa ivrigt. Han blev både far och bror för mig. Han lärde mig av sin visdom och jag lärde mig att utnyttja det som skogen gav. Vi led ingen nöd, tvärtom. Vi kom till Egypten före Atlantis' undergång. Inte förrän vi hade bott här ett tag fick jag reda på min härstamning. Toim visste hela tiden vem jag var. Min mor var enda dottern till härskaren på Atlantis. Hon förälskade sig i en ung student när hon redan var trolovad med en av prinsarna i de bortre provinserna. Hon födde mig i hemlighet innan hon flyttade till sin blivande make, som naturligtvis aldrig fick veta någonting. Det var bara kungaparet som visste och som, prinsessan ovetande, hade låtit en tjänarinna ta hand om barnet. De lät sin dotter tro att flickan dött. Tjänarinnan lade henne vid brunnen och gömde sig i närheten för att se om någon tog hand om det lilla byltet som var jag. Resten vet du.

- Hur fick Toim reda på det då? undrade Yorin.

- Det finns alltid läckor, svarade Marissa. Samma tjänarinna som lade mig vid brunnen gick för att spå sig hos Toim när jag kommit dit. När hon såg mig, förstod hon vem jag var, eftersom jag lär vara en avbild av min mor. Men hon och alla de andra följde med Atlantis i djupet.

- Stackars liten, tröstade Yorin. Men din mor hade säkert aldrig erkänt dig även om ni hade mötts. Nu har du i alla fall mig!

- Ja, sade Marissa med ett egendomligt leende. Nu har jag dig!

- Och när jag återfinner Sira och gifter mig med henne är du min allrakäraste syster som får bo hos oss i all din tid, tillfogade han naivt.

- Det aktar jag mig nog för, svarade Marissa med ett litet skratt. Ni behöver vara ensamma om du nu hittar henne någonstans.

- Det gör jag, vidhöll Yorin. Jag känner på mig att hon lever.

Marissa såg på honom. Längtan i hennes hjärta hotade att spränga alla fördämningar och så satt han här och längtade efter *Sira!* Men nu skulle inga kärlekskranka minnen i världen få ta honom ifrån henne, det hade hon bestämt.

- Du var väl prästinnan som jag såg däruppe i glaspyramiden? frågade Yorin.

- Nej, min vän, jag är inte prästinna, svarade hon. Det var bara i din dröm. Men jag kan bota människor och jag kan utföra mirakler som jag lärt mig av Toim. Du blir väl inte rädd för mig om jag säger att jag kan trollo?

- Trolla bara inte bort mig och försvinn inte från mig igen, skrattade Yorin och gav henne en varm kram. Nu har jag bara ett prov kvar och jag hoppas att jag består det.

- De kommer strax och hämtar dig, viskade Marissa. Det var jag som hjälpte dig i

Pyramiden och på astralfärden. Jag kanske inte kan hjälpa dig nu, käre vän. Jag är inte säker på att jag får lov att tränga mig igenom den här gången.

De fem mästarna kom in i kammaren. Marissa kastade sig om halsen på Yorin och kysste honom på munnen. Hennes lilla tunga trängde in mellan hans läppar och lekte ett ögonblick med hans. Han var totalt oförberedd på detta och på sina känslor - det var som om en gnista gick igenom hans kropp och han skälvde till. Toim rynkade förargat pannan åt Marissa, men hon bara skrattade. Detta ögonblick var då det olämpligaste av alla att känna hur könet reste sig i stumt, förvåningsfullt bidande. Yorin undrade skamset om mästarna, som var medvetna om allt, hade upptäckt hans skam. Kättja, det passade sig inte nu! Det sista han såg av Marissa när hon föstes ut ur rummet var hennes glada, skälmaktiga ansikte. Hon blinkade faktiskt till honom i oförskämt samförstånd! Han vände snabbt bort huvudet.

Pyramidens hemliga gånger och dörrar började bli välbekanta för Yorin nu. De färdades uppåt den här gången. De kröp uppför slingrande gånger tills de kom till en hall, varifrån en vindeltrappa ledde vidare upp till en kammare. Den enda möbeln var ett stort, avlångt stenbord. Yorin blev tillsagd att lägga sig på rygg på bordet. Mästarna band fast trådar, som föreföll vara av koppar, vid hans anklar och handleder. På hans panna ställde de en ganska stor kristallkula. De befallde honom att blunda och att försätta kroppen i ett dvalliknande tillstånd. Så öppnades en lucka i taket rätt ut mot nattens strålände stjärnhimmel. Det var fullmåne. Nu skulle novisen utsättas för direkt kosmisk energi.

Efter en stund hade Yorin uppnått ett speciellt slags medvetande. Han hade "gått ur" kroppen. Med hjälp av de kosmiska energierna hade han därefter "gått in i" kristallkulan på pannan. På det sättet skulle han få erfara den maximala Gudskraften direkt från universum. Inte alla noviser klarade detta. Kraften som gick igenom dem var så oerhörd att alla deras organ måste vara preparerade för att mottaga den på rätt sätt, annars kunde de smälta bort. Medvetandet måste samarbeta med det fysiska och förbereda kroppen på vad den kunde vänta sig.

Så snart Yorin lyckats tränga in i sitt medvetande i kristallkulan började ett blåaktigt sken att lysa omkring hans fysiska kropp. Då visste mästarna att han hade lyckats så långt. Det svåraste momentet var att tränga in i kristallkulan och den som en gång hade lyckats med detta, bemästrade sedan dimensionernas gåtfulla mosaik tillika med omvandlingen mellan fysiskt och psykiskt och vice versa. När det blå skenet begynte lysa transformerades novisen från elev till mästare. Men en fara kvarstod alltid - att novisen inte skulle komma tillbaka. Många hade frivilligt stannat i en annan dimension och gjort sig av med silversträngen som band dem vid den fysiska kroppen. Den följde annars novisen hur långt som helst och det var den som uppehöll det blå ljuset.

Yorin visste inte att hans kropp nu lyste i blått. Han var på väg till en annan planet. Han kände himlakropparnas dragningskraft. Särskilt en av dem, Sirius eller Hundstjärnan, drog honom till sig. Mästarna hade inte sagt något om någon planetresa, de hade bara talat om en slags transformation. Den hade han mycket riktigt upplevt och nu var han på väg ut i kosmos. Den fysiska kroppen låg därnere på stenbordet. Det var härligt att slippa alla känslor och affekter. Han kände sig fri, fri! Han reste utanför tid och rum mot ett okänt mål och det var som ett jubel inom honom, en förlossning från tidens bojor.

Men i Pyramiden var mästarna bekymrade.

- Han har slutat lysa, observerade Mehmed.
- Då måste han ha givit sig iväg någonstans långt bort, gissade Suk-ptah. Jag minns något liknande från min egen ungdom. Man är så nyfiken. Han skrockade lite vid minnet.
- Men du lever fortfarande, kommenterade Toim torrt. Jag svarar inför Soleon med den här pojken liv.
- Han är väl den ende du hyser respekt för, retades Benio. Ska vi väcka gossen?
- Nej, det vore farligt, svarade Sailanja med eftertryck. Jag tror jag vet vart han är på väg. Det är bättre att jag följer efter honom om ni vill ha honom tillbaka.

Skyndsamt gjordes en provisorisk bädd i ordning vid sidan om stenbordet. Inom kort var mästaren Sailanja i djup trance.

Yorin hade under tiden landat på Sirius, den största av planetens drabanter. Han hamnade på den sidan där amfibievarelserna höll till. Det kändes ovanligt att ta sig fram i en atmosfär som värken var luft eller vatten, men ändå flytande. Han hade en slät botten under fötterna och den var täckt av en skimrande snäcksand. Det var som att gå på en sjöbotten utan att bli våt. Landskapet liknade ingenting annat han sett. På båda sidor var vägen kantad med manshögt gräs, som böljade mjukt och skiftade i blåviolett och silver. Färggranna skepnader, som värken var människor eller fiskar, rörde sig graciöst mellan de höga sträna. De dansade fram och tillbaka och de verkade inte bry sig om främlingen. En del av dem hade fiskstjärtar, en del fötter och ytterligare några hade bådadera.

Efter en stunds promenad upphörde gräset och han stod på en öppen plats. Framför honom låg en hög, spetsig byggnad med smala tinnar och kupoler. Den var byggd av ett glänsande material som liknade guld. Det var inte slätt, utan buktade sig i oregelbundna mönster. Han började få svårt att andas trots att hans kropp var eterisk. Hans medvetande fungerade förmodligen fysiskt, tänkte han.

- Du hör inte hit, hörde han en röst säga. Framför honom stod en man. Var det verkligen en man? Varelsen var drygt två meter lång och täckt med fiskfjäll. Den hade armar och ben som en människa, men bara fyra fingrar och fyra tår. Ansiktet skimrade i gyllengrönt. Det var inte täckt av fjäll och dragen var mänskliga. Ögonen var stora och runda, men varma och vänliga. Vänligt var också varelsens leende. Den utstrålade kärlek. Detta var allt vad Yorin hann uppfatta. Han hörde att varelsen fortsatte att tala till honom på hans eget språk, men uppfattade bara några ord.

- Du måste vara en gäst från Jorden, sade de. Du är välkommen till...

Sedan mindes han ingenting förrän han vaknade av en stark doft och någonting som rann utefter hans ansikte. Han befann sig på en altan med blommande växter i praktfulla färger. Han låg på en bekväm soffa. En vacker ljushårig kvinna baddade hans tinningar och en äldre man satt bredvid honom.

- Du kommer från Jorden, förstår jag, konstaterade mannen med så djup röst, att den gav eko i luften runt omkring. Den lät mer som en ton än som en stämma.

- Var är jag? frågade Yorin. Kvinnan smålog. Hennes röst var ljusare än mannens när hon svarade, men även den lät som en ton.

- Du är kvar på Sirius, förklarade hon. Vi fick besked om att du hamnat hos amfibierna så vi hämtade dig där. Du var inte rustad för deras atmosfär.

- Välkommen till en annan sida av planeten Sirius, sade mannen. Här är den hängande staden. Se dig om!

Yorin gick fram till altanens räcke. Både ovanför och nedanför fanns liknande altaner framför hus i läckra färger med annorlunda struktur än på Jorden. Staden tycktes klättra på ett högt berg. Djupt nedanför rann en flod med ett vatten så klart att man såg ända ner i botten. Han skymtade en liten båthamn med små lustiga, spetsiga båtar i glada färger. De hade alla ett stort segel och fören var utsirad i form av olika djur, mestadels fåglar.

- Amfibierna är våra vänner, förklarade mannen. De var här ifrån första början. De har en urgammal kultur och en visdom som är vida överlägsen både er och vår. På denna sidan bor människor som ni. Från början har vi kommit hit från olika planeter och så småningom sammansvetsats till ett enda folk. Amfibierna har blivit våra rådgivare och vänner. Några av dem har även sänts till Jorden för att delge er av sina kunskaper.

En del av era sädeslag kommer från vår planet. Våra kunskaper om det fördolda har tagits emot av ett folkslag i Afrika, där amfibier bott och verkat. Sådan undervisning sker på fler platser på Jorden. En av våra mästare, Oannes, befinner sig just nu i sumerernas land för att grundlägga en civilisation.

- Jag skulle bra gärna vilja veta mer om er, bad Yorin, glömsk av den silvertråd som ännu följde hans eteriska gestalt från den fysiska kroppen. Mannen vinkade åt honom att stiga in i ett litet genomskinligt skåp vid sidan av altanen. Yorin tvekade, fast han tyckte att den liknade hissen i Kaiphun.

- Var inte rädd, skrattade kvinnan. Du kan lugnt följa med Joza. Han vill visa dig

utsikten från högsta punkten av staden innan han tar dig med till Templet. Yorin steg in i hissen.

- Han är död! utbrast Benio förfärad. Sailanja har inte hunnit rädda honom i tid. Hans hjärta slår inte längre.

Dörren till den lilla kammaren slogs upp och Marissa stod där, vit i ansiktet av förtvivlan och oro. Toim försökte hindra henne från att gå fram till stensbordet, men hon var redan där.

- Du får inte dö, min älskade, viskade hon och kysste det livlösa ansiktet. Hon drog hans iskalla händer intill sitt bröst och fortsatte:

- Jag har längtat efter dig hela mitt liv. Du måste vakna! Benio drog omilt undan henne medan Suk-ptah lade sitt huvud intill Yorins hjärta.

- Jag hör hjärtslag, konstaterade han. De är svaga, men de finns.

- Du har fått döda att återuppstå, skrek Marissa ursinnigt till Toim. Då använde du mörka krafter! Gör likadant med Yorin, jag vet att du kan. Använd dina övernaturliga krafter rätt för en gångs skull!

Toim gav henne en förargad blick.

- Han måste återvända till Jorden via kristallkulan innan jag kan göra något, muttrade han. Sailanja finner honom säkert.

- Ibland blir verkningarna av dessa koppartrådar alldeles för stark, förklarade den lille vänlige Suk-ptah bekymrat. Vi kan inte härifrån hejda den strålning som tas upp av kosmiska energier. En novis måste alltid lära sig att behärska den innan den behärskar honom. Sådana instruktioner har Yorin fått. Han har också fått veta att han ska undvika

utflykter av det slag han nu gjort. Novisen ska ta emot kraft och välsignelse från det kosmiska. Han ska känna sig som ett med de universella världarna och uppleva storheten i världsalltet. Han ska genomströmmas av evigheten och döpas i dess livsvatten. Han ska undervisas i de hemligheter som leder till helheten i universum. Därefter ska han kunna omvandla sin nyvunna kraft till jordiska former. Men allt detta kan också leda till en oemotståndlig önskan att "flyga" vidare i den eteriska kroppen, till nya världar och nya erfarenheter.

- Han kunde förstås inte motstå dragningskraften från Sirius, konstaterade Marissa olyckligt. Jag tror att jag förstår honom. Men nu kommer jag inte längre. Jag som följt honom genom alla invigningarna! Jag känner mig maktlös.

Den sovande mästaren Sailanja talade plötsligt från sin bädd:

- Jag försöker prata med Yorin. Han vill inte tillbaka ännu. Han står i begrepp att få veta mer om Sirius, men om han stannar där längre svävar hans fysiska liv i fara. Jag har en farkost här och jag måste få in honom i den. Men Yorin betraktar mig som en främling. Hans minne av Jorden börjar försvagas.

- Han *måste* minnas mig! kved Marissa förtvivlat. Och om han inte gör det, säg då namnet *Sira*! Säg *Sira*, snälla Sailanja!

- *Sira*, upprepade Sailanja med sin entoniga tranceröst. *Sira, Sira*. Namnet *Sira* har nått mig. Vänta nu... Hans röst försvann i ett lågt mummel som inte gick att uppfatta. Toim såg på Marissa med en lång, egendomlig blick. Så sade han:

- Du måste älska honom högt när du lurar honom tillbaka på *det* sättet!

Yorin spratt till. Någon hade ropat hans namn. Han var på väg att stiga in i en farkost

som skulle föra honom på en rundresa, egentligen vart? Utanför luftskeppet stod en man som lyste på ett onaturligt sätt - han verkade genomskinlig. Vart hade Joza tagit vägen? De skulle fara till Templet.

- Känner du inte igen mig, Yorin? frågade främlingen. Jag är Sailanja, en av dina lärare på Jorden. Du ska följa med mig tillbaka nu.

- Nej, jag vill stanna här. Jag ska följa med Joza, inte med dig. Jag vill inte tillbaka till Jorden ännu. Senare, kanske senare.

- Senare blir för sent, upplyste Sailanja lugnt Kom nu, många väntar på dig därnere. Minns du Sira?

Yorin kände det som om en hand grep tag om hans huvud och kramade det som en citron. Sira, hans älskade lilla tös från Atlantis! Visst mindes han henne nu. Han hade sökt henne hela tiden, överallt.

- Hon finns inte här, påpekade Mästaren. Hon finns någonstans på Jorden, precis som Marissa. Du vill väl inte svika din barndomsvän Marissa? Följ med mig av egen fri vilja, jag kan inte tvinga dig. Vill du återvända till Sira och Marissa? Din kropp håller på att dö därnere. Det är bråttom, Yorin!

Utan ett ord gick Yorin in i farkosten. Han vände sig inte om.

På stenbänken återvände livet till den unge resenären. Hjärtats slag blev starkare, pulsen slog regelbundet och bröstkorgen höjdes och sänktes normalt. Färgen återvände till hans kinder. Efter en kort stund slog han upp ögonen. Marissa hade gått ut, hon fick inte vara i kammaren när han vaknade. Hans första ord var Sira. Sailanja, som samtidigt återvänt till sin kropp, böjde sig över honom och viskade:

- Du är tillbaka i Pyramiden. Du har drömt om Sira. Dina invigningar är avslutade.

Det blå skenet kring Yorins kropp hade kommit tillbaka i och med återvändandet. Toim gjorde några svepande rörelser med händerna över novisens kropp och skenet smalt in och förenade sig med auran. Yorin befriades från kristallkulan och koppartrådarna.

- Nu ska jag ge mig ut och söka efter Sira! utropade han när han hoppade ner från stenbordet. Men utanför kammaren, tätt tryckt intill dörren och med ansiktet vått av tårar väntade Marissa.

Bröllop

Dryckerna som Marissa tillredde åt Yorin efter "flygresan" var glömskans dryck och kärlekens brygd. Han drack dem lydigt eftersom hon förklarade att de gav honom tillbaka krafterna efter allt han genomgått. Nu var det meningen att han skulle resa tillbaka till On, men innan dess återstod en del arbete tillsammans med de fem mästarna. Minnet av resan till Sirius hade bleknat tack vare drycken. Nu övade han sig med de andra i att tillämpa de lärdomar han inhämtat, till exempel att fokusera kraft i helande syfte och att undervisa nya noviser.

Han måste ropa, han måste skrika, han måste jämra sig av längtan efter henne, tänkte Marissa. *Hon* måste vara allt han åtrådde - *allt* ! Hans kön måste spåkas, steglas, pinas tills utlösningen kom i hennes sköte. Hans längtan efter henne måste bli en utsläcklig passion, driven av lustans stormvindar. Det var inte hon som skulle tigga och be om hans händers smekande glöd. Det var inte hon som skulle vråla ut sin kärleks förbannade brunst. Nej, det var han, Yorin, hennes älskade, som skulle leta fram alla hennes kropps hemligheter och ge dem näring.

Han var en mästare nu. Hon måste handla snabbt, innan han begav sig till Soleon och avskedet skulle lägga en dimridå över deras vänskap. Han behandlade henne kärleksfullt, ömt, som en syster. Min bästa vän, min lilla vackra häxa! brukade han kalla henne.

Kärleksbrygden hade nog inte verkat -den verkade aldrig mot en människas vilja. Hon svalde hårt när hon tänkte på hur starka hennes känslor var. Det var så svårt att hålla dem inne.

Varje kväll spelade och sjöng Marissa för sin älskade. Trött efter dagens krävande arbete i Pyramiden fann han stort nöje och vederkvickelse i att lyssna på henne. Marissas mjuka altröst stämde ner honom till det materiella planet igen. Förstod hon inte hur förvirrad han var över sina känslor? Han fann henne oerhört tilldragande, inte bara kroppsligen. Han kunde tala med henne om precis *allt*. Hennes kvicka intellekt följde med i hans tankegångar som om, ja som om hon hade varit en man! Han skämdes lite över nedvärderingen. Hans egen mor hade varit mycket intelligent och fadern hade ofta med saknad talat om hur hon deltog i de mest avancerade tankegångar. Marissa hade egentligen allt man kunde begära hos en kvinna, och mer till! Ändå hade han ett minne djupt inom sig som han absolut inte kunde få upp till ytan - ett ljust kvinnoansikte, ett ljust namn.

- Jag reser till On om ett par dagar, berättade han en kväll när de åt aftonmåltiden tillsammans. Jag kommer att sakna dig. Hälsar du på mig någon gång?

Marissa välte vinglasen. Det sjöd inuti henne. Det kändes som om hon skulle brista mitt itu, som om hon skulle förtäras av eldslågor. Något måste göras, en annan sorts magi än kärleksdrycker som inte fungerade! Ur den eviga kvinnlighetens mystiska källa formades snabbt en plan i henne. Varför, varför hade hon inte tänkt på detta förut?

- Nej, vi kan aldrig träffas mer, svarade hon och försökte göra rösten kall och stadig. Toim har lovat bort mig i äktenskap. Jag har inte velat tala om det förut, men jag gifter mig snart.

Yorin flög upp och grep tag i hennes axlar och ruskade henne så att hon skrek till. Hans ögon lågade, hon hade aldrig sett honom sådan.

- Varför har du hållit det hemligt? skrek han. Du säger att jag är din bästa vän, ändå har du ingenting sagt. Vem är han? Älskar du honom?

Marissa jublade inom sig. Det var djärvt att blanda in Toim, men han behövde ingenting få veta. Här hade hon försökt trola till sig kärlek och så var det bara att bjuda på lite svartsjuka!

- Det har nyligen blivit klart, ljög hon i nonchalant ton. Han är en man av hög börd. Jag har ännu inte träffat honom, så jag vet inte om jag älskar honom. Men det sägs att han är mycket vacker!

Det sista bredde hon på för säkerhets skull. Men hon hade inte väntat sig Yorins reaktion. Han drog henne hårt intill sig, kysste henne passionerat och släppte henne igen. Hon låtsades överraskad.

- Vem är han? Säg namnet! utropade Yorin med blixtrande ögon. Jag måste få veta vem det är så att jag kan slå ihjäl honom. Du ska inte ha en främling till make, det tillåter jag inte! Han såg ursinnigt på henne. Hon tog båda hans händer och lade dem mot sitt bröst.

- Och vem ska jag då ha, Yorin? frågade hon mjukt. Jag är giftasvuxen för länge sedan. Jag vill inte bli en gammal jungfru.

- Du ska förstås ha mig! Vi två ska gifta oss! Förstår du inte att jag älskar dig? Yorin ramlade i häpenheten över vad han själv sagt. I fallet drog han med sig Marissa. De började båda skratta. De låg där och skrattade hejdlöst.

Bröllopet ägde rum i Sfinxens skugga. Yorin hade kallats till Härskaren. Denne hade nu hämtat sig efter chocken av Theostos död och avrättningen av Nia och han insisterade på att få arrangera bröllopet för Yorin och Marissa. Han kallade det för en slags botgörelse gentemot sin käraste vän. Och så blev bröllopet en magnifik, för att inte säga en kunglig tilldragelse. Runt omkring Sfinxen byggdes festligheterna upp, ett solaltare för vigseln och vackra tält med dyrbara mattor och brokader där gästerna samlades och måltider serverades med ett makalöst överflöd. Soleon kallades från On för att viga de unga. De skulle sedan resa tillbaka dit med honom.

Yorin mindes Marissa som prästinna i den genomskinliga pyramiden under hans

invigningsprov. Hans brud liknade prästinnan. Hon var klädd i en skir vit klänning och slöjan över det sprakande röda håret skiftade i regnbågens alla färger. Härskaren hade placerat ett märkligt diadem på hennes huvud. På dess mitt var Sfinxen avbildad och ovanför dess huvud fanns ett enormt juvelbesatt öga - det "allseende ögat."

Men Marissa ville inte kännas vid Yorins minne av prästinnan. Så fort han nämnde den genomskinliga pyramiden slog hon bort det. Den upplevelsen hade en hemlig betydelse som Yorin själv måste förstå. All kunskap kommer inte ur lärarens mun. En del måste man själv arbeta fram, även om det kostar svett och tårar.

Det hade hänt märkliga saker efter invigningarna. Varje morgon stod långa köer av sjuka människor utanför den stora Pyramiden. Alldeles vid ingången av den fanns en liten kammare där Suk-ptah helade de sjuka. Brutna ben läkte omedelbart, förlamade återfick rörelseförmågan, blinda fick synen tillbaka. Den lille Mästaren åstadkom en oändlig massa mirakel. Han hade lärt Yorin att förstå att mirakel var resultat av den kraft från det kosmiska som finns inom den erfarna adepten eller mästaren och att den i sällsynta fall, som hos honom själv, var medfödd. Det var inte den sortens underverk han upplevde på nätterna före bröllopet. Det var något som han inte förstod. Han besökte Sfinxen och satt var natt mellan de stora tassarna och såg in i juvelögonen och lyssnade till den Väldiges röst. Gång på gång fick han veta hemligheten och lika ofta förnekade han den. På något sätt som han ännu ej begrep hade detta samband med Marissa.

Sfinxen berättade för honom att den bar vittnesbörd om den mänskliga rasens evolution ända från ursprunget i det gudomliga. Den stod i kontakt med de sju. Elohim, de högre gudarna eller ärkeänglarna. Sfinxen hade ett hemligt namn, simorgh-anke, och i begynnelsen hade den varit en lejon-fågel, som nu låg fjättrad i ökensanden i skepnaden av ett lejon med människohuvud. En gång skulle den åter bli fågel och uppenbara en dold kontinent på Jorden. Sju gånger hade världen blivit ödelagd och sju gånger åter befolkad före den nuvarande perioden. Som lejon-fågel skulle den åter uppenbara sig efter sju förnyelser i den sista cykeln av Jordens existens. Sju gånger sjutusen jorderasers hemligheter bar den under sina vingar. Namnet Anke eller Ankh betecknade livet, men den delen av dess hemliga namn hade blivit bortglömd och borttappad. Ville han låta den symbolen återuppstå? Till nu hade människo-släktet kommit ur den andliga, gudomliga cirkeln och fallit för fysisk manlig och kvinnlig alstring. Öglekorset, Isis-symbolen, är också Venus' planettecken, den framfödande kraften, livets alstrande.

Det var tecknet som han sett prästinnan göra i den genomskinliga pyramiden. Först en cirkel, ett kretslopp, sedan ett kors. Kunde Yorin väcka livets kors till liv? Den gällande symbolen som Härskaren föreskrev för hela Egypten var Osiris' öga. Han menade att solgudens öga också är Härskarens öga som ser allt. På det sättet kunde han utan större ansträngning hålla folket i schack. De trodde att Härskaren såg allt de gjorde, medan han i lugn och ro njöt de behag som livet vid hovet skänkte honom. Egypten led ingen nöd utåt. Men det fanns en oerhörd nöd ute i landet, kanske mycket på grund av "ögat". Folk var rädda för att en okänd makt såg deras göranden och låtanden, alltså föredrog de att hålla sig lugna. Var och en gjorde sitt utan framåtsträvande, utan målmedvetenhet, ambitioner eller äregirighet. Fattigdom för sig, rikedom för sig. Så hade det inte alltid varit, men så var det nu.

Allt detta tänkte Yorin på under bröllopet. Han hade en obestämd känsla av att Sfinxen krävde något av honom, men vad? Han böjde sig fram mot sin brud och drog bort slöjan från hennes ansikte. Han studsade till. Han tittade bort och tittade igen. Kyssen stannade halvvägs i luften, stod som en dallrande väntan mellan dem och blev till en fråga. Marissas ansikte var Siras! Plötsligt kom hon tillbaka i hans minne. Det var Sira han såg, hennes glada ögon och blonda hårburr. Men innan kyssen blev Siras nådde Marissas röst honom.

- Vad är det, Yorin? Varför kysser du inte din nyblivna hustru? Du är väl inte blyg? Det var skratt i hennes varma röst. Han kysste henne ömt. Varför skulle detta hända just nu? Var det en överföring någonstans ifrån, en metafysisk upplevelse? Varför såg han Sira på sitt

bröllop med denna underbara hustru som älskade honom mer än sitt hjärteblod? Och han själv, var stod han? Han älskade Marissa mer än han någonsin annat och inga spöken från det förgångna skulle få lov att störa denna heliga ceremoni. Han befäste sina tankar med ännu en kyss, som kom de omkringstående att jubla.

Vid bröllopsmåltiden kom eldbärarna. Det var en symbol som användes vid alla bröllop och som innebar att jungfruns rening hädanefter skulle ske med mannens svärd. Därför bar eldbärarna svärd, på vilka facklor hade anbringats. Männen med de brinnande svärderna påminde honom om prästerna med facklor den genomskinliga pyramiden. Facklorna representerade där ljuset - det ljus som strålade ner genom pyramidens topp rakt in i prästinnan och mötte ljuset från spiraltrappan.

- Ljuset uppifrån möter ljuset nerifrån, mumlade han halvhögt. Marissa såg roat på honom.

- När så sker vaknar krafterna i Jorden, kommenterade hon. Varför, älskade make, tänker du i de banorna just nu?

- Och vad händer när Jordens krafter vaknar? var Yorins motfråga. Han var ivrig nu, måste få svar. Marissa rynkade ögonbrynen.

- Några får känna styrkan därav och därmed öka sin egen styrka. Andra åter kommer att förstöras av kraften, svarade hon gåtfullt. Yorin kände hennes lilla hand på sitt knä. Den drog sig sakta uppåt och följde lårets kurva.

- Det är vår natt nu, viskade hon. Koppla av de där tankarna. Vår egen livskraft ska leda oss i kärlekens magiska spel. I morgon vaknar jag i din famn och då har jungfrun flytt för kvinnans lust och glädje.

Härskaren Peqt gäspade. Bröllop var det värsta han visste. Han insåg att han själv snart borde gå i brudstol för att ge landet en ny drottning. Men han var bränd. Äktenskapet med Nia hade varit en vandring på svärdsegg. Nio vackra döttrar hade han, men det behövdes en son för tronföljden. Han kanske kunde finna en värdig svärson. Hitintills hade döttrarna gifts bort till drumlar som hängde runt tronen, eller till främmande länder för att behålla freden.

När Härskaren tänkte på att det unga brudparet nu hade dragit sig tillbaka till bröllopgemaket och förlustade sig i den första kärlekens sotma, blev han lite het. Han hade vackra slavinnor att lägra, men han ville pröva något nytt, något extra. Han tänkte på Sorassa, som varit hans hustrus närmaste vän och förtrogna. Hon var visserligen gift med en av hans ämbetsmän, men vad spelade det för roll? En grann kvinna, den där Sorassa! Han sände en slav för att hämta henne. Det kolsvarta håret låg blankt och skimrande omkring det ovala, vackra ansiktet. De grå ögonen var stora och uttrycksfulla. Hennes fylliga läppar kunde få vilken man som helst att längta efter kyssar. Hennes runda mjuka kropp var som en våg med skum på ytan, en våg som sköljde över en, som mannen ville dyka ner i. Men här var hon ju! Hon var ännu vackrare i kväll, hennes ögon var inte grå, de var svarta av begär? Hon smålog mot Härskaren och lutade sig intill honom.

- Jag trodde aldrig att ni skulle sända efter mig, viskade hon.

- Det har jag velat länge, svarade han. Men tiden var inte mogen förrän nu och nu är den lika mogen som dina fullmånebröst, min sköna! Han hade inte skickat efter henne förgäves. Hennes lust mötte hans i svindlande höjder och hennes utstuderade kärleksspel och heta sinnlighet gjorde honom helt galen av lycka. Till slut flämtade han:

- Låt oss dricka en bägare, Sorassa, min ljuva! Jag är het som ökensanden och behöver ett ögonblicks svalka. Sedan vill jag rida på din ljuvliga kropp till dess solen går upp över min sovande stad!

Det var en ny slavinna som kom med drycken, men det tänkte Peqt inte på. Han anade inte att Sorassa lovat sin dyrkade Härskarinnas och bästa vän Nia, att om något hände henne skulle Sorassa hämnas henne med vilka medel som helst.

- Men bida din tid, hade Nia varnat henne, låt det inte ske för snart! Låt honom sörja mig länge först! Och så hade Härskarinnan skrattat det där onda, hemska skrattet vid tanken på att kunna döda efter sin egen död.

Härskaren låg orörlig. Han hade tömt flera glas, medan Sorassa bara låtsats dricka. Hon stannade hos honom tills hon var säker på att han stod

utanför alla möjligheter att räddas. Ingen mer än hennes egen tjänarinna, som burit in drycken, visste att hon varit hos Härskaren. Hon hade kommit beslöjad till hans bädd och beslöjad smög hon sig därifrån. Nästa dag ämnade hon låta döda sitt enda ögonvittne. Vad spelade en tjänarinnas liv för roll?

Härskaren var död. Det blev stor förvirring vid hovet. Den som satte i gång med att ordna upp saker och ting i palatset, det var Toim. Om han förstod hur mordet gått till, så lät han ingen ana det. Det var ett lägligt dödsfall. Han betedde sig beskyddande mot prinsessorna, särskilt mot den äldsta, ogifta, som dyrkade honom. Han blev en stöttepelare för hela hovet. Härskarens död värken gagnade eller skadade någon. En ointressant och lättjefull vällusting hade han varit. Men han hade inte varit en ond härskare, bara ett verktyg i händerna på sin hustru. På något sätt gällde han för att ha varit den gode landsfadern, kanske mest för att han var en god familjefar. Egypten värken blomstrade eller led under hans regering. Folket visste inte att det "allseende ögat" var en bluff från Härskarens sida. Under ytan arbetade den stora Pyramidens mästare, främst Toim. De påverkade inte landets styre på ett märkbart sätt, men de påverkade den styrande Härskaren så att han inte gjorde alltför stora dumheter.

Ett bröllop brukade vara i många dagar. Den första natten då Maris~a vilade Yorins armar och kärlekens och lustens bågare blev tömd till sista droppen, väcktes de tidigt av viskningar och steg.

- Ska vi väcka dem? sade någon utanför deras dörr och en annan röst befallde:

- Banka på dörren bara! Sådana nyheter måste förmedlas till alla!

Bröllophögtidigheterna förbyttes i landssorg. Folket gick pliktskyldigt till templen och bad sina böner till gudarna. De hade aldrig känt Härskaren och hans död var oväsentlig jämfört med slitet för brödfödan, ändå bad de lydigt för hans själ. Samtidigt oroade de sig för framtiden. Vem skulle nu bestiga tronen? Det kunde bli en sämre regering än Peqts.

Den pompösa begravningen som en härskare av Egypten alltid åtnjöt förbereddes med samma noggrannhet som nyss bröllopsfestligheterna. Brud-paret som hade ämnat resa till On blev tvungna att övervara den kungliga gravsättningen. Hovets läkare angav förgiftning som dödsorsak. Toim visste hur det gått till och vem som var den skyldiga. Det var hans sak *hur* han visste det! Han trädde fram som den allkunnige och allvetande. Allt pekade på Sorassa, tillkännagav Toim, och hon kallades till Mästarnas Tribunal. Hon nekade att erkänna sin skuld, men tjänarinnan, som hon ännu ej hunnit göra sig av med utpekade henne. Sorassa dömdes till att tillsammans med tio av tjänarna som var härskarens trogna, begravas samtidigt med Peqt. Den grymma seden var sådan att tjänare mestadels begravdes levande med sitt husbondfolk. De fem Mästarnas

Råd beslöt att ändra lagen. De tio tjänarna skulle få följa sin härskare fram till gravkammaren, men sedan skulle tio statyer symboliskt ställas in där i stället för tjänarna. Däremot skulle Sorassa begravas levande med den man hon låtit döda. Toim skördade ära av dessa beslut, han kungjorde dem och var inte sen med att ange sig själv som upphovsman till dem.

Så kom det sig att den lyckliga bruden grät sig till sömns i sin makes armar den andra natten. Vem skulle nu styra Egypten?

Den nye härskaren

Det blev Toim. Toim blev Härskare i Egypten åtta år efter Atlantis' undergång. Efter årtal av isolering och "underjordiskt" arbete klev han ut i rampljuset med stora gester. Han friade till den äldsta av de giftasvuxna prinsessorna och det av~orde saken. Hon hade beundrat honom länge och var icke sen att svara ja. Näst hierofanten Soleon var Toim den främste av prästerna. Hur han blivit det var en annan historia. Det frågade ingen efter.

Yorin hade inte väntat sig detta. Han hade trott att någon prins fanns tillgänglig i grannländerna. Egyptens tron bestogs nu av en magiker, en trollkarl, väl förfaren i både svart och vit magi. Men kanske att smaragdringen spelade den vikfigaste rollen vid tronbestigningen, smaragdringen som mannen med guldhåret alltid bar. Toim var av kungligt blod, åtminstone hävdade han det. Han påstod att han härstammade från ett av länderna på Atlantis, där en ätt av ljushårigt folk hade regerat. Ringen, som han fått av sin mor, var ett bevis härpå. Om detta var sant eller icke spelade ingen roll. Prinsessan Nuia var förälskad i Toim och trodde blint på hans historia.

De andra mästarna valde in Yorin som nummer fem. Det betydde att han och hans unga brud måste stanna kvar i huvudstaden. Soleon, som övervarat Härskarens begravning, sökte upp Yorin innan han reste tillbaka till On.

- Jag har med mig den blå kristallen, sade Soleon, därför att den ska vara hos sin väktare. Du kommer att få besked om en plats där du kan förvara den i säkerhet. Du får inte berätta för någon att du har den. Yorin gömde kristallen i sin mantel.

- Tror du att Egypten går ljusare tider tili mötes nu? frågade han Soleon. Toim har Sinne för kultur och strategi.

- Ja, i varje fall för strategi, svarade Soleon torrt. Bara han inte utsätter oss för krig. När en ny regent kommer på tronen försöker gärna grannländerna att **erövra** land. Om regenten är svag så lyckas de, om han är stark brukar han göra egna landvinningar.

- Toim gillar inte krig, påstod Yorin trosvisst. Han drev ju bort chittims.

- Ja, men det var ett allt annat än vackert sätt att oskadliggöra dem på, svarade Soleon beskt. De var människor som du och jag, min son. De hade hustrur och barn, deras famiUer fick både sorg och dödlig smitta. Ett krig ska föras med rena vapen. Med trolleri Som i detta fallet kan jag bara kalla det slakt!

Vet ni om han verkligen är son av navazenerna på Atlantis? frågade Yorin, obehagligt berörd.

- Han härstammar därifrån, svarade Soleon, men han är icke av kungligt blod. Jag vet inte hur han kommit över smaragdringen, kanske är det bäst att ingenting veta. Navazenerna på Atlantis var krigiska, men samtidigt var de ett högt begåvat folk. Bland dem fanns de största naturvetarna och de skickligaste ingenjörerna. De uppfann Kaiphuns bevattningssystem och de var initiativtagare till spiralkunskapen, varifrån Od-kraften utvunnits. Minns du att våra flesta kommunikationer var trådlösa och drevs med den kraften? Navazea var det största arbetscentrat med enorma forskningslaboratorier på vår kontinent. Nu är det utplånat.

- Jag vet, nickade Yorin. Min far var ofta där. Vad gör allt detta för nytta på havets botten? Ingen av oss som överlevt känner ju till hemligheterna.

- Hur vet du det? undrade Soleon. De uppenbaras när tiden är mogen, det lovar jag. Och tiden är mogen när människorna lärt sig handskas med sådan kraft i fredliga syften. Det blir inte så länge makt och våld härskar på Jorden.

- Vet du att Toim ljugit om sin härstamning? frågade Yorin sin hustru lite senare. Han är inte av kunglig börd.

- Det är mycket du inte vet om Toim, undslapp det henne. Och jag tänker inte tala om det, tillade hon. Du kände mästaren Toim. Nu får du lära känna Härskaren. Var då glad åt att du har mig till hustru. Var på din vakt, min älskade!

Dessa ord förvånade Yorin. Till utseendet var Toim en typisk navazen, men han undrade hur trollkarlen hamnat i skogen utanför Kaiphun. Så länge han använde sin magi rätt fanns det ingen anledning till oro. Men Yorin hade en odefinierbar känsla av ett spel med negativ

insats. Hade han varit alltför naiv? Han förpassade detta ner i sitt undermedvetna och lade locket på. Mästare bör icke syssla med sådana spekulationer. Han hade en ljuvlig hustru som han älskade över allt på jorden. Han hade en förnämlig bostad intill Pyramiden. Gamla Sela hade stannat hos honom efter faderns död och hon var hushållets stöttepelare. Marissa älskade henne och tog råd av henne. Ja, framtiden låg klar och ljus och fick inte fördunklas av negativa tankar som var vaga och obevisade.

Marissa tyckte inte om Nua, Nias dotter. Prinsessan var härsklysten och högmodig. Hon var vacker, mörkhårig och mörkögad, men också arrogant och bortskämd. Fadern hade lyckats hålla hennes sämsta tendenser i schack, men hovet hade fått känna på dem efter hans död. Marissa tänkte elakt att Toim säkert skulle kunna tygla prinsessan på sitt gemena sätt. Ack, om de bara anade!

Problemet för Yorin var hur han skulle kunna förvara kristallen eftersom den var självlysande. Men natten efter det han hade fått den hade han en märklig dröm. Han såg Sfinxen resa sig från sitt sandiga läger, och ruska på sig. Den blev till ett jättelejon med enorma vingar och den talade till honom.

- Jag ska hjälpa dig att vaka över kristallen, sade den. Gå till tempel-kammaren under mig. Se till att du är ensam. Beräkna var min buk vilar. Mitt under den finns på golvet en sten som går att öppna med en hemlig kod. Endast jag vet om detta. Gömstället gjordes åt en härskare för mycket länge sedan och blev bortglömt. Alla som vetat om det är döda och förgätna. Sfinxen omtalade den hemliga koden och Yorin mindes den när han vaknade. Han beslöt sig för att undersöka om drömmen hade verklighetsunderlag. Marissa sov och han smög sig ut ur huset. Det var lysande månsken och stjärnklart. Han gick först fram till Sfinxen och bugade sig djupt. Han mätte med ögonen avståndet mellan nedgången till kamrarna under markytan och den ungefärliga belägenheten av stenen under den Våldiges buk. Det var tyst och stilla, han såg inte en människa. Invånarna i staden var rädda för Sfinxen och Pyramiden nattetid, de trodde att osaliga andar spökade där. Yorin anade inte att Marissa vaknat och följt efter honom. Tyst och försiktigt smög hon sig bakom pelarna och höll sig till de stora mörka skuggor som avtecknade sig i månskenet. När hon förstod att hennes misstänkta rival bara var Sfinxen blev hon nyfiken på vad maken hade för sig i maskopi med stenkolossen. Hon följde honom vidare ner i kryptan.

Koden var ganska komplicerad och Yorin prövade den på minst ett dussin ställen innan han lyckades hitta den rätta stenen. Då sköts den omedelbart åt sidan och blottade en liten trappa ner i underjorden. Han kom ner i ett valv. På båda sidor fanns stängda dörrar, men de var icke förseglade. Den ena kammaren var full av skatter från hundratals år tillbaka. Där fanns guld och ädelstenar, smycken och statyer täckta av månghundraårigt damm, gömda och glömda. Tidvis hade denna plats legat begravd under sanden tillsammans med det mesta av Sfinxen. I framtiden skulle den åter täckas med sand, så hade Sfinxen berättat. Den andra kammaren var tom. Den hade en liten nisch på ena kortsidan och en stenbänk i mitten. I äldre tider kanske den hade tjänat som invigningsplats. Mitt nischen fanns en fördjupning som var lagom stor att sänka ner kristallen i. Yorin lade stenar över, så att inget ljus skulle tränga ut.

Marissa smög tillbaka till sovkammaren. Hon visste inte vad Yorin hade för sig i den mystiska kryptan under templet, men hon hade sett att han bar på något som gav ett sken ifrån sig. Det var väl ett uppdrag han fått av någon, tänkte hon och låtsades sova när han kom tillbaka. Hon var lite sårad över hans brist på förtroende. Men hon hade också en hemlighet.

Yorin kände sig välkommen bland mästarna. Innan han blev en av dem fick han demonstrera sina kunskaper. Han fick bland annat hela en sjuk människa genom att inrikta sin egen kroppsenergi på patienten. Energistrukturen i den sjuka kroppen omdanades på ett sådant sätt, att sjukdomsprocessen avstannade.

Att framkalla vind eller få ett frö att växa medan man såg på, det var en barn-lek för en driven mästare. Det var också viktigt att kunna skapa en mur som ingen angripare kunde forcera. Det var en kunskap som kunde vara farlig om den inte användes i det godas tjänst.

Vit magi var kärlekens magi. Magi överhuvudtaget bestod endast och allenast av *tankekraft*, men på hög nivå. Yorin förstod på de andra mästarna att Toim drivit tillbaka chittims på ett otillåtet sätt. Det skulle ha räckt med en mur. Han tyckte även att han kunde känna en viss osäkerhet hos de andra när det gällde Toim. Men de uttryckte den aldrig i ord, det var bara en känsla som fanns där.

Toim hade räddat Yorin ur Nias klor, ur fångelse, från en säker död. Toim hade följt honom genom invigningarna. Toim hade en härskares alla företeenden. Han var ståtlig, med stark utstrålning, skarp blick, skarpt intellekt. Han var en utmärkt organisatör. Marissa talade ogärna om honom och när hon gjorde det tyckte sig Yorin förnimma negativa känslor från henne, men också, märkligt nog, förakt. Han var övertygad om att Toim gjort henne illa på något sätt. En dag hoppades han få reda på det. Den dagen var närmare än han anade.

Marissa var havande. Yorin var överlycklig eftersom Marissa för länge sedan överskridit den ålder då flickor brukade få barn. Han fann det märkvärdigt att hon inte funnit någon make tidigare, men hon tystade hans undran med kyssar. Hon hade väntat på honom, bedyrade hon, ända sedan de var barn. Hon hade alltid vetat att de skulle mötas igen. Och Yorin trodde henne. Hon var en älskande hustru, omtänksam och ömsint, passionerad, lidelsefull ända till vanvett! Hon gav honom långt mer än han någonsin vågat drömma om. Även om hennes passionerade utspel i kärlekslivet var föga förenligt med en ung oskuldsfull flicka, blundade han inför detta och bara njöt. Nu hade deras extas kulminerat i att hans säd fått grogrund i henne. Sorg och glädje var ett. Det fanns ingen början och inget slut. Allt hörde samman. Allt var en del av allt, av livet, av kärleken.

Han älskade och respekterade Soleon, men förstod honom inte helt. Den gamle Hierofanten hade varit en fantastisk lärare. Tålmodig och vis, men också sträng visste han svaret på alla frågor. Han hade alltid ett uppmuntrande leende och en vänlig klapp till hands när novisen lyckades med något. Han personifierade tryggheten. Sedan Yorin övertagit kristallen hade banden mellan dem blivit ännu starkare och Soleon hade på många sätt övertagit rollen som fadersgestalt efter Theosto. Det verkade som om han var uppriktigt glad över att den unge mästaren gift sig med Marissa, som han kom väl överens med. Han uppskattade hennes uppriktighet och snabba, klara tänkande och hennes förmåga att se problemen på ett positivt sätt. Men Soleon var inte glad över att se Toim som Härskare. Så snart detta kungjordes reste han tillbaka till On. Han vigde inte Toim och Nua som väntat var, han föregav indisposition och gav Benio uppdraget. Men innan han reste sökte han upp Yorin och sade:

- Om du behöver mig så vet du var jag finns, min son. Du kan lita helt och fullt på Sukptah och Sailanja. Det vill jag att du ska veta om det blir några problem. Arbeta med kristallen så som jag lärt dig varje fullmånenatt. Vi kommer snart att återses.

Yorin skulle se upp med Benio och Mehmed. Fanns där även en under-förstådd varning för Tolm? Han förstod inte varför Hierofanten inte gav honom klartext. Han beslöt sig för att söka upp Soleon så snart Marissa fött deras barn. Då skulle han fråga honom rent ut.

När Marissa var i femte månaden kungjorde Toim att hans drottning väntade barn. Han hade på den korta tid han regerat åstadkommit en total ommöblering bland hovfolket, men också skaffat sig en hel del fiender bland den gamle Härskaren Peqts trogna. Han sände bort alla sina svägerskor, inberäknat den minsta. De förpassades till sommarresidenset som låg söder om huvudstaden. Nua blev ledsen och missnöjd, men då hotade han henne med att upplösa äktenskapet och ta en hustru från främmande land. Detta sårade drottningens stolthet och hon beslöt misslynt att finna sig i makens beslut, trots att hon saknade sina systrar. När Marissa hörde detta kiknade hon av skratt.

- Så dåligt de alla känner Toim! utbrast hon. Han har sidor som ingen av er anar. Makt är vad han eftersträvat hela sitt liv. Nu har han den. Vi får se vad han gör med den.

Det visade sig snart att hon fick rätt. En trollkarl satt på Egyptens tron och han hade bara ett intresse - att tillfredsställa sina egna önskningar och planer. Så mycket förstod Yorin av vad Marissa lät undslippa sig, att Toim alltid eftersträvat att bli härskare. Ibland kände han en aning svartsjuka. Vilket förhållande hade Marissa och Toim haft till varandra under

hennes uppväxt? Han frågade. Hon teg. En liten grön demon satt långt inne i Yorins hjärta och viskade sådant till honom som mästare inte får lyssna på. Så aningslös han hade varit, den unge novisen som lät sig styras av den guldiockige magikern och dessutom beundrade honom! Kanske var det just de ljusa lockarna som gav Toim sådan enorm suveränitet? Men snart hände saker som gjorde folket rädda för honom, saker som kom dem att storligen förundras och förskräckas. De var vana vid Peqt, en nollställd, ganska snäll härskare utan carisma. Nu blåste förändringens vindar över hela landet. Yorin började långsamt fatta att även han var en pusselbit i det höga spel som Härskaren spelade.

Demokrati var långt ifrån den väg Toim hade valt. Han började spela högt med handel och sjöfart. Det byggdes båtar och forslades varor, men inte så att folket fick det bättre. Toim köpte slavar från andra länder och han köpte dem billigt. De skulle hjälpa honom att bygga ett nytt och rikare Egypten. Deras lön var svält och död. Men också folket svält och dog eftersom allt arbete gick till slavarerna. Egypten fick många nya, underbart sköna byggnader. Hela städer byggdes med konstnärlig utsmyckning av högsta klass och trädgårdar som de fattiga icke hade lov att beträda med sina "smutsiga fötter". Överallt såg man statyer av Härskaren och bilder av hans husliga lycka. Man såg honom klappa slavar på axeln och låta sin nåds sol lysa över de låga, de fattiga, de hjälpsökande, allt bara på bild. Verkligheten var en helt annan. En jättehär samlades ihop och de grymmaste och mest krigsförfarna militärerna sattes att utbilda den. Eftersom det var ont om sådana i Egypten skaffade Toim officersmanskaper från andra länder, där krig var vardagsmat. Allt detta gick otroligt snabbt. När Toim besökte Pyramiden kunde Yorin inte låta bli att fråga varför hären utökades så snabbt, det fanns väl ingen fara för krig? Då svarade Härskaren skrattande:

- Världen ska bli min, Yorin! Jag vill bli hela Jordens härskare, inte bara Egyptens! Vad som inte går att erövra med soldater går säkert att vinna med magi. Var stolt över att du tillhör mina vänner, ty nu räds mina fiender och vässar sina svärd i vanmakt inför min storhet! Marissa fann inte Toims ord det minsta egendomliga.

- Sådan har han alltid varit, förklarade hon. Han har storhetsvansinne. Var försiktig, min älskade, du känner honom inte.

- Jag är rädd jag börjar göra det, svarade Yorin. Och jag tycker inte om den nye Toim. Då lade Marissa handen över hans mun.

- Tyst! uppmanade hon honom förskräckt. Väggarna har öron! Du vet väl att många tjänstemän vid hovet försvunnit redan för att de ogillat och kritiserat honom? Var rädd om oss, tänk på vårt ofödda barns framtid.

Var det dags att söka upp Soleon? Det var längesedan han hört från Hierofanten. Kanske inte förändringarna hunnit dit. Det var mest i huvudstaden och i de större nya städerna vid Nilen som de märktes. Yorin och de andra mästarna arbetade som vanligt som lärare för noviserna i Pyramiden. Men där hade också skett en förändring. Urvalet av pojkar var dåligt. De flesta orkade inte igenom den första invigningen. Några tog sig fram till den näst sista, i kistorna, där de mestadels dog. Arbetet med att bota sjuka fortsatte som vanligt, men patienterna var rädda och det kom inte så många som det brukade. Suk-ptah var bekymrad.

Varje fullmånenatt gick Yorin ner i kryptan till den blå kristallen. Marissa smog sig efter honom, hon måste få reda på hans hemlighet. Hon kände sig olycklig och rädd. Hon älskade Yorin alltför högt, deras lycka var alltför stor och kunde det fortsätta så här? Hon fruktade Härskaren.

En dag kom Toim till Pyramiden när mästarna skulle välja nya noviser. Det var sällan han hade tid att besöka dem nuförtiden, men den här dagen hade han en liten gosse med sig. Pojken var ungefär tio år, liten för sin ålder och spenslig. Han hade lysande klarblå ögon och rödblont hår.

- Det här är min son, förkypnade Toim till de förvånade mästarna. Han föddes på Atlantis.

- Din son! utropade Suk-ptah, glömsk av att den forne medarbetaren numera var härskare. Varför har du aldrig berättat att du har en son? Var har han varit tills nu?

- Jag har haft någon som fostrat min son tills det var dags för honom att framträda, förklarade Toim utan ett leende. Nu vill jag att ni tar hand om honom. Han är er novis. Han ska genomgå invigningarna. Det var en befallning, inte ett förslag. Yorin blev förskräckt.

- Vi har aldrig förr haft en så ung novis, protesterade han. Borde han inte bli lite äldre först? Toim spände ögonen i Yorin.

- Det begriper jag bättre än du, svarade han högdraget. Han är redo att bli novis. Han är min tronarvinge.

- Men tänk om... invände Yorin. Det är inte riskfritt!

- Om han inte klarar invigningarna, menar du, fyllde Toim i. Det gör han nog. Frågan är bara om *ni* klarar honom. Han heter Jostlar.

- Jag heter Jostlar, upprepade barnet, och jag vill börja meddetsamma!

- Håll mig hela tiden underrättad om hur det går, befallde Toim och gick därifrån. Den lille pojken tittade på dem. Han granskade dem en efter en. De började förstå att han inte var något vanligt barn. Hans blick var klar, men isande kall. Huvudet var långlagt och pannan hög. Dragen var regelbundna och skulle ha varit vackra om pojken inte sett både surmulen och trotsig ut. Han påminde Yorin om någon, men vem?

- Det är bäst vi börjar då, sade Mehmed vänligt och tog gossens hand. Raskt gjorde barnet sig fri.

- Jag behöver inget ledband, snäste han indignerat. Jag kan gå själv.

Mästarna tittade på varandra. De förstod vad Härskaren hade menat - *om* de klarade pojken alltså. De började undervisningen på samma sätt som med en vuxen novis och upptäckte snart att gossen var otroligt begåvad och iskallt snus -förnuftig. Han visade ingen respekt för mästarna, endast ett accepterande, och det var blandat med förakt. Han satte sig ofta på sina höga hästar. Mästarna gillade inte hans uppförande, men det var oväsentligt. Det väsentliga var att ett sådant barn kunde bli farligt som motståndare. Det fanns inget annat val än att "smeka hunden med håren", tänkte Yorin. Dessa tankar delgav han Marissa på kvällen. Hennes reaktion var oväntad.

- Så snart! utropade hon. Har han redan gjort Jostlar till novis?

- Känner du pojken? frågade Yorin förundrad. Varför har du aldrig sagt något om honom?

- Jag har hjälpt till att sköta honom, svarade Marissa undvikande. Han var bara ett spädbarn när han reste med oss från Atlantis. Han var Toims hemlighet och jag har lovat honom att tåga.

- Men vem är hans mor? Är hon död?

- Ja, mumlade Marissa utan att se på honom, hon är död. Kom nu, Sela har lagat något gott åt dig.

- Då har du redan övat dig med att sköta barn, smålog Yorin. Men hon vände bort huvudet och de diskuterade inte Jostlar vidare.

När Marissas stund nalkades, mådde hon inte alls bra. Hon fick stärkande mediciner av Yorin. Hon hade varit frisk och strålande glad hela tiden, men veckorna före förlossningen började hon tackla av. Gamla Sela var bekymrad. Hon hade fast sig vid Marissa som inte behandlade henne som en tjänarinna utan som en kär äldre släkting. Sela var en duktig barnmorska och hon anför-trodde bekymrat Yorin att hon inte kunde förstå förändringen i Marissas hälsa. Det var något som inte stämde. Marissa var rädd. Hon hade längtat så att få föda sitt barn och hon hade känt sig i god form hela tiden, ända tills nu. Hon fick hemska mardrömmar och hade otäcka föraningar. Dem delgav hon inte sin make, hon ville inte skrämma honom.

- Gå inte för långt ifrån mig, bad hon Yorin. Det dröjer inte länge nu. Jag tror det är en flicka. Hon är så stor och tynger mig framåt.

Det blev tvillingar. Yorins vilda glädje förbyttes nästan omedelbart i sorg. De levde bara några timmar. Toim hade som ett tecken på sin nåd och generositet skickat en amma från hovet. Amman gällde för att vara speciellt duktig och klara de flesta bekymmer som kunde uppstå med nyfödda barn. Men Sela blev väldigt arg på kvinnan. Denna hade tagit barnen i

sina armar och försvunnit med dem eftersom Marissa inte var stark nog att amma dem direkt. Det dröjde inte länge innan hon kom tillbaka med beskedet att de små älsklingarna rest tillbaka till sin himmel. Sela ville inte tro sina öron. De hade förefallit som friska och präktiga ungar.

Ingen vågade tala om det för Marissa. Hennes blödningar gick ej att stoppa, inte ens med magi. När Yorin till sist måste berätta för henne att tvillingarna dött, var det som om hon totalt tappade kamplusten. Hon blödde långsamt till döds. När själen inte vill vistas mer på Jorden hjälper inga botemedel. Yorin kunde inte förstå det. Han låg på knä vid sin hustrus bädd och bad och besvor henne att stanna hos honom. Han kunde inte leva utan henne, då ville han också dö. De hade varit gifta drygt ett år av bara lycka och harmoni. Men nu bad Yorin att få veta sanningen om Toim. Marissa uppbringade sina sista krafter och uppmanade honom att lyssna

- Hör på mig och svik inte det löfte jag ber dig om, viskade hon. Jostlar är Toims och min son. Jag ljög för dig för att jag var rädd att du skulle hata mig om du fick veta sanningen. Toim och jag har aldrig varit gifta. Jag har alltid älskat dig och inte velat gifta mig förrän jag återfann dig. Jostlar är resultatet av en våldtäkt. Därför hatar jag Toim. Barnet togs ifrån mig när vi kom hit och lämnades hos ett äldre par i en by uppåt Nilen. Hör på mig, Yorin! Toim går över lik, även mitt, för att nå sitt mål! Jag börjar bli obekvämt för honom, jag vet för mycket om honom. Han är rädd att jag ska läcka ut alla hans hemligheter och därför har han känt sig tvungen att göra av med mig på ett bekvämt sätt, med magi.

- Jag ska döda honom, snyftade Yorin, strypa honom med mina bara händer. Ingenting kan ändra på mina känslor för dig, min älskade. Bli kvar hos mig, Marissa, jag bönfäller dig. Jag vill ta upp kampen emot Toim.

- Det har gått för långt nu. Marissas röst blev svagare. Hon låg vit och stilla och hennes röda hår var som en brinnande eld på huvudgården. Det var som om bara håret levde sitt eget flammande liv. Yorin grät en djupt förtvivad gråt och ur hans mun strömmade ord av ömhet och kärlek som han inte ens anat att han kunde få fram. Marissa gjorde en sista ansträngning:

- Jag vet att du döljer något viktigt i en krypta under Sfinxen, sade hon. Ingenting kan döljas för Toim. Akta dig, älskade! Jag vill försöka ge dig stöd från en annan dimension. Men jag ber dig av hela mitt modershjärta att hjälpa Jostlar. Toim tål inga medtävlare, jag tror att han vill min son illa. Tag hand om Jostlar, Yorin, bli hans far! Lär honom ärlighet, ödmjukhet, kärlek! Hör på mig noga, jag orkar snart inte mer. Du kan endast lita helt och obetingat på Suk-ptah och Sailanja. De andra två är Toims. Fly härifrån så snart du kan, Yorin! Tag med dig min son och sök rätt på din Sira. Jag vet att hon lever och att hon har en plats i ditt hjärta. Men glöm mig inte, min älskade! Jag överger dig inte, jag kommer... Hon orkade inte mer. Hon föll utmattad ner på bädden. Där somnade hon in i Yorins armar för att aldrig vakna mer.

Barnets invigningar

Allt han velat fråga henne, allt han glömt eller underlåtit att säga henne drunknade i sorgen. Han hade inte bara en djup sorg att bearbeta utan också ohyggliga misstankar. Hade hans hustru dött en naturlig död? Det fanns inga yttre tecken på något annat. Och tvillingarna? Han hade aldrig fått se deras döda kroppar. Marissa hade inte blivit dödad med gift, men det fanns andra sätt för en magiker att försvaga en människokropp, att öka blodfiödet. Gamla Sela var både otröstlig och arg. Hon meddelade öppet sina misstankar till Yorin. Amman från hovet hade brutit deras små nackar, det var hon säker på. Hon hade sett dem bäras bort och deras huvuden var som brutna blomkalkar. Hon kunde inte begripa att

någon skulle vilja hennes älskade matmor ont. Och varför hade hon dött, hon den friskaste av alla?

Yorin försökte lugna henne och framför allt måste hon tåla om allt detta, annars svävade också hennes liv i fara. Det förstod hon. Det fanns inga andra bevis än hypoteser om ondskans svarta magi. Plötsligt drog han sig till minnes rykten om Toim från barndomen, rykten som han pressat ner i det undermedvetna. Det var inte alltid ädla gärningar som sattes i samband med trollkarlen. Toim hade anlitats av de styrande i Kaiphun varje gång någon misshaglig person försvunnit. Varför hade en slöja dragits över hans minne? Varför hade Soleon ingenting sagt? Hierofanten måste ju ha vetat om detta hela tiden. Han hade inte blivit glad åt att Toim blev härskare. Samtidigt kunde Toim inte komma åt Soleon, eftersom denne besatt oerhörda krafter av vit magi. Tills nu hade Yorin trott att han själv arbetade för ljuset.

Hur var det egentligen med den saken? Han kände sig tveksam och villrådig. Varför hade Yorin fått hjälp att överleva invigningarna? Varför hade han valts till inre mästare efter Toim? Vad hade Toim för planer med honom? Han förstod att han var en bricka i spelet, ett farligt och våldsamt spel. Han måste resa till On och tala med Soleon med det snaraste.

Toim var idel deltagande. Den store Härskaren tog Yorin i sina armar och blandade sina tårar med hans. Yorin lät honom göra det. Han måste också spela ett spel, det var enda möjligheten för honom att komma till klarhet om vad som var i görningen. Och först då kunde han slå till!

Marissa fick en kunglig begravning. Drottning Nuia deltog inte, det var snart hennes tur att föda. Efter begravningen bad Yorin om tillstånd att få resa till On. Som skäl angav han att han ville dela sin sorg med sin fars gamle vän Hierofanten och vila ett par dagar hos honom. Han fick nådig tillåtelse, men han såg en rynka mellan Toims raka ljusa ögonbryn. Härskaren befallde honom att återkomma inom tre dagar, eftersom Jostlar då skulle invigas.

Soleon tog kärleksfullt emot honom och beklagade sorgen. Yorin såg honom rätt i ögonen och utbrast i upprörd ton:

- Min faders värderade vän, ni måste veta bättre än att bara beklaga. Ni måste veta att allt inte står rätt till i huvudstaden. Min hustru rådde mig strax före sin död att bara lita på Suk-ptah och Sailanja. Samma varning gav ni mig en gång. Nu vill jag veta sanningen!

- Jag känner till att Jostlar är Marissas och Toims son, svarade Soleon och lade armen om Yorins axlar. Jag vet också att Toim är en farlig man. Han besitter enorma kunskaper i svart magi som han låtsas är vit. Det skrämmande är att de mörka krafterna försöker gå genvägar över de ljusa. Jag vet ännu inte vad han vill med dig. Han behöver bundsförvanter och du kan mycket numera. Han behöver också en hantlangare som kan använda sina kunskaper i den vita magin för att suga ut vissa förmågor som han har bruk för. Den ende han är rädd för, det är för mig! Mellan oss finns väpnad neutralitet, men närsomhelst kan det komma till en kraftmätning.

- Tror ni att han står bakom min hustrus och tvillingarnas död?

- Det tror jag säkert. Jag kan också tala om varför. Så länge hon levde hade Jostlar en mor att älska. Hon besökte sin son i hemlighet och det fick Toim reda på. Han ämnar nämligen skapa om pojken till en robot som förnekar sina känslor och utför alla faderns önsknings. Toim vet väl ingenting om den blå kristallen?

- Nej, men Marissa visste vart jag gick varje fullmånenatt. Ingen annan kan ha sett mig.

- Det är i alla fall bäst att vi förseglar platsen tills du kan ta kristallen därifrån. Sfinxen sviker aldrig, Yorin, den vakar över kristallen. Jag ska vidtaga åtgärder för ytterligare beskydd. Nu gäller det Jostlar. Hans liv är i fara. Han är för ung för invigningarna. Lite senare, då de satt vid en utsökt måltid, fortsatte Hierofanten att varna Yorin.

- Toim har funnit en guldgruva i nedre Egypten, men den tänker han behålla för sig själv. Har du inte förstått hur han utnyttjar folket? Dessutom står kriget och väntar utanför gränserna. Han vill ha det.

- Hur vet ni allt detta?
- Jag har mina kunskapskällor. Det kommer snart att bli nödvändigt för dig att fly och du flyr inte ensam. När den dagen kommer kan du räkna med min hjälp. Vad tycker du om Jostlar?

- Inte så värst, svarade Yorin generad. Han är iskall och arrogant.
- Han är rädd. Försök att tränga igenom hans rädsla så kanske du kan vinna hans förtroende. Se Gud inom honom, min son. Om man ser en gud i varje människa, även hos fienden, lär man sig förstå dem på ett djupare sätt. Man vädjar till den kärlek som finns hos alla, även om den förnekas. Det är lätt att ta elakhet och trots för vad man själv tycker att de är, utan att se den nakna, rädda sanningen under.

- En gud inom varje människa, upprepade Yorin spefullt. Toims gud måste vara en sjusärdeles märklig en, snarare en demon.

- Guden inom dig, avbröt Soleon strängt, är den urgamla visdomen från Atlantis, den som vi levde efter i Broderskapet i Drakgrottan. Men folket vill ha många gudar. De vill ha beläten som de kan tillbedja och skylla på när något går snett. De vill också ha en härskare som är en gudason. Toim hävdar att han har gudomligt ursprung och de enkla själarna ute i landet vet inte om att alla människor är gudar! Man kan kväva guden inom sig med makt och våld och hat. Den finns där, i Toim som i andra, men den har inte chansen att tränga igenom. Viljan måste vara med. Tänk nu på att den lille gossen inte är dålig, han har bara gått i fel skola. Det kan du ändra på. Glöm inte att barnet har haft en svår uppväxt borta från den älskande modern, tillsammans med ett gammalt stelbent par i Toims lejd. De var hårda, fordrande fostrare, men gav honom samtidigt smicker och lät honom tro att han var förmer än andra. Men nu är det dig jag litar till, Yorin. Det är du som bär Egyptens framtid i dina händer!

- Hur ska jag kunna det om jag flyr härifrån?
- Du kommer tillbaka. Jostlar är Egyptens framtid och det är din sak att fostra honom rätt. Han kan bli en god härskare i framtiden.

Yorin såg förundrad på Soleon.

- Vem är ni egentligen? frågade han tyst.
- Mitt liv räknas inte i år, ej heller i decennier. Jag vistas här för att hjälpa de kloka och kärleksfulla och störta mörkrets och lögnens furstar. Mitt rätta namn får du kanske aldrig veta. Fråga inte mer, Yorin. Gör som jag ber dig.

Det var mycket för Yorin att smälta. Det kändes svårt att lämna On den här gången, det var som att ge sig ut på en såphal plank. En oviss uppgift i en oviss framtid väntade på honom, utan stödet från en älskad maka. Han kände sig innesluten i en ensamhet värre än döden.

När han kom tillbaka till huvudstaden kallades han omedelbart till Härskaren.

- Hoppas du har repat dig på din resa, sade Toim nådigt, för nu väntar mycket arbete. Jostlar måste igenom invigningarna och du får se till att han klarar sig! Det är ditt ansvar, hör du det! Vi har fått problem här medan du njöt vilan i On. En fientlig här är i antågande. Mitt i alltsammans är det dags för Nuia att föda. Jag behöver verkligen din hjälp.

Varför var Härskaren så angelägen om Yorins hjälp? De fem mästarna skulle tillsammans leda sonen genom invigningarna. Plötsligt förstod Yorin att Toim anade hans samband med Sfinxen. Den makt som fanns i Sfinxen kunde inte ens han behärska, och den ville han åt! Genom Yorin skulle han kunna nå Sfinxens stora hemlighet, komma nära dess mystiska andedräkt, sola sig i dess urgamla visdom och begagna den för egna syften!

Kort därefter stod Jostlar inför sin invigning. Yorin talade med gossen i enrum. Den alltför unge novisen stod där liten och rak. De blå ögonen stirrade förbi Yorin på en osynlig fläck på väggen. Munnen var ett smalt litet streck, men Yorin hade en känsla av att pojken kämpade med gråten. Han tecknade åt gossen att slå sig ner på en bänk med bekväma dynor som fanns i kammaren. Motvilligt satte sig Jostlar. Han undvek att se sin lärare i ögonen.

- Du vet säkert att jag var gift med din mor, började Yorin. Det här samtalet måste läggas på det känslomässiga planet.

- Hon var en underbar kvinna och jag älskade henne högt. Det tror jag att du också gjorde. Hennes sista tankar och ord gällde dig. Pojken spratt till. För första gången såg Yorin en glimt av intresse.

- Sade hon något, stammade han osäkert, något om mig?

- Ja, Jostlar. Yorin såg honom in i ögonen och nu vände pojken inte bort blicken.

- Hon ville att du och jag skulle vara tillsammans och arbeta. Hon ville också att du skulle veta hur mycket hon älskade dig och hon önskade att du lär dig använda kärlek, sanning och ljus i dina tankar och gärningar.

- Äsch! Pojken satte upp hakan och drog ner mungiporna. Min far säger att det är viktigare att lära sig bemästra andra. Man blir svag av kärlek. Han tycker inte som mor. Han vill att jag ska bli stark. Jag vill bli som han, förstår ni inte det?

- Vi får se vad du vill efter invigningen, smålog Yorin. Det viktigaste är att inte vara rädd. Lova mig att inte ge efter för din rädsla. Pojken for upp som en raket och stampade i golvet så att den tunna sandalen for av honom och hamnade mitt framför Suk-ptah, som inträdde i kammaren.

- Ni har fel, hör ni det, *fel!* Skrek Jostlar ursinnig. Min far har sagt att jag ska lyda er, så det måste jag. Men jag är inte rädd för någonting i hela världen. Och det ska inte dröja länge innan det är ni som måste lyda mig! Då ska ni få se på annat!

- Jag kommer för att berätta att drottning Nulia nedkommit med en välskapt son för en stund sedan, tillkännagav Suk-ptah utan att låtsas om gossens utbrott. Vi är alla kallade till palatset i afton. Jostlar börjar invigningarna i morgon. Yorin suckade och gav tecken åt pojken att lämna rummet.

- Det är för tidigt, invände han. Du ser ju att han bara är ett trotsigt barn.

- Jag vet, svarade Suk-ptah bekymrat, men vi får hjälpa honom. Jag undrar vad Toim är ute efter - sonens död eller ett mirakel? Vad kan en far ha för dunkla syften med sin son, gäller det makt och ära? Vad håller han på med, trollkarlen från Atlantis? Så öppen hade Suk-ptah aldrig varit förut, och han fortsatte:

- Dessutom är fienden nära. Snart är Egypten i krig med Hurraterna. Jag tvivlar inte på att Egypten vinner med vilka medel som helst. Det har vi sett prov på förut.

- Vi måste fly, dristade sig Yorin att säga. Soleon kommer att hjälpa oss. Men vi måste ha pojken med oss vad vi än tycker om honom.

- Både Sailanja och jag har förstått det. De två andra är alltför hårt knutna till Toim, dem kan vi inte lita på. Jostlar är nyckeln till Egyptens framtid, sade inte Soleon det? Kom nu, så att Härskaren inte blir otålig!

Jostlar kom till sin första invigning klädd i en vit mantel som var alldeles för stor för honom. Hans hälsningsleende var överlägset och självmedvetet. Yorin mötte honom i den första kammaren. Den obligatoriska frågan till novisen var:

"Är du redo?" Svaret skulle vara: "Ja, i Ras namn är jag redo." Men Jostlar svarade:

- Ja, jag är redo i den store härskaren Toims namn.

- Hör här, invände Yorin strängt, du ska svara "i Ras namn", det vet du.

- Min far är också en gud och jag, hans son är en halvgud!

- Ve dig om du inte lyder Pyramidens lagar, varnade Yorin. Halvgud eller ej så är ditt liv inte mycket värt om du inte följer våra instruktioner.

- Ni har mitt liv i era händer, påpekade Jostlar spefullt. Men mitt liv gäller också ert liv. Dör jag så dör ni.

Yorin tänkte, att pojken behövde ett gott kok stryk. Men högfärden skulle nog blåsa bort redan under första invigningsskedet. Och han fick rätt. Den mystik som novisen upplever genom att det positiva vägs och erfares i relation till det negativa har inte plats för affekter. Den slutgiltiga föreningen mellan ont och gott, svart och vitt, ljus och mörker, är novisens egen inre skapelse, en skapelse lika stor och mystisk som människan själv.

Han förde in pojken i den första gången. Det snörde åt i hjärtat när han såg den lilla raka figuren kliva iväg, snubblande på den långa manteln. Marissas son vandrade bort från ljuset utan ett ögonblicks betänkande. Sedan var det bara för Yorin att regla dörren och vänta.

Skulle pojken verkligen orka?

Invigningarna varierade från fall till fall. Det fanns en huvudväg, ett grundmönster, men smärre avvikelser kunde ske. Mästarna hade tillsammans med Toim bestämt pojkens invigningsschema. Vattenkammaren och den vattenfyllda korridoren hade de strukit. I stället skulle han i mörkret ställas inför karaktärsprov som gällde hans dristighet, uthållighet, sanningskärlek, girighet, glupskhet, slughet, med mera. Hans högmod skulle med säkerhet få sig en knäck, hoppades Yorin. De andra mästarna var duktiga i att sejda - att skapa fram illusioner, men Yorin hade inte så lång erfarenhet som de.

De fem mästarna skulle följa pojkens förehavanden med hjälp av det inre seendet, det "tredje ögat". Om pojken klarade sig genom alla invigningarna skulle hans tallkottkörtel bli tidigt färdigdanad. Tallkottkörteln har psykisk makt över den fysiska kroppen och den som behärskar sin tallkottkörtel kan också behärska det inre seendet. Den är kanalen mellan himmel och jord, den slussar kunskap mellan dimensionerna. Detta visste inte Jostlar ännu. Tids nog skulle han lära sig att ta emot signalerna från den lilla körteln som påverkade hans aura.

Yorin satte sig tillrätta och kopplade in sitt ofysiska seende. Det var som att se bilder på en skärm inne i huvudet, men känslor och tankar fanns också med. När bilden av Jostlar tonade fram var det som om han hörde Soleons röst:

- Du måste uppleva pojken inifrån, Yorin! Det ger dig bättre chans att hjälpa honom. Då kan du också påverka honom om det behövs.

Soleon hade lärt Yorin en teknik för att "besätta" en annan människa. Den fick bara användas när det var absolut nödvändigt. Om den missbrukades kunde det gå illa. Nu var den emellertid nödvändig om pojken skulle kunna komma vidare. Yorin uppbjöd alla sina krafter och lyckades till slut tränga in i en del av Jostlar. Pojken märkte ingenting. Yorin började uppleva pojken inifrån, pejlade in hans oroliga lilla själ. Det yttre lugnet, överlägsenheten, hade' mycket riktigt varit en kurragömmalek med rädslan. Yorin såg in i gossens tänkande, kunde läsa i det som i en öppen bok. Om det blev nödvändigt kunde Yorin ingripa i gossens tankar, råda och vägleda honom.

Den unge mästaren förnam ett virrvar av frågor hos barnet som stod i det sotsvarta mörkret och trevade utefter väggarna med sina korta fingrar.

- Kan jag klara av det här? tänkte Jostlar. Tankarna blev till halvhöga viskningar som gjorde tystnaden ännu mer påtaglig. Varför sade jag inte ifrån att jag inte ville? Kommer jag att dö här? Vad händer när jag har dött? Kommer de och hämtar mig här i mörkret då? Får jag ligga hos mor i graven? O, vad jag längtar efter mor. Varför skulle hon dö ifrån mig? Jag är så rädd för far. Han kan allt och vet allt men det finns en sådan konstig glöd i hans ögon när han ser på mig. Jag vill inte tala om för Yorin att jag är rädd för far, då får han övertaget över mig. Jag måste vara stark, stark...

Snyftningar avbröt tankarna som malde i pojkens hjärna. Yorin kände ömhet och medlidande, ty ängslan var ingen god guide i Pyramidens labyrinter. Den lille pojken ömsom kröp, ömsom stapplade genom den svarta gången, uppför och nerför, oändligt länge nerför. Plötsligt slutade gången med en vägg. Jostlar for emot väggen med näsan före så det smällde, sedan sjönk han ner på stengolvet och grät övergivet. Yorin gjorde ett första försök att nå pojkens tankar med sina egna:

- Sök efter en dörr, viskade han. Jostlar, som trodde att han själv kom på det, reste sig osäkert. Han hade säkert gått omkring i mörkret i flera timmar. En och annan rätta hade sprungit över hans fötter men det kändes betryggande och levande i detta tysta svarta. Han kände sig radd för sin egen rädsla den satte hinder i vägen för honom. Han började treva över väggen han ramlat emot. Där fanns antligen en upphöjning, kanske ett dorrhandtag. Han tryckte på det och hörde hur en dörr svängde upp på gnisslande gångjärn. Jostlar klev in i nästa mörker. Han såg ingenting, men han kunde ana eller fornimma att han kommit in i en kammare. Han följde väggarna för att försöka treva sig vidare om det fanns en dörr till. Så här måste det kannas att vara blind, tänkte gossen. Jag var stygg mot lilla

blinda Janja därborta i flodhuset Nu förstår jag varför jag fick stryk för det. Det måste vara hemskt att inte kunna se.

Nästa prov kom hastigt och oväntat. Rummet lystes upp så att Jostlar blev bländad. Mitt i rummet stod ett beslöjat väsen. Det höll i en bricka med två välfyllda bägare på.

- Varsågod, pojke! bjöd gestalten. Du måste vara törstig! Men var försiktig, den ena drycken är förgiftad! Efter en stunds tvekan böjde sig Jostlar fram för att ta en av bägarna. Yorins tänkande viskade förskräckt inuti honom:

- Drink inte! De är båda förgiftade. Det här är *behärskningens* prov.

Pojkens hand stannade i luften. Han tackade nej till dryckerna och gestalten försvann med ett hemskt, ihåligt skratt. Just innan den försvann blottade den sitt huvud. Den hade ett hemskt ansikte och i det tovigga, gulgröna håret fanns två bockhorn. Jostlar ryste.

- Nu hade jag tur när jag kom på att båda var förgiftade, muvlade han. Men hur kommer jag ut härifrån? Dörren han kommit in igenom var borta. Under den korta stund ljuset varade hade han sett att kammarens väggar var helt släta.

- Taket! viskade Yorins tankar. Det var lågt till taket och pojken kunde lätt nå upp med den levitationsteknik han lärt sig i de förberedande lektionerna. Yorin fortsatte att överföra impulser för att få Jostlar att minnas hur han skulle göra. Det fanns en lucka i taket och pojken "seglade" uppåt tills han nådde den. Han tog tag i kanterna och hävde sig upp. Där ovanför låg en svagt upplyst kammare. Den var tom så när som på ett fat med rykande het soppa som stod på golvet. Även denna gången lyckades Yorin förmå pojken att inte röra soppan. Pojkens mage kurrade ljudligt, men soppan var en frestelse som måste övervinnas. Jostlar hade lärt sig att han inte fick lov att äta eller dricka något förrän första delen av invigningen var över. Soppan doftade ljuvligt och pojken kunde inte ta blicken ifrån den. Yorins tankar ömsom bad, ömsom befallde honom att gå vidare, ty nu började ormarna komma. Om pojken stannade för att äta skulle rummet inom kort fyllas av giftormar. En sådan kom krypande bakom gossens rygg när han stod där och kämpade med sin hunger. Då fick Yorin honom att vända på huvudet. Skrikande flydde han ut genom den dörr som hela tiden stått öppen bakom matskålen. Den slöt sig genast bakom honom. Nu stod han i en passage med en gång som ledde nästan lodrätt uppåt.

Det var mörkt, men han märkte ett svagt, blåaktigt ljus. Plötsligt upptäckte han att ljuset kom från hans egna händer och när han tittade ner såg han att fötterna också lyste.

- Det är din egen statiska laddning, tänkte Yorin undervisande. Han var inte säker på att pojken förstod. Elektricitet hade funnits på Atlantis men fanns inte Egypten. Så fångade han upp pojkens tankar:

- Aha, jag är förstas statistik! Men hur vet jag det?

Det var inte tid till långa funderingar. Med hjälp av sitt eget svaga ljus kunde Jostlar se att han hade kommit in i en slags krypta eller gravkammare. Därinne silade det in en aning ljus från en springa i taket och det belyste tre stenkistor med öppna lock. I den ena låg något obeskrivligt. Det såg vid första ögonkastet ut som en hög gråaktiga tygtrasor och några vita benknötar. Jostlar svalde hårt. Yorin förnam hans rädsla och en känsla av intensivt obehag. Han kände stark vrede över de osmakliga och enfaldiga gastprojektioner Toim hade lagt i berdskap åt sonen. Pojken retirerade tillbaka till dörren, men den slog igen med en ilsken smäll och han hörde hur låset klickade till. Han satte sig på golvet med ryggen mot väggen, det lilla skräckslagna barnet som skulle skrämmas vidare med alla medel. Nu måste han vänta. Och vänta fick han.

Det kunde ha gått flera timmar, men tid var oväsentlig på en plats som denna. Jostlar kämpade med sömnen och Yorin uppbjöd all sin uppfinnings-rikedom till att hålla pojken vaken. Om han somnade visste Yorin att det kunde gå illa för honom. Pojken måste se fasan i ögonen. Men det hade hänt något med Jostlar. Yorin upptäckte att hans tankar undergått en stor förändring sedan starten på vandringen.

- Jag har varit mallig och dum, tänkte Jostlar bedrövad. Jag trodde att eftersom jag var prins var jag finare än alla andra. Nu förstår jag att jag bara är *jag* och att det är ganska viktigt! Yorin hade nog rätt. Det ligger kanske någonting i hans prat om kärlek och snällhet

och allt vad det var. Hu så hemskt!

Upp ur kistan reste sig ett monster, en grå dimma utan konturer med ett obeskrivligt benansikte mitt i den böljande, stinkande kroppen. Varelsen väste:

- Du ska följa med mig, pojke. Vi ska ner i underjorden du och jag! Den sträckte ut långa klor och försökte gripa tag i Jostlars axlar. Pojken reste sig upp och spjånade emot.
- Ge dig iväg, hjärnspöke! skrek han. Jag tror inte på dig, du finns inte! Du är bara inbillning! Jag kallar på Ra och låter hans strålar smälta bort dig!

Koncentrationen i barnets hjärna kändes mycket stark och Yorin föll in i den och hjälpte honom. Varelsen suddades ut och från springan i taket lyste ett strålknippe fram av gyllene solvarmt ljus. Pojken hade klarat den här skräckupplevelsen också. Fem gånger hade han lyckats, genom att behärska mörker, törst och hunger samt visa prov på mod och kväva rädsla. Två tester återstod. De skulle bli de syåraste.

De fem mästarna kom in i kammaren. Yorin hade precis hunnit "krypa ut" ur Jostlars hjärna och komma tillbaka till sin kropp, så att de andra inte märkte något. De tog pojken med sig till vilorummet, där han skulle vistas ett tag för att förberedas för de återstående besvärliga invigningarna. Pojken hade verkligen förändrats. Borta var det spotska uttrycket och de snäsiga svaren. Han lyssnade uppmärksamt på sina lärare. Han frågade sin far om det fanns möjlighet att göra något för de blinda undersåtama i landet. Han hade lidit med dem när han vistats så länge i mörkret. Toim blev mycket förvånad. Yorin tyckte sig märka en uppskruvad hjärtlighet hos Härskaren och en märkbar irritation över att sonen föreslog barnhärtighetsgarningar.

- Sköt du dina invigningar, så sköter jag landet, anmärkte han och skyndade därifrån.
- Om jag blir härskare någon gång, funderade Jostlar, så ska jag hjälpa både sjuka och fattiga. Jag såg så mycket när jag bodde i flodhuset hos mina fosterföräldrar. Men de var så stränga. Jag fick inte tala om nöd och lidande. De slog slaverna varenda dag. Ibland slog de mig också, för att jag inte skulle bli vek. Varför lyssnar inte min far på mig?
- Han har annat att tänka på, svarade Yorin undvikande. Egypten har fått fiender och det kan bli krig. Men dina tankar har börjat gå i de rätta banorna. Fortsätt så, så går allt väl.
- Min far har sagt att han kan döda människor med tankarna, berättade Jostlar. Får man lov att göra det? Jag vet hur han gör, det har han talat om för mig. Då behöver man inte slåss med fienden, de bara dör...
- Hör du, min unge man, avbröt Suk-ptah förargat, man dödar inte människor på det sättet. Krig ska utkämpas av krigare och inte av tankar. Din mor skulle ha ogillat det du just nu berättade. Har man tränat sina ockulta gåvor och finslipat sitt andliga jag med hjälp av de urgamla visdomar du just fått lära dig, så tar man inte livet av folk med svart magi. Det är den farligaste vägen som finns. Yorin såg att Benio och Mehmed utväxlade en blick.
- Det är dags för Jostlars sista invigningar nu, påpekade Mehmed. Vi möts härinne vid midnatt.

Flykten

Vid midnatt fördes den lille gossen tillbaka till rummet med de tre sten-kistorna. Mästaren Sailanja anförtrorde Yorin sina farhågor om pojkens säkerhet när de andra inte hörde på. Han hade förstått faderns motiv till att göra sig av med sonen. Toim tänkte döda Jostlar eftersom han tyckte att pojken hade förändrats till en vekling under invigningarna. Han hade avsett en helt motsatt effekt av dem. Sonen med Nua kunde däremot fostras från första andetaget till att gå i faderns ledband. Nua var lika hård och beräknande som han själv. Men spelet med den förmente arvtagaren måste spelas till slut och utgången av invigningarna kunde styras efter hans egen önskan. Yorin blev förskräckt när han hörde detta. Nu gällde det att stå vid gossens sida.

Mästarna placerade Jostlar i mittenkistan och Mehmed och Sailanja förseglade den. Ett

dygn skulle gossen "sova" där, omedveten om tid och rum, med själen ute på vandring. Sailanja tänkte försöka ordna med ventilation kistan när de andra inte var där. En mästare i taget skulle vaka i kammaren. Yorin var den förste.

Yorins tänkande förenade sig åter med Jostlars tankar. Den förste väktaren i kammaren hade till uppgift att vaka över den silversträng som band samman gossens själ med kroppen. Den fick inte komma till skada. Yorin misstänkte att det var där Toim ämnade sätta in sina krafter. Kunde han kapa den med sin svarta magi, så skulle pojken genast dö en naturlig död. Suk-ptah och Sailanja var också medvetna om detta och de var tillsammans med Yorin inställda på att försöka rädda gossens liv. De tog en mycket stor risk genom att bilda en mur runt pojken, en mur som icke gick att genomtränga. Vit magi skulle möta den svarta.

Jostlar svävade sakta uppåt. Allt var bara luft. Han förstod inte att hans fysiska kropp vilade i kistan, han kände sig helt levande även om han var genomskinlig. Han kunde tänka som vanligt. Han kände sig nyfiken på de upplevelser som väntade honom. Luften trycktes samman, komprimerades och blev till en tjock, grå dimma. Han gled rakt in i dimman.

Plötsligt stod han i en dal, omgiven av höga klippor. Dimman var borta. Emot honom rusade en hel flock med vargar. Deras röda käftar var uppspärade och ögonen mordiska. De ylade gastkramande.

Jostlar hade en hemlig "last" som han aldrig berättade för någon. Han älskade djur. Eftersom fadern och fosterföräldrarna medvetet drivit bort all känslsamhet hos honom, trodde de att han skulle kunna bli sadist. Men pojken hade en naturlig kärlek för djur och i hemlighet matade han herrelösa hundar och katter och hjälpte skadade djur. Djuren svarade med att ty sig till honom. För att skydda dessa känslor höll han sig medvetet ifrån djur, annars hade han blivit tvingad att göra dem illa. Han hade en gång sett fosterfadern döda en hund som sökt skydd för nattkylan intill deras hus. Det var en grym död han fick bevittna, han måste kräkas efteråt och i hemlighet tog han de lemlästade kvarlevorna av hunden och begravde dem nära floden.

När nu skocken av vargar kom emot honom höjde han handen och frågade:

- Vem är er ledare?

Vargarna tvärstannade. En jättelik best lösgjorde sig från hopen och ställde sig så nära honom, att han kände den heta andedräkten flåsa mot ansiktet. Men han var inte ett dugg rädd.

- Säg åt de andra att ge sig iväg, så ska du och jag pratas vid, uppmanade han vargen. Märkvärdigt nog uppgav djuret ett skarpt skri, så att de andra retirerade och lade sig en bit därifrån. Ledarvargen slickade Jostlar på handen. Pojken började leka med vargarna som om han själv varit en vargunge. Det varade inte länge. Plötsligt försvann de. Jostlars hand, som kliat vargen på magen, stannade i luften. Framför honom reste sig ett hus som inte funnits där förut. Det rök ur skorstenen. Detta var trolleri! Han hade glömt att han befann sig i en annan dimension. På barns vis uppfattade han allt som hände honom som verklighet. Han knackade på husets dörr. En kvinna öppnade. Yorins medvetande, som befann sig i Jostlars, fick en chock. Kvinnan var en avbild av Marissa. Samma eldröda hår, samma hjärtformade ansikte med den söta lilla trubbnäsan och den rikligt tilltagna röda munnen. Men ögonen var icke Marissas. Blicken var tom.

- Det måste Jostlar upptäcka, var Yorins tanke i projektionen.

- Mor! utbrast Jostlar häpen och lycklig. Oh mor! Drömmer jag? Är du inte död? Har far bara gömt dig?

- Jag har flyttat hit, min son, svarade kvinnan med egendomlig, tonlös stämma. Yorin ville inte veta av mig mera. Han skyllde tvillingarnas död på mig.

- Men det var ju far som *tänkte* ihjäl dem, protesterade Jostlar spontant. Det sade han i alla fall till mig. Han kunde ha bitit av sig tungan när han upptäckte vad han sagt. Kvinnan drog in honom i huset.

- Ska du säga så om din far, bannade hon. Skäms på dig! Men jag tänker be dig om en tjänst eftersom du har sådana speciella kunskaper. Titta på den här bilden! Hon höll fram en mycket välgjord bild av Yorin.

- Honom känner jag väl, smålog Jostlar. Det är mästaren Yorin som lärt mig så mycket. Vad vill du att jag ska göra med honom? Ge honom något, kanske?

- Döden! svarade hon iskallt. Ge honom döden! Pojken ryggade förskräckt tillbaka och Yorin passade på att få in en kil i hans tänkande:

- Hon är inte din mor. Akta dig för henne! Se på hennes ögon.

- Du är inte min mor, skrek Jostlar gällt. Jag tänker visst inte döda Yorin. Vem är du, onda kvinna som tagit min mors gestalt?

Då växte kvinnan. Hon svällde upp inför barnets häpna ögon och blev större och större. Hon var inte längre lik Marissa, hon blev till en otäck vålnad utan ansikte.

- Du ska dö, kungason, vrålade hon, alla som är olydiga mot Världshärskaren måste dö!

- Jag har inte varit olydig mot någon och du är bara ett gammalt spöke som försöker skrämma mig. Försvinn!

Hon bleknade bort och det gjorde även huset som nyss hade stått där. Jostlar stod åter i klippdalen. Den hemska kvinnan hörde inte alls till de prov som mästarna varit överens om. De hade varit eniga om klippdalen och vargarna, men någon annan måste ha sänt kvinnan. Det var förstås Toims trolWenster, insåg Yorin och blev allvarligt orolig. Fadern var ute efter sonens död och nu gällde det att vara uppmärksam.

Knappt hann han tänka den tanken till slut så kom ett snöskred från toppen av det ena berget rakt emot Jostlar. Innan gossen visste ordet av drogs han in i det och rätt ner i en ravin. Mitt i den svindlande flykten viskade Yorins tänkande till honom:

- Använd samma kraft som när du tog dig upp till takhålet i kammaren. Tänk dig fri från ravinen. Stanna på vägen!

Plötsligt hängde gossen i manteln i ett klipputsprång. Han grep tag i några utskjutande kanter och äntrade upp, kasade sig försiktigt över kanten och hamnade trygghet på en liten plåtå medan snöskredet med oförminskad fart rasade förbi honom ner i ravinen. Han tittade uppåt. Där var en kal klippa utan några som helst fästen. Hur skulle han komma därifrån? En stor fågel kretsade kring klipphyllan. Jostlar lockade på den. Inom ett ögonblick befann han sig i luften. Fågeln tog honom på sin rygg. Yorin kunde förnimma pojkens glädje när fågeln varligt satte ner honom i klippdalen igen. Inte ett ögonblick hade han varit rädd. Mod och uthållighet saknade i sanning inte den här pojken! Det var nära att han fallit offer för de mörka, oförutsedda knep hans far förberett för honom.

- Yorin, har du somnat? Det var Benio som kom in för att avlösa vakten. Hur är det med vår lille man?

- Hitintills har han klarat sig, svarde Yorin. Väktaren skulle följa novisens förehavanden med sitt inre seende, men han hade absolut inte tillåtelse att ingripa i det som skedde. Det hade Yorin gjort och han hoppades innerligt att ingen hade märkt det. Han lämnade kammaren med oro i hjärtat. Benio skulle säkert inte göra pojken illa, men han skulle heller inte ingripa om Jostlar kom knipa. Pojken behövde hjälp. Yorin satte sig i sin arbetskammar och försökte att därifrån intränga i Jostlars tankekanaler. Det hade gått lätt förut, men nu gick det inte alls. Det hade uppstått en spär. Då måste Benio medverka. Det var mycket allvarligt.

Varje gång en novis gick igenom slutproven skulle Soleon kontaktas för att få veta resultatet, vilket det än var. Ett par av mästarna brukade bege sig till On och novisen följde alltid med om han hade klarat sig. Soleon skulle då prästviga novisen vid en särskild, mycket högtidlig ceremoni. Om Yorin bara kunde komma i kontakt med Soleon mentalt kanske de skulle kunna rädda pojken.

- Det känns som om du vore orolig. Jostlar är val radd, förstår jag. Om du vill veta min mening, så tror jag inte att pojckstackaren klarar sig! Det var Mehmed som kom in i rummet. Han fortsatte:

- Jag avlöser Benio nu. I natt blir det Suk-ptah och i morgon Sailanja. I morgon natt tar vi av locket.

- Men pojken skulle bara vara i kistan ett dygn, protesterade Yorin förskräckt. Det är

ju nu locket ska av! Han är för liten för att stanna där längre.

- Det är order från Toim att hans son inte ska ha några privilegier. I morgon vid midnatt blir det tre dygn.

Yorin blev förtvivlad. Hur skulle de nu kunna rädda pojken? Han sökte upp Sailanja och Suk-ptah. Den lille snedögde läkaren visste råd. Samma kväll var det hans tur att vaka och när han blev ensam i kammaren började han sitt arbete. Med enorm ansträngning fick han upp locket på kistan. Pojken verkade helt livlös. Mästaren förde in ett litet rör med en livgivande vätska i gossens mun. Sedan masserade han in örter och salvor i kroppen för att få igång cirkulationen. Samtidigt arbetade de två andra mästarna mentalt med barnet och lyckades få över den lille i en positiv miljö, där han inte utsattes för monster och andra hemskheter. Suk-ptahs behandling var avsedd att hålla gossen vid liv vad som än hände. Den visade sig vara nödvändigare än de anat.

Tidigt nästa morgon kom Benio och Toim. De körde ut Suk-ptah, de ville vara ensamma med barnet. Yorin uppbjöd hela sin mentala kraft och förmåga till att komma i kontakt med Jostlars medvetande. Till slut lyckades han spränga sig in och det han upptäckte var fruktansvärt.

- Hjälp, de tar livet av mig, var Jostlars nödrop. Finns det ingen som kan hjälpa mig? Yorin, var är du?

De tre mästarna begav sig resolut in i kammaren trots att de riskerade Toims vrede. Toim stod lutad över kistan. Han höll en mörk stav i handen. Benio hade somnat i ett hörn av kammaren

- Nu öppnar vi locket! ropade Suk-ptah myndigt. Vi känner ansvar för pojken inför Soleon, som klart bestämt att han inte får vara i kistan mer än ett dygn.

99

- Ja, nu kan ni öppna kistan, svarade Toim kallt. Jag vet att min son är död. Han var inte modig nog att klara av proven. Då passar han heller inte att bli Egyptens härskare.

Mästarna lyfte av kistlocket. Pojken låg där vit och till synes livlös. Toim lyssnade på hans hjärta och upprepade att sonen var död. Yorin var säker på att han levde och var i coma. Men när Suk-ptah skulle ta pojkens puls, knuffade Toirn undan honom och klappade i händerna. Slavar som väntat utanför kammaren tog hand om barnet innan mästarna hann ingripa. De förde honom till dödens hus, där han skulle balsameras. Nu måste de tre mästarna handla snabbt. Yorin hade en plan.

Soleon skulle underrättas. Yorin bad Toim att få resa till On tillsammans med Suk-ptah och Sailanja. Härskaren svarade otåligt att de måste skynda sig tillbaka till begravningen. Egentligen var han glad att få mästarna ur vägen, så att de inte snokade mer i "dödsfallet". Om pojken inte var riktigt död, så skulle han bli det vid balsameringen. Sedan var han av med det bekymret.

Jostlar måste räddas, annars blev han mördad i dödens hu~. Den listige Suk-ptah hade löst problemet. Det gällde att finna en död pojke i samma ålder och storlek som Jostlar. Den döde var alltid övertäckt när han fördes till balsameringen. Det måste ske ett utbyte. Suk-ptah hade reda på både levande och döda i staden, eftersom han var en välkänd och omtyckt läkare. Han visste att en liten gosse nyss dött i en barnsjukdom. Föräldrarna var fattiga och de stod skuld till Suk-ptah för att han hjälpt dem så många gånger. När han skyndsamt begav sig till dem och bad om sonens kropp, kunde de inte neka honom det. Han påstod att han behövde den för obduktion. Barnliket fraktades omedelbart till dödens hus. Suk-ptah hade vänner där också, och han bytte ut de båda pojkarna när vakterna var borta en stund.

De tre mästarna rustade sig för att resa samma natt. Med sig hade de Jostlar, som väl insvept i varma täcken lades över en åsnas rygg. Om deras bedrägeri mot förmodan skulle avslöjas måste de ha ordentligt försprång. Väl i On skulle Toims makt inte kunna nå dem. Samtidigt visste de att nu var Jostlar ett avslutat kapitel för Toim. Han hade andra intressen att tillvarataga.

Suk-ptah konstaterade att pojken fortfarande levde. Hjärtat slog svagt men regelbundet.

Alla kroppsfunktioner var nedsatta, men den behandling han fått kistan tycktes ha varit lyckligt verksamt. Yorin lade en dyna under pojkens huvud så att han inte skadades av åsnans stötar. Marissas son! Nu kände han bara örnhet för barnet som avlats i ångest och förtvivlan och som vädjat till honom om beskydd. Jostlar var Marissas gåva till honom, blod av hennes blod, sorg av hennes sorg.

Det var inte så långt till On. Men sedan väntade dem en längre resa.

- Det gäller sekunder, konstaterade Soleon efter ankomsten till On. Pojken hade inte vaknat trots alla livgivande försök. Under resan hade Suk-ptah tillförd barnet olika närande och upplivande medikamenter. Ändå visade han inga livstecken, utan låg där stel och rak, lika vit och orörlig som förut. Skulle alltsammans ha varit förgäves?

Hierofanten lade sin ena hand på pojkens bröst och den andra på hans patina. De tre mästarerna och tre unga noviser från klostret bildade en levande ring kring gossen och Soleon. De höll varandras händer och sjöng. Det var ingen vanlig sång, utan en urgammal magisk sejd från Atlantis. Den inrymde toner som rörde direkt vid människosjälen. Den skulle antingen väcka pojken ur den dödsliknande dvalan eller också göra hans själ fri från kroppen. Verkan gick ej att överblicka. Jostlar hade alltför länge vandrat i dödsrikets dalar. Slapp han ur dödens grepp så skulle hans återstående liv präglas av dessa upplevelser, antingen på gott eller ont.

Det riste i Jostlars ögonlock! De långa mörka ögonfransarna fladdrade till som om en yr liten vindpust blåste över dem. Läpparna rörde sig. De formade svagt ordet vatten, och Soleon stod redo med bågaren. Han stödde pojkens huvud och denne drack i små mödosamma klunkar. Sedan öppnade han ögonen helt. När han såg mästarernas välkända ansikten viskade han:

- Lever jag?

- Ja, du är alldeles levande och snart mår du bra igen, försäkrade Soleon.

- Var är min far? Klarade jag invigningarna? Vet far att jag lever?

Pojken började skaka i hela kroppen och Yorin fann det bäst att förklara vad som hänt. De måste fly vidare redan samma natt. Om Toim hade upptäckt att sonen blivit räddad skulle han inte sky några medel för att få dem alla mördade så länge de befann sig inom Egyptens gränser. De tre mästarerna hade kunskaper som kunde vara skadliga för honom. Deras flykt skulle snart uppdragas, eftersom de inte ämnade sig tillbaka till huvudstaden. Den lilla båt som skulle föra dem uppför Nilen och fram till havet låg redo nere vid stranden. Före avfärden bad Soleon att de skulle lyssna uppmärksamt på vad han hade att säga.

- Jag vill ge er en gåva innan ni far, en gåva ni inte får missbruka, förklarade han. Jag ska ge er reglerna, resten måste ni själva förstå med de kunskaper ni har. Redan som noviser lärde ni er att framkalla "ljushålet", som innehåller det kosmiska ljuset. Ni fick lära er att "dra ner" de färger ni behövde för att kunna bota människor, samt att lyssna till den ton som alltid följer med varje färgnyans. Ni lärde er färgernas betydelse. Nu vill jag gå ett steg längre, dels för att lära er att skydda er, dels för att ni ska kunna föra det budskap vidare som ni har kommit till Jorden för att levandegöra. Ni ska lära er att arbeta inifrån "ljushålet".

- Vi fick bestämda varningar att aldrig tränga in i "ljushålet", invände Yorin. Det innebär en stor fara.

- Allt är farligt när man inte känner till det och inte är förberedd, svarade Sailanja snabbt. Jag känner väl till vad ni talar om, vördade mästare Soleon. Men det krävs stort mod och lång övning, eller hur?

- Inte nödvändigtvis, genmälte Soleon. Ni är alla tre väl förfarna i vit magi. Om ni vet att orange färg kan genomtränga fast materia, så är resten bara tanke -arbete. Insvepta i orange färg tar ni er in i "ljushålet", men aldrig utan den färgen! Ni kommer att uppleva det som om ni trängde rakt in i solen, utan hettan förstås. Därinne flyter ni på den enorma kraften och är skyddade av färgen. Därefter omvandlar ni alla cellerna i kroppen så att de ger er frihet att röra er i vilken dimension som helst. Det vet jag att ni redan kan. Från "ljushålets" inre kan ni manipulera de fyra elementen. Bestäm sedan vad ni ska göra. Viljeakten utför handlingen.

- Vad händer med kroppen då? undrade Yorin.
- Den tar ni förstås med er, svarade Soleon småleende. Den följer automatiskt med vid cellförändringen. Ni kommer tillbaka genom att omvandla cellerna till fysisk materia igen. Det sker gruppvis, en grupp för varje kro' ppsdel. Sedan tar ni er medvetet ur "ljushålet" och tar av den orange färgen.
- Det är inte för att upptäcka Jordens inre eller för att tåla utstrålningen från en främmande planet ni kan använda detta, fortsatte Hierofanten. Jag litar på ert goda omdöme och anbefaller detta om ni råkar i fara. Glöm bara inte att kärlek är den viktigaste ingrediensen i all vit magi. Toim saknar den. Därför blir hans makt kortvarig.

Avskedet från Soleon kändes tungt. När skulle de återse varandra? Jostlar var fortfarande medtagen. Han låg, väl insvept, i båtens för. Sailanja och Suk-ptah var fåordiga. Yorin förstod att de tyckte det var svårt att lämna Egypten.

- Nej, jag kommer inte att sakna Egypten, anmärkte Sailanja leende. Han hade läst Yorins tankar. Jag hör inte hemma här, förstår du. Jag hör inte hemma på Jorden. Jag kommer från Plejaderna och har gått ner i detta jordeliv för att jag har en uppgift här. Yorin tittade på den unge mästaren. Han tyckte om det han såg. Det fanns en ljus och ärlig utstrålning omkring honom - mästaren med de egendomliga ögonen. De var mycket stora och lite sneda och blicken kom en att tänka på smält guld, trots att man kunde svära på att ögonen var gröna. När han tittade tillbaka på Yorin, kändes det som en ljusdusch!
- Jag är glad för att du kom med på den här färden! sade Yonn.
- Tänk att vi är på väg till sumerernas huvudstad, till Ur! Sade Sailanja drömmande. Jag har så länge velat resa dit.
- Jag lämnar er när vi kommit till havet, tillkännagav Suk-ptah plötsligt. Jag har det medicinska ansvaret för gossen tills ni är ombord på fartyget som ska föra er vidare. Sedan återvänder jag till Soleon och stannar i On.

Det var en besvikelse. Yorin var fäst vid den kloke lille läkaren. Men Suk-ptah, skrattade:

- Vi kommer att återse varandra, tröstade han. Det kanske dröjer några år, men ni kommer tillbaka till Egypten den dag Jostlar är redo att bestiga härskarens tron!
- Är det vad jag ska förbereda honom för? Sade Yorin. Den tanken gillade han inte.
- Nej, genmålte Suk-ptah. Du ska inte andas om detta till gossen. Nu måste pojken vara pojke ett tag. Låt honom tro att han har drömt invigningarna. Nu ska han lära sig kärlek, medkänsla och tålmod och mycket annat positivt. Egypten skall icke styras med svart magi utan med den vita magin, parad med sunt förnuft och samarbete människor emellan. Pojken behöver omsorg, men också en fast hand. Bli hans gode far, Yorin!

Hamnstaden var något helt annat än huvudstaden. Ett färgrikt myller av människor trängdes på den stora kajen den tidiga morgon de anlände. Stora båtar från främmande länder väntade på last och passagerare. Jostlar hade tillfrisknat såpass, att han kunde springa omkring som en vanlig pojke och insupa havsluft och hamnstank med samma glupska nyfikenhet. Sorgen över avskedet från Sukptah förbleknade inför anblicken av det stora vackra skepp som skulle bli deras tillflyktsort den närmaste tiden. Det hade ett stort segel och säkert femtio roddare. Det var en präktig galär.

Det var Jostlars första bekantskap med havet. Han var så liten när föräldrarna lämnade Atlantis att han inte mindes något därifrån. När han sedan bodde i flodhuset vid Nilen hade han många gånger drömt om att få följa med någon av de små båtarna som styrde mot havet. Äntligen var han där och skulle få uppleva det ändlösa havet med fräsande vita vågkammor och blanka fiskryggar. Tänk om han finge hjälpa till att ro? 0 så skönt det var att få känna sig fri från Pyramidens mörka kammare. Upplevelsena från invigningarna fanns kvar djupt honom, men han ville inte tala om dem. Det var onda drömmar och onda drömmar ska man förpassa långt ner i det undermedvetna. Det viktigaste var nuet. Det fanns så mycket att upptäcka. Han skulle få uppleva nya länder och kanske få vara med om spännande äventyr.

Tyrus hette hamnen de skulle resa till. Därifrån skulle de ta sig med åsnekaravan genom ökenområden till sumerernas land. Yorin hade fått med sig ett brev från Soleon till kungen

av Ur. Han hade även med sig frikostiga gåvor. De saknade verkligen inte medel till resan, den detaljen hade Soleon sett till. De medförde en stor summa i guld och ädelstenar från templet i On. Det var ett underhåll som kunde räcka för dem alla tre i många år, såvida de inte råkade ut för tjuvar eller rövare. Sådana fanns det gott om överallt. Därför hade de valt att klä sig enkelt, som resande köpmän i mörka mantlar utan någon iögonenfallande utsmyckning.

Kaptenen på galären var stor och kraftig och han var en mycket barsk och ganska ovänlig man. Han hade rest vida omkring och kunde berätta spännande historier för sina passagerare när han var på det humöret. Men mestadels röt han sina order åt roddarna och ibland piskade han dem. Fartyget styrdes länge utesfter kusten. Om det blev storm skulle det gå lättare att ta sig iland om man följde kustremsan. Även de största galärerna hade svårt att klara rasande oväder med hög sjö.

Men plötsligt var det där - ovädret! De hade färdats i lugnt och soligt väder många dagar. Hur många hade de slutat att räkna. De åt, sov och vilade eller samtalade. Det blev långtråkigt för pojken. Han hade bett att få hjälpa till att ro. En av roddarna hade storskrattande givit honom sin plats. Men Jostlar kunde inte manövrera den tunga åran och han blev rädd för kaptenens piska som lekfullt kittlade honom, på ryggen.

Som en blixt från en klar himmel kom ovädret. De hade hunnit ganska långt norrut och just passerat en hamn som kaptenen kallade Jafo. De lade till vid enstaka hamnar för omlastning och proviantering, men kaptenen sade sig icke ha ärende i Jafo. Ändå blev de tvungna att styra in båten dit på grund av stormen. Den rev i fartyget, regnet piskade och kaptenen befallde sina tre passagerare att skyndsamt söka skydd iland. Det skulle dröja innan stormen bedarrade och han ville inte ha på sitt samvete att de for illa. Plötsligt visade han sådan omsorg om dem! Sailanja och Yorin vadade iland med Jostlar mellan sig och hukade sig mot vinden. Våta var de redan men vågorna sköljde nästan över dem trots att de var så nära stranden.

– Det hade varit bättre med en vimana, pustade Sailanja. Men luftens härliga farkoster hade försvunnit med Atlantis. Ingen visste vart de tagit vägen sedan de fört atlantiderna till olika kontinenter. ***En av Toims ambitioner var att bygga vimanor, men ingen arkitekt som kunde detta hade överlevt katastrofen. En magnifik teknologi var utplånad från Jorden.*** Den hade kanske återvänt till sitt ursprung i främmande civilisationer ute i världsrymden.

Det låg ett värdshus i Jafos hamn och de tre blöta båtfararna klev in. De hälsade vänligt på männen som satt där. De fick inga vänliga svar. De mötte surmulna och misstänksamma miner. Yorin tänkte belåtet på att största delen av deras reskassa låg i säkert förvar i säckarna på båten. Kaptenen hade fått väl betalt för att hålla ett öga på dem. De skulle fara vidare i gryningen om ovädret lagt sig, så de hade bara några timmar på sig iland.

Kvinnan som serverade den beska dryck som kallades vin kunde inte slita sina ögon från Sailanjas vackra ansikte. Hon smög sig tätt intill honom och försökte på alla sätt få hans uppmärksamhet. Hon frågade vems son den lille söte gossen var. Sedan frågade hon om de två köpmännen tänkte förlusta sig i Jafo, så fall kunde hon ge dem tips. Men "den lille söte gossen" tyckte inte det var särskilt roligt på krogen, även om han sträckte på sin magra barna kropp 0 försökte verka vuxen. Han smet iväg till dörröppningen för att få en glimt hamnlivet i Jafo. Där fanns stånd med färsk fisk och frukter och grönsaker 0 män som lastade på och av båtar och... Jostlar upptäckte plötsligt något fasat fullt. Stormen hade bedarrat. Solen började titta fram bakom moltislöjon Deras fartyg var med full fart på väg ut till havs!

Ankomsten till Ur

Yorins tankar flög, som så ofta, tillbaka till Atlantis. Hästen skrittade och hettan var nästan outhärdlig. Säkert var Sailanja påverkad av solen, han var sig inte lik. Yorins tankar dvaldes i minnen från den sjunkna kontinenten. Det var ett viktigt minne han måste försöka fånga.

Soleon hade en gång sagt att ingenting är omöjligt om man önskar det tillräckligt starkt och ger sin önskan vingar av kärlek och kraft. Han hoppades att Sailanja inte skulle tillämpa detta på fel sätt. Så oerfaren som han var i kärlekens alla aspekter, skulle den lilla bruden snart förvrida huvudet på honom eftersom hon hade tråkigt och kände oro och ovisshet inför sitt eget öde. Nu kom minnet av en märklig lärdom som Yorin fått av sin far en gång. Det var ett minne som kändes lite skamligt, men det kanske kunde komma till nytta nu.

När Yorin var sexton år blev han våldsamt förälskad i en kvinna som var gift med en av hans fars vänner. De hade varit inbjudna till vännens hus då Yorin plötsligt upptäckte den stora skönheten och charmen hos den unga värdinnan. Hon var säkert tio år äldre än han och hade flera barn. Han kunde inte ta sina ögon ifrån henne. Till sin oerhörda skam kände han hur hans annars väluppfostrade lem reste sig i enorm tillbedjan av den sköna. Han såg sig generad omkring - hade någon upptäckt hans skam? Endast fadern gav honom ett frågande ögonkast. Han drog hastigt manteln över sig trots värmen. Han kände den sexuella upphetsningens första sötna överväldiga kropp och sinnen och hans blickar hängde vid värdinnans läppar. Hon underhöll gästerna med spirituellt tal och ganska flirtiga ögonkast som även nådde honom. Han nästan grät av lycka.

Fadern tog itu med honom när de kom hem. Han bannade sonen för hans odrägliga uppförande, men samtidigt lurade skrattet i hans ögonvrå. Eftersom fadern vanligtvis inte hörde till de talträngda lyssnade sonen uppmärksamt på vad han berättade. Det var detta minne Yorin nu lyckats plocka upp ur det undermedvetnas djungel.

När man blir förälskad i en partner som tillhör en annan, berättade fadern, finns en väg att gå om man vill vara förståndig. Tankarna styr människan, som oftast inte förmår styra sina tankar. Det är i tankarna makten ligger - kraft, makt och förmåga till förändringar.

Fadern hade en gång i sin ungdom upplevt en otillåten kärlekshistoria. Han hade i sin rädsla för upptäckt vänt sig till en av sina lärare, som han viss kunnig i vit magi. Denne hade rått honom att använda sin föreställ förmåga till att visualisera föremålet för sin dyrkan som en gamma tandlös och skallig gumma. Först vägrade fadern att göra något. Läraren bad honom att berätta om hennes förändrade utseende. Han protesterade och svarade att när han återsåg kvinnan skulle hon var förtjusande som vanligt. Men läraren gav sig inte. Inte förrän fadern bilden av en gammal häxa tydligt inristad på näthinnan och starkt förankra bilden av tjuserskan, släppte den kloke läraren iväg ynglingen. Varje gång kärlekskranka tankar vidhäftade den sköna, skulle han frammana häxbilde dröjde inte länge innan detta fungerade. Inför hans förvånade förändrades kvinnan till det sämre - säkert inte inför andras! Slutligen blev genom denna självhypnos fri från hennes trollmakt utan att vare sig ha sig själv eller henne illa. För henne var han bara ett tidsfördriv och h flyktiga sinne vändes snabbt mot en annan beundrare.

I Yorins fall hade tricket verkat ganska omedelbart. När han konfronterats med häxbilden som associerades med den sköna, nyktrade han till snabbt. Han mindes att han gått ut i staden, gått ner till marknadsplatsen sett sig omkring. Det sjöd av liv där, unga och gamla ropade ut varor, och dansade. Han rycktes med av stämningen, drogs in i en glad ringdans höll plötsligt i en flicka med äppelrunda, röda blanka kinder och ögon so broderipärlor. Flätorna var hårt tilldragna under den vita hättan och b fylliga barm hoppade upp och ner i dansen ovanför den åtstramade och grova grå linnetyg, prytt med broderier i rött och grönt. Det luktade fri ungdom och sötaktig svett från henne. Han kunde ännu uppleva hur ögonblicket befriade honom från "häxan". Här fanns ingen gladögd bondi men han måste ändå delgiva Sailanja dessa erfarenheter. Han berättade målande ordalag och försökte få vännen att se gladare ut.

Det lyckades. Sailanja började plötsligt skratta. Yorin tittade förvån honom. Mästarens

skratt rullade runt hästryggen, for iväg och ki framförvarande åsnesvans, ringde som klockor i luften omkring brudfölj lockade fram leenden och tissel och tassel från de framförvarande ryt Yorin hade aldrig hört vännen skratta så hjärtligt och befriat. Det var oväntad reaktion. Sailanjas häst blev oroad och Yorin måste gripa den it medan dess ryttare böjde sig framåt och viskade i djurets öra. Då lugnad sig.

- Oh Yorin, utbröt Sailanja när han återfått andan. Jag är ingen trå skolpojke. Jag är trettiofyra år. Jag har genomgått alla invigningar och utsägbara fasor, men det här är ändå nytt för mig. Hur kan du tro att ja kunna se flickan därframme som en häxa?

- Det vet jag inte, muttrade Yorin lite surt. Han hade inte väntat sig att hans magiska råd skulle bli utskrattat.

- Jag tror jag vet ett bättre botemedel. Sailanja blev allvarlig igen. Jag ska låta mitt förnuft tala. Jag ska också låta min kraft verka. Det är bättre att hon ser mig som en gammal skrynklig gubbe än tvärtom! Jag får nog trolla på mitt sätt.

Så går det när man råder en magiker till magi, tänkte Yorin, men han kände sig lättad. Nu äventyrades inte deras resa av det problemet längre. Sailanja hade tagit sitt förnuft till fånga. Resan fortsatte i lugna spår. Spänningarna försvann och den unga bruden föreföll skäligen ointresserad av sina medresenärer om man undantar Jostlar. Honom ville hon gärna ha i närheten. Han roade henne med att berätta om sina minnen från Atlantis, äkta minnen och påhittade, och om sin tillvaro som prins i Egypten. De fann varandra som de två barn de var.

Yorin hoppade över resten av den långa, mödosamma resan och brudens avlämnande i sin berättelse. Han nämnde heller inte att de faktiskt blivit överfallna av amorinerna en månlös natt. Karavanens vakter var duktiga krigare och de hade på kort tid och med stor blodsutgjutelse blivit av med rövarena. Amoriternas skara var inte så stor, de hade icke väntat sig väpnat försvar från karavanens sida. Efter detta fick de vara ifred under resten av resan genom nomadernas land. De tre resenärerna följde inte med brudföljet ända fram till hennes blivande hemstad, de avvek från karavanen så snart de kom till Man. Därifrån fortsatte de flodvägen ända fram till Ur. Man låg i den nordvästliga utkanten av det sumeriska området vid Euftrat. Det blev en oförglömlig flodfärd.

Båtarna som användes på Euftrat och Tigris kallades "cufan". De såg ut som klotrunda baljor och, som Yorin uttryckte det, hade passat bättre till att laga vin i. De var tillverkade av djurhudar och vidjor. De paddlades av en eller två män och det var med stor tveksamhet de tre färdkamraterna steg ner i de bräckliga farkosterna. Båtarna drev med strömmen. Eftersom detta allmänt gällde för att vara det snabbaste sättet att resa mellan Man och Ur, hade de hyrt två cufan med roddare och nu var de på väg nerför Euftrat. Resan var snabb jämfört med en karavanritt, men också vådlig! Det lilla karet som kallades båt kastades ganska våldsamt omkring på vågorna. Det gällde att hålla balansen. Roddarna skrattade med jämna snövita tandrader i fettglänsande ansikten. Det verkade som om de tog hela resan som en rolig lek. Jostlar var först lite rädd. Sedan tyckte han det var lika roligt som paddlarna och skrattade hejdlöst tillsammans med dem när båten ibland nästan tycktes tippa över. Så somnade han tvärt i botten av cufan med huvudet i Yorins knä.

Det bördiga landskapet gled förbi i ständigt skiftande bilder. Långa sträckor var vildvuxna, trolska och smaragdgrönt lummiga. I bakgrunden skyns dadel- palmernas fransade ruskor mot skyn, men framför dem vidtog en sko andra träd såsom cedrar, lagerträd, olivträd, fikonsträd och många är Hagtormsnären med sina gula och röda frukter kämpade om utrymmet ginst och myrtenbuskar. Vintergrönan försökte täcka marken och de små blommorna tittade modigt fram bakom rötter och stenar. Sedan dök plötsligt upp små byar där folket samlades och vinkade till resenärerna många ställen fanns jättehöga plataner, som med sitt urgamla grenverk bil tak åt trötta vandrare och törstiga bybor. Plantanerna var inte bara träd, då tak till samlingsplatser där männen dryftade byangelägenheterna och vila från barnskrik och hustrugnäll i skuggan av de flikiga bladens nätverk, med vilket de taggiga gulgröna blommorna sitter uppträdda som kulor på ett snor.

Rätt som det var vidgade sig floden till en sjö eller ett delta. Rodd paddlade oförtrutet framåt, vinden var sval och behaglig, men aldrig sär hård. När konturerna av Ur dök upp just

vid en deltaliknande sjö, kände som en ofantlig lättnad. Den glada men ganska riskabla baljresan hade kort till målet!

Den stora huvudstaden i det sumeriska riket var en enorm upplevelse stor kontrast till vad de någonsin förut skådat. Det färgrika folklivet, alla starka dofter och ljud nästan bedövade de tre resenärerna efter den lå obekväma flodresan. De intog förfriskningar och vilade en stund innan de började köpslå om laståsnor för bagaget. Det var inte svårt att finna vägen till konungens palats. Det låg nära zikkuratet, vilket reste sig som trappstegsformat fjäll mitt i staden. Det var den högsta byggnaden de skådat och var högre än den stora Pyramiden i Egypten.

Sedan Soleons brevrulle funnit vägen till kungen, blev de kallade honom. Yorin överräckte en säck med gåvor, som varit med om åtski strapatser. Innehållet gjorde konungen lycklig som ett barn och han satt en stund och plockade i de magnifika konstföremålen och juvelerna. Tangurhannibad fick höra om Egyptens grymme härskare blev han I betänksam och oroad. Han hade känt Soleon sedan ungdomens dagar då de kommit resande från Atlantis och en tid bosatt sig i Ur. Kungen var tronföljare och Soleon en ung präst med märkliga magiska kunskaper. Nui var Tangurhannibad rädd för Månguden Nanna och hela präst-falang zikkuratet. Han ville stå väl med dem, så att inga olyckor drabbade hans Soleon hade i sitt brev bett kungen att ta väl emot hans sändebud. Han före att Tangurhannibad skulle sammankalla alla småkungarna i Mesopotamien tillsammans med dem göra upp en fälttågsplan mot Toim. Om denne överraskad av en så gigantisk här kanske han skulle bli rädd, och då behöva det inte ens komma så långt som till blodsutgjutelse. Den rätte troll Intendenten till Egyptens krona var gossen som just nu satt framför den sumeriske konungen. Tangurhannibad såg välvilligt på Jostlar.

- Du förefaller mig vara en präktig ung man, smålog han och nöp Jostlar i kinden. Denne rodnade häftigt och var färdig att brusa upp, men en varnande blick från Yorin fick honom att tiga.

- Vad skulle du tycka om att bli konung av Egypti land? fortsatte majestätet. Då måste du förstås vara vän med mig och göra som jag säger. Om vi blir goda vänner kan vi ju hjälpa varandra, eller hur?

Jostlar föll på knä och kysste den nådigt utsträckta handen, men Yorin kände en häftig vrede stiga upp inom sig. Soleon hade inte menat att Jostlar skulle bli lydkonung under Tangurhannibad. Men han förstod att han måste behärska sig och tiga. I första hand behövde de hjälp till att befria landet från krig och fattigdom som Toim var orsak till. Den stackars Sfinxen fick se så mycket elände utan att kunna göra något åt det, eller?

Så snart tanken på Sfinxen kom i Yorins huvud tömdes han på andra tankar och kände en ilning gå genom kroppen. Så hörde han en viskning, svag som en sommarvind, men ack, så lik Marissas röst:

- Skynda er tillbaka! Krig och lidanden kan inte förgöra Toim. Maktbegäret gör att han sträcker ut sina händer åt alla håll för att komma åt nya landområden.

- Och Soleon, är allt väl med honom? frågade Yorins tanke.

- Soleon arbetar med Suk-ptah på att befria landet från tyrannen. De behöver er hjälp. Egyptens karma går mot stora förändringar, skynda, skynda...

- Det är krig i Egypten och vi behöver verkligen er hjälp, meddelade Yorin högt. Majestätet såg förvånad på honom.

- Hur kan du veta det? frågade han. Jag har inte sett till någon budbärre från Egypten här mer än du och dina vänner. I Soleons brev står ingenting om att det pågår krig.

- Jag har mina källor, svarade Yorin kort. Kungen reste sig och kallade på sin uppvaktning.

- Vi besöker måntemplet tillsammans, befallde han. Endast där kan vi få besked om vad vi ska göra.

När de kom till det gigantiska zikkuratet slogs mästarna av den egendomligt kyliga och nästan fientliga stämning som mötte dem. Översteprästen Kidu var formellt hövlig, men hans ögon var hårda och ovänliga. Jostlar kröp intill Yorin och sökte efter hans hand.

- Här är kusligt, viskade han. Här måste en grym gud bo!
- Månguden Nanna och hans ärade hustru Nin-gal önskar främlingarna väWomna trots att de icke tillhör vår tro, var Kidus ord, men icke hans tankar.

Om ni lämnar ett offer på deras altare kommer de att vara er nådiga och jag varnar er för att komma i onåd hos dem.

- Det är inte förenligt med vår tro att offra blodsoffer, svarade Sailanja när han såg den gällt klagande griskulting som leddes in av två slavar.
- Vi vördar alla gudar men vi anser att våra böner, våra goda tankar, våra välsignelser och därtill friska blomster på altaret är ett tillräckligt stort offer till alla gudar.

Konungen åhörde detta med outgrundlig min.

- Jag offerar inte själv, sade han till slut. Sådant överlåter jag åt prästerna. Jag sköter problemen av social och strategisk art, så får Kidu ta hand om det gudomliga. Jag befriar dock dessa främlingar från att offra i vårt tempel om de inte vill. De är budbärare från min gamle vän Soleon och jag vet att offer inte är vad han praktiserar. Men jag föreslår att gästerna får möta sin landsmaninna från Atlantis, vår kära Cylophestra.

Cylophestra! Var inte det ett namn som Yorin sist hört i Siras mun? Han blev kall och varm om vartannat. Kungen gjorde tecken åt en av de dystra unga prästerna som vinkade åt dem att följa med. De lämnade Mångudens boning med en lättnadens suck. Genom storartade pelarhallar, nerför trappor som var uthuggna i templets klippgrund kom de till slut till bottenvåningen. Där väntade dem Cylophestra. Hon var iklädd en tunn, blågrön klänning och hade det druidiska prästinnediademmet på sitt hår. Hennes skönhet och majestätiska uppträdande slog männen med häpnad. De hade väntat sig att få se en gammal kvinna. Cylophestra kunde inte vara mycket över trettio år. Diademmet med månskäran lyste med ett klart sken över hennes vita panna och de sneda mörka ögonen skiftade mellan grönt och guldbrunnt. Sailanja stirrade helt oartigt på henne och uttryckte sig mycket burdust:

- Jag hade inte väntat mig att ni skulle vara så vacker!
- Yorin tog hennes båda händer, kysste dem och sade med värme:
- Det var skönt att finna en landsmaninna från Atlantis! Har druiderna lyckats vinna insteg i detta landet?

Cylophestra smålog.

- Jag kom hit några år tidigare än ni, förklarade hon. Det var sedan länge uppgjort att jag skulle vara verksam bland sumererna.
- Jag vet en ung flicka som skulle bli novis hos er, avbröt Yorin ivrigt. Hon hette Sira. Vet ni något om henne?
- Något vet jag, svarade prästinnan försiktigt. Hon har varit min novis, men det är hon inte längre.

- Vad har hänt? Var finns hon nu? Yorin hade svårt att tygla sig. Vi kände varandra på Atlantis och lovade varandra att försöka mötas igen.

Innan Prästinnan hann svara avbröt Sailanja med en fråga:

- Jag söker amfibievarelsen Oannes. Vet ni var han finns?
- Ja, svarade Cylophestra, han finns i Eridu. Hon såg på Yorin med vänligt deltagande som om hon anat vad som rörde sig inom den unge Mästaren.
- Där finns även Sirina, dotter till den avlidne druidprästen Klaudian, fortsatte hon. Sira är gift med Oannes och har fått tvillingar. Följ med Sailanja till Eridu så får ni träffa henne.

Det var en chock för Yorin att Sira var gift. Han blev förtvivlad och hade svårt att dölja det. Men så besinnade han sig när han tänkte på att han själv varit gift. Han hade älskat sin hustru över allting annat och älskade henne ännu. Hur kunde han då förebrå Sira? Hon hade säkert glömt honom, men han ville lämna tillbaka hennes ring. Den hade han fört med sig, men det kändes inte rätt att ha den längre.

När de tog farväl av Cylophestra strök hon Yorin lätt över kinden.

- Låt din tanke förenas med din intuition så får du icke vilse! var hennes gåtfulla råd.
- Redan nästa morgon rustade sig mästarna och Jostlar för resan till Eridu. Tangurhannibad lovade att ge dem den hjälp de kunde behöva när de återvände till Ur.

Därmed fick de låta sig nöja.

Kan man älska två män samtidigt

Nu hade de återförenats. Den lyckan kunde ingen ta ifrån dem. Samtidigt var den ett tvåeggat svärd. Det var enklare för Yorin än för Sira. Hon slets mellan sina känslor för maken som försvunnit till sin hemplanet och ungdoms-kärleken som rört vid vissa strängar i hennes bröst. Ödet var nästan grymt när det återförenade dem efter så många år och så olika öden. Sira var ännu en ung kvinna och någonstans inuti henne kved besvikelsen över makens försvinnande, trots att han inte haft något val. Hon hade kämpat med en tröstlös ensamhet sedan han reste. Hade han funnits vid hennes sida nu hade mötet med Yorin kommit i helt annan dager. Det hade bara varit ett glatt, vänskapligt återseende. Nu blev det i stället en känslotrid, en omvälvning inom henne, där hoppet började knoppas trots att hon försökte dämpa det.

- Jag kommer att lämna Eridu om ett par dagar, tillkännagav Sira. Jag ska resa till träskfolket som jag har lovat min make.

Det var kanske lösningen, tänkte hon. Satchangibur skulle kanske kunna hjälpa och råda henne.

- Träskfolket? upprepade Yorin. Plötsligt stod cylophestras sista ord plötsligt förklarade i hans minne. Om jag låter min tanke förenas med min intuition så bör vi åka till träskfolket tillsammans. Jag har hört att det lever en mycket vis man där.

Hjärtat sjönk i Siras bröst. Hon kunde inte ta ansvar för vart hennes känslor skulle leda henne om de följde med. Och ändå... Det var ju Oannes hon älskade och hon tänkte vara honom trogen till döden. Vad hade hon att frukta?

- Jag har ringen som du gav mig här, fortsatte Yorin. Den vill du väl ha tillbaka nu.

Då började Sira gråta. Hon lade armarna om hans hals, såg honom rätt in i ögonen och snyftade:

- Tycker du inte om mig längre?>

Han blev inte klok på henne. De gyllene lockarna slingrade sig runt hans arm. Hennes doft av viol och cypress berusade honom. Han kände sin manliga längtan häftigt uttrycka en önskan men han stoppade tankarna. Det var för tidigt ännu. Han behöll ringen ingenting fick förstöra deras vänskap. Men det andra fick vänta. Hon bar ett barn i sitt sköte. Framtiden var osvis. De måste tillbaka till Egypten så snart det blev möjligt. Det hade Marissas röst uttryckt. Jostlar hörde hemma på Toims tron. Det var hög tid att någon lyssnade på det arma folket därborta, och gav dem, istället för att ta ifrån dem. Egypten behövde en ny, rättvis härskare.

Försiktigt lösgjorde han sig ur Siras krampaktiga grepp. Han smålog mot henne, men hennes ögon var rädda.

Träskfolket tog emot dem med sin vanliga stora gästfrihet. De anvisade Sira samma bostad som hon hade haft förra gången. Minnet av den oerhörda lycka hon upplevt där med Oannes slog upp som en ångest i Sira. Hur kunde hon tänka på någon annan? Hon ville aldrig sluta hoppas på att Oannes skulle komma tillbaka en dag. Djupt inne i henne fanns en visshet om att få återse honom - men när? Utmattad efter resan sjönk hon ner på den mjuka iordningställda bädden. Då var det som om makens armar omslöt henne och hans hårda, härliga kropp pressades intill hennes. "Oannes, Oannes, var finns du? I min kropp finns det liv du givit mig i avskedsgåva. I mitt bröst finns en längtan så stor att den spränger mig och skrämmer mina tårar innan de börjat rinna..."

Satchangibur kom till henne. När hon läppjade på den starka och välgörande saft som träskfolket utvann från granatäppelträd, kände hon sig lugnare. Den gamle vise tog hennes hand i sina båda rynkiga och sträva händer. En svag fiskdoft fanns omkring honom och hans

ögon återspeglade seklers visdom. Hur kunde han vara så vis? En gammal fiskare, en sumpmarkernas härskare på en tron av evigt gungfly...

- Jag kanske inte är den du tror, svarade den äldre mannen på hennes outtalade fråga. Jag har ett budskap till dig från Oannes. Han talade med mig innan ni reste härifrån och han lämnade mig en hälsning till dig.

Sira nickade ivrigt. Det kändes som om hennes hand låg innesluten i en snäcka och när Satchangibur försiktigt släppte den och reste sig upp, frös hon till.

- Din make hälsar att hans kärlek till dig är odödlig, började den gamle. Han ställde sig vid dörröppningen och såg ut över havet. Sedan vände han huvudet mot henne och fortsatte allvarligt. Räkna inte med hans återkomst till Jorden. Han lovar inte att komma tillbaka, men han tar heller inte ifrån dig allt hopp. Han vill icke att du förblir ensam. Finner du en vän så ger han dig fri. Han visste att Yorin skulle komma. Han berättade också att du har en uppgift tillsammans med din ungdomsvän.

- En uppgift? Sira blev förskräckt. Hur kan jag ha en uppgift med en annan man när jag snart ska föda Oannes' barn?

- Det visste han. Men ändå önskar han att du och Yorin ska grunda ett nytt Atlantis på resterna av den gamla kontinenten.

- Atlantis? Sira trodde inte sina öron. Det finns ju ingenting kvar av det! Jag såg själv när Kaiphun försvann i vågorna och jordbävningen... Hennes röst bröts. Nej, det kan inte finnas kvar någonting av mitt hemland!

Det finns rester kvar av den försvunna kontinenten, fortsatte Satchangibur oberört. Det är osäkert att ni kan åstadkomma en civilisation där som består genom årtisenden, men Oannes vill att ni försöker.

- Var är det? Vi..... del av mitt hemland finns kvar? Är det långt dit?

- En fråga i taget, skrattade den gamle. Tyvärr är marken splittrad i flera olika öar. Den som Oannes hade i åtanke ligger lättast till för er att nå med båt. Ni måste först tillbaka till Egypten och därifrån är resan till den lilla ögruppen inte lång. Den är obebodd nu, men ni kommer att finna något märkligt där, något som övertygar er om att det verkligen är Atlantis. Jag har fått en karta av Oannes.

- Följer du med oss? undrade Sira. Den gamle skakade på huvudet.

- Jag behövs här. Jag har framfört din makes budskap. Nu måste du själv välja om du vill bli fri från äktenskapet med Oannes. Ditt beslut ska meddelas mig innan du lämnar träskfolket.

Sira blev iskall. Barnet i hennes sköte rörde sig uppfordrande med häftiga rörelser. Hon lade handen på sin mage. Skulle den lilla stackarn bli faderlös, eller? Det var ett svårt och tungt beslut, vad hon än bestämde.

Samma afton berättade Sira om sin makes budskap. De båda mästarna och Jostlar lyssnade uppmärksamt. Det var Jostlar som hänförd av lycka kastade sig om halsen på Yorin och skrek:

- Atlantis, tillbaka till Atlantis! Men det var Sailanja som först yttrade sig.

- Jag är inte från Atlantis, sade han, men jag följer er gärna på den resan om ni vill ha mig med! Kanske vi kan bygga upp något nytt och värdefullt på dessa öar. Men jag anser att vi först av allt måste återvända till Egypten.

- Tillbaka till Egypten och sedan tillbaka till Atlantis, bekräftade Yorin lyckligt. Om minsta lilla bit av mitt hemland finns kvar så vill jag se den igen!

Sira teg. Hon hade inte nämnt sitt eget dilemma. Yorin hade ännu inte förklarat henne sin kärlek, men hans ögon talade ett tydligt språk. De behövde tid för att finna tillbaka till varandra. Skulle de - skulle *hon* någonsin göra det?

Kan man älska två män? var en fråga som Sira ofta ställde sig under de kommande veckorna. De förberedde avresan, men hennes havandeskap var så långt gånget att hon helst ville föda barnet hos träskfolket och inte ute på en karavanväg någonstans. Inte ens ett helt månvarv kunde vara kvar och hennes kropp kändes tung och arbetsam i den pressande värmen. Hon sökte sig gärna till utkanten av byn, där hon kunde sitta och iakttaga havet i

timmar. Det var som om hon hoppades att Oannes skulle rida fram på en vågtopp och ta henne i armarna och bära henne rakt över månen till sitt rike.

Ibland kom Satchangibur och satte sig stilla bredvid henne. Det var inte säkert att han pratade med ord, men mentalt kände hon hans värmande deltagande. En dag sade han allvarligt:

- Du har väl inte glömt att du måste göra ditt val. Snart lämnar du oss, Sira.

Yorin undvek henne. Kanske kände han att hon tog avstånd från verkligheten och att barnet snart skulle ge sig tillkänna. De hade börjat förberedelserna för resan till Egypten. Gåvor och matförråd packades i så många säckar att Sailanja skrattande anmärkte att det inte kunde finnas så många åsnor i trakten att de kunde bära allt detta. Ännu hade Sira icke förmått sig till att ge Satchangibur något svar. Hon greps av en väldig aktivitet och var med överallt där det packades. Hon stod och beundrade några vackra lerkärl hon fått i gåva när ett följe av främlingar närmade sig byn. Sira hoppades att det var Chata som kom. Hon längtade efter nyheter från Ur.

Det var inte bara Chata som kom, utan även Cylophestra. De förde med sig ett flickebarn som såg ut att vara jämgammalt med Onna. I följet fanns flera av druidprästinnorna och deras barn.

- Nu har det gått för långt i Ur, förklarade Cylophestra efter de glada välkomsthälsningarna. Prästerna har fortsatt med offer och allt fler barn stryker med. De är blodtörstiga mördare hela bunten! De påstår att om de inte offerar så blir det krig och folket tror dem. Kungen är som ni vet fredsälskande och egentligen motståndare till offer, men han kan ingenting göra av rädsla för att få folket emot sig. Ur är en blomstrande stad och alla invånare är medvetna om att de har det bra. Kungen har genomdrivit många goda reformer men han är rädd för bönderna. Det är svårt att pressa dem till en ökad överskottsproduktion av matvaror. De kan göra uppror om de inte accepterar den avkastning marken ger och konkurrensen är stor. Prästerna står på deras sida för att försäkra sig om att behålla makten om kungen störtas. För bönderna är slaktoffer naturligt, slinker ett eller annat spädbarn med så bryr de sig inte om det för den goda sakens skull. Men nu är vi druidinnor oroliga för vår del av templet. Översteprästen försöker tvinga oss till offer. När det inte går har barn börjat försvinna från oss. Jag har därför tagit med mig alla de unga mödrarna i templet och deras barn och de flesta av noviserna. Vi får se oss om efter en annan plats där vi kan resa vårt altare till Belenos och Mångudinnan. Vi har tagit med oss statyerna!

- Tänker ni inte återvända till Ur? frågade Sira förskräckt. Hon kunde inte tänka sig zikkuratet utan druidinnorna.

- Nej! svarade Cylophestra lugnt. Här ser du Tulitti. Det är Lyas dotter, född samma dag som dina tvillingar. Jag hade på känn att hon skulle bli nästa offer. Vi söker någon annan plats att vara på, kanske längre norrut där det finns andra druider. Vi är beredda på långa resor och umbäranden. Vi har kung Tangurhannibads medgivande till vår förflyttning, men icke prästernas.

Det blev Sailanja som ställde frågan innan Sira hann tänka ut den.

- Varför följer ni inte med oss? Ju fler vi är desto bättre! Följ oss tillbaka till Atlantis!

Han berättade och Cylophestra lyssnade uppmärksamt. Det var hennes klarsyn som lett henne till träskfolket. Hon hade hört att Oannes lämnat Eridu och då hon rådfrågade sitt inre jag fick hon svaret att Sira fanns i Chatas födelseby. Nu blev hon övertygad om att det var meningen att hon skulle följa med till de atlantiska öarna. Där skulle hon kunna grunda en ny druidorden utan inblandning av främmande präster och potentater. Inga strapatser skulle kunna hindra henne att finna en del av hemlandet. Cylophestra brukade aldrig vara översvallande, men Sira hade aldrig förr sett henne så entusiastisk som inför detta nya projekt. Sailanjas och Månprästinnans mörka huvuden böjdes tillsammans över Oannes' karta och Yorin fick se en ny sida av vännen. Han visade inte sin förälskelse på samma sätt som med den lilla bruden i karavanen, men en ny målmedvetenhet styrde hans uppförande.

Sex noviser och tolv mödrar med sexton barn hade följt med druidinnan från Ur. Det hade inte varit någon flykt i egentlig mening, eftersom Cylophestra anförtrött konungen att

hon och hennes prästinnor inte längre kände sig säkra i templet. Han hade verkat lättad över hennes beslut och hon förstod att han annars kunde komma att bli ställd inför valet att döda dem alla eller bli avsatt. Som kompensation gav han henne en präktig eskort och önskade henne lycka till. Några prästinnor hade frivilligt stannat kvar. De måste överlämna sig till Mångudinnan Nin-gal som hennes tjänarinnor, annars riskerade de att avrättas. Det fanns icke längre någon plats för druider i Ur.

Den eskort Cylophestra fått med sig bestod av trettio starka män. De hade order om att följa prästinnan till Eridu, dit hon sagt hon skulle färdas. Därefter skulle de återvända till Ur. Sailanja samlade männen och berättade att de ämnade resa vidare till Egypten. Det stod soldaterna fritt att återvända till Tangurhannibads tjänst eller att följa med mästarna och Cylophestra på den långa resan. Endast tre av männen önskade återvända, eftersom de hade familj i Ur. De andra var unga och äventyrslystna. Till dem hörde befälhavaren, som var i trettioårsåldern och hette Sox. Han hade stark auktoritet och när han fick höra mer om planerna att kolonisera ett nytt land, blev han eld och lågor. Han var frihetsälskande och frihet var en eftersökt vara i Ur, där allt kontrollerades av prästerskapet. Sox var bondson och i hans av militär lydnad åtstramad hjärta fanns en längtan tillbaka till naturen. Det hindrade honom inte från att ha god disciplin på soldaterna. Han var omtyckt därför att han var rättvis. Soldaterna hade sin sold från Ur, men när de blev lovade högre lön av Sailanja fanns ingen tvekan längre. Nu skulle resan till Egypten kunna göras under större trygghet och med fler lastdjur.

Under uppgörelsen med den lilla soldattruppen satt Sira tillsammans med några kvinnor i ett av vasshusen när hon plötsligt genomförs av en skärande smärta. Hon gav till ett skrik. Den första värken hade givit sig till känna.

- Jag tror att jag kom i rätt tid, mumlade Cylophestra när kvinnorna skyndsamt hämtade födslostolen och hjälpte Sira upp i den. Träskfolkets kvinnor var mycket duktiga barnmorskor, men ändå var det nära att Sira omkom under förlossningen. Hon fick svåra blödningar och födandet blev långt utdraget. Till sist kom en liten gosse med de fjälliga benen före. Underkroppen var täckt av fjäll som hos Oannes, överkroppen var rosig och slät utom på en liten fläck bakom öronen. Ögonen var blå som havet och redan kunde man skönja likheten med fadern. Han skrek högt och gällt som en nykomling till världen brukar skrika när han lämnar sitt trygga gömsle och kommer ut i en främmande värld av ljus, ljud och rörelse. Han lades till en ammas bröst ty Sira var medvetlös.

Hon svävade på lätta skyar upp i ett genomskinligt kosmos, hän mot en regnbåge som lyste och glittrade i fjärran. Så kände hon två starka armar omkring sig och hörde en älskad röst säga:

- Har du äntligen kommit till mig för att stanna? Eller har jag längtat hit dig, Sirina?

Hon var hos Oannes. Hon flöt i en obeskrivlig atmosfär ~om värken var luft eller vatten och omkring henne böljade säregna växter i regnbågens färger. Det var deras sirliga långa blomkalkar som glittrat emot henne nyss. Hon fick sluta sin son i famnen, lille Nommo med gyllene lockar och hon kände Oannes' andedräkt intill sig och såg hans ögon djupna av lust och längtan. Då mindes hon!

- Vårt barn, ropade hon, vår nyfödde son blir utan mor om jag stannar hos dig! Kom tillbaka till mig, till oss, Oannes, vi älskar dig... Samtidigt kände hon att hon sjönk in i mörkret och det sista hon förnam var makens ömma kyss på sina läppar.

- Hon har fallit i djup dvala, konstaterade Cylophestra. Jag måste bruka magi för att få henne tillbaka till livet. Hennes son behöver henne.

Druidinnan och Chata arbetade med att återkalla Sira till livet. Hon fick en stark brygd som skulle återkalla energierna i hennes medvetande och en annan som skulle verka i hennes slaka, livlösa kropp. Auran hade redan börjat blekna, men Cylophestra lyckades till slut återkalla färgerna i den genom en hemlig process som härstammade från gamla tiders Atlantis. När livet tvekar behöver det stöd från det ena eller det andra hållet. Det stödet erhålls genom en ljud- och ljusbehandling som varligt återför den sjuka till livet.

Just innan Sira öppnade ögonen for en blixtnabb tanke igenom henne. Nu visste hon att

hon tillhörde Oannes. Ingenting i världen kunde ändra på detta. Hon älskade inte två män längre och hade aldrig gjort det. Hon visste sin väg och på den vandrade hon nu med Onna och Oni. Hon vaknade och ropade:

- Oni, min son, var är du? Jag hälsar dig från din far! Han har inte lämnat oss, han finns alltid hos oss! Vi tillhör Oannes!

I dörröppningen stod Yorin. Sakta vände han sig om och lämnade vasshuset. Han visste att de måste kolonisera Atlantis. Men deras verkliga härskare skulle förbli osynlig och okränt.

Än en gång i Egypten

Genom det sumeriska riket, utmed den västra gränsen mot öknen gick den långa färden till Egypten, och sedan vidare genom konungariket Man med huvudstaden Man, över Tadmor till Jeriko. Ett femtiotal vuxna och mer än tjugo barn utgjorde karavanen som långsamt och målmedvetet färdades mot det första stora målet som var On. Kanske hade de Cylophestras märkliga kunskaper i magi att tacka för att de klarade sig så bra. Kanske vilade en positiv förtrollning över de blivande nybyggarna så att de utstod strapatserna och klarade livhanken. Ibland snuddade dödens svarta vingar 'vid dem. De förlorade ett spädbarn och en vuxen kvinna. Fyra barn föddes under resan. Det var frukten av de sumeriska soldaternas uppvaktning av de unga prästinnorna. Faror hotade och faror avvärjdes. Vilda stammar skymtade, men anföll icke denna gången. Cylophestra slog en ljusring runt omkring karavanen. Den kunde de vidskepliga amoriterna icke överskrida, den ingav dem fruktan.

Till sist låg On där i solskenet, som en bild av fridens hemvist. Det vackra templet reste sina stolta pelare i mitten och runt om fanns låga småhus där prästerna och noviserna bodde. Yorin hade velat dansa och skrika av glädje över att återse den plats där hans ungdoms svåraste och härligaste studier bedrivits. Men han bar på sorg och osäkerhet. Sira visade honom inget som helst intresse utöver ett vänligt kamratskap. Hon sysselsatte sig hela tiden med barnen, sina och andras.

De slog läger strax utanför staden och Sira, mästarna och Cylophestra red raka vägen till templet. Om Soleon levde visste han säkert att de var antågande.

- Äntligen! var också mycket riktigt Soleons första ord när han kom dem till mötes. Hans jättelika gestalt hade inte krympt, hans otroligt starka utstrålning hade inte minskat och blicken i hans skarpa ögon hade snarare blivit ännu mer skärpt.

- Jag har väntat er, fortsatte han. Och jag vet vart ni är på väg! Jag kan berätta att jag sänt vår värderade vän, mästaren Suk-ptah, i förväg till de atlantiska öarna! Han har fått med sig flera av mina bästa noviser som lockades av den stora utmaningen att kolonisera Atlantis. En mängd frigivna slavar följde också med och några män rymde från huvudstaden tillsammans med sina familjer, eftersom Toim var ute efter deras huvuden. Toim är en grym härskare i pyramidstaden Kaphteh. Han för ett skräckvälde, makten har stigit honom åt huvudet. Avrättningarna följer på varandra och prästerna i den stora Pyramiden fruktar honom så att de gör allt vad han ber dem om. Bland dem finns fortfarande Mehmed och Benio.

- Varför har inte ni, med all er kunskap, försökt utrota förrädarna och tillintetgöra Toim? undrade Sira. Cylophestra gav henne en skarp blick men Soleon smålog.

- Det är bra att Sira ifrågasätter, sade han. Den som intet frågar får intet veta. Frågan är berättigad det går icke att förgöra Toim! Han besitter oerhörda kunskaper i svart magi. Men jag tror att jag, eller vi tillsammans, kan göra något. Jag har en plan och till den behöver jag Yorins och Sailanjas hjälp.

- Kungen av Ur är förmodligen redo att bistå oss med sina trupper, inflikade Yorin.

Men jag tror inte att han vågar utan alla småkonungars medverkan och allt det där skulle ta för lång tid.

- Vanliga krigare biter inte på Toim, om vi så hade miljoner av dem, genmälte Soleon. Magi måste mötas med magi.

I en inre kammare i soltemplet yppade Soleon sedan hur han tänkte förgöra Toim. Härskaren skulle få chansen att försvara sig, men om han försökte kalla på de svarta krafterna ämnade Soleon icke visa honom någon förskoning. Striden måste utkämpas i Pyramiden. Både Yorin och Sailanja kände till alla gånger där och visste hur man kunde ta sig in i de olika kamrarna. För en tid sedan hade Toim bestämt sig för att bo i Pyramiden och han hade inympat mörka krafter överallt, så det hade blivit för mycket till och med för Benio och Mehmed. Toim hade blivit tvungen att dra tillbaka mörkrets härskaror och bodde nu i det kungliga palatset med sin familj. Hans son med Nuja fostrades till kronprins.

- Kommer du ihåg vad jag lärde er innan ni reste härifrån? frågade Soleon. Yorin såg generad ut.

- Ja, svarade han, att tränga in i "ljushålet" omsvept av orange färg och att sedan arbeta därifrån. Jag har inte behövt använda mig av den kunskapen ännu.

- Vi har klarat våra äventyr med hjälp av enklare magiska tricks, tillade Sailanja. Men jag har inte glömt vad vi fick lära oss.

- Det är bra, för nu kommer vi att använda den kunskapen, konstaterade Soleon. Jag hoppas ni är redo att sätta livet som insats!

- Jag vill vara med! utropade Sira. Oannes har lärt mig så mycket om sådana ting, jag måste få hjälpa till!

- Jag tror hon kan det! Det var Cylophestra som yttrade sig. Hon teg ett ögonblick, sedan sade hon - och jag kan det också!

- Då är vi fem, fastslog Soleon. Det är ett symboliskt tal från tidernas begynnelse och det betyder "den vita magin i arbete"! Först behöver ni några natters god sömn och vilsamma dagar med speciellt sammansatt kost av frukter, örter, nötter och grönsaker. Vi måste i detalj gå igenom varje steg av min plan och lära oss samarbeta.

- Och Jostlar? Det var Yorin som frågade. Han har undrat mycket över sin far och vad vi ska göra med honom. Pojken är intelligent och modig och fruktansvärt rädd för Toim!

- Jostlar stannar i On, bestämde Soleon. Toim får inte oroas, vårt anfall måste komma helt oförberett för honom.

Men det som hände kom oförberett för dem alla.

Toim leddes. Han satt i palatsets rådsal och bestämde över liv och död, men ändå leddes han. Han visste att han varje ögonblick måste hålla kontrollen över präster och undersåtar. Han visste och han kände instinktivt att den stora Sfinxen hade krafter inom sig som motarbetade honom. Han hade inte vågat göra något åt den saken eftersom Sfinxen var folkkär och mäktig trots att den bara var ett stenbeläte. Men nu hade han äntligen bestämt sig. Han skulle förstöra Sfinxen! Han skulle utplåna den så grundligt, att de stora juvelögonen aldrig mer stirrade på honom och aldrig mer skulle röster och krafter från dess mystiska inre störa hans sinnesfrid. Han kunde inte göra något illa mot Sfinxen med enbart tankekraft, där var den honom övermäktig. Men han hade tillräckligt många slavar som lydde honom blint. De skulle få slå sönder den med sina hackor. Han skulle stå där och se på och njuta. Det skulle bli hans största triumf! Sedan skulle det bli Soleons tur. När dessa båda var krossade och borta skulle det bli fritt spelrum för hans världsomstörtande planer!

Toim kallade på Benio och Mehmed. De var hans pålitligaste män och de skulle få i uppdrag att sammankalla en jättepattroll av slavar, beväpnade med verktyg för att slå sönder och förstöra. De skulle börja med ögonen, för ögonen var farligast. De gav intryck av att vara levande och de väckte känslor av rädsla, oro, obehag, osäkerhet, allt som inte tillkommer en allhärskare. Än hade han inte erövrat världen, men det skulle inte dröja länge innan han lyckades, när Sfinxen inte låg där och stirrade på honom. Toim hade redan slagit tillbaka många fiender. Han hade erövrat flera grannländer. Han var en segerherre. Alla måste lyda honom, alla!

- Herre, du kan inte slå sönder Sfinxen, protesterade Benio. Den tillhör folket.
- *Jag* är folket, svarade härskaren högdraget. Om du vägrar kommer ditt huvud att rulla före Sfinxens! Vad säger du, Mehmed?
- Vi åtlyder naturligtvis genast din befallning, herre, mumlade Mehmed. Han såg inte glad ut. Många befallningar hade han och Benio utfört för att rädda sina liv, men detta var den värsta. Alla älskade Sfinxen. Den var ett nationalmonument som dessutom besatt mystiska krafter. Den och Pyramiden var Kaphteh - var hela Egypten! Det fanns bara en sak att göra nu. Soleon måste bli varskodd. Endast han kunde rädda Sfinxen.

Han sände i tysthet en budbärare till On.

- Nu är det dags, förkunnade Soleon när budbäraren kommit. Toim ämnar förstöra Sfinxen. Vi vet alla vad det betyder.
- Jag ska döda Toim med mina bara händer, utbrast Yorin. Sira hade aldrig sett honom sådan. Det fanns en otämjd vrede i honom som aldrig förr kommit till utlopp. Soleon och Sailanja försökte lugna honom med milda förmaningar. När det inte hjälpte måste Soleon ta till mästar kraften. Då först lugnade han sig och började gråta.
- Fattar ni inte, snyftade han, Sfinxen har de tre kristallerna som är viktiga för hela Jorden. De bor i hans kropp - fattar ni inte vad som händer om de blir förstörda?
- Vi fattar att vi måste handla innan något förskräckligt händer, påpekade Cylophestra bistert. Samla dig nu, Yorin. Du är den som står Sfinxen närmare än någon annan människa. Vi behöver dig.

Yorin samlade sig. Den plan de förberett dög inte längre, de måste snabbt göra upp en ny. De reste omedelbart till huvudstaden och hoppades att de inte skulle komma för sent. Budbäraren hade lovat att Benio och Mehmed skulle göra allt de kunde för att fördröja förstörelsen och uppehålla Härskaren med annat. Soleon följde med dem, utan hans medverkan skulle de inte klara sig. Den rätta kraften kunde endast samlas och sändas vidare från stjärnrummet i den stora Pyramiden och dit måste de ta sig osedda. De fick inte bli igenkända i Kaphteh.

De hade turen med sig. Benio och Mehmed väntade dem i Pyramiden och omtalade att Toim var på väg med hela hovet till Sfinxen för att åse när slavarna började slå sönder de magnifika ögonen. De hade inte på länge sett Härskaren så upprymd. Han utlovade stora gåvor åt den slav som var snabbast och slog hårdast. Hade Soleon och hans följeslagare kommit bara några timmar senare hade allt varit förgäves.

Skådespelet hade emellertid inte börjat ännu. Någoting inträffade som Toim inte räknat med. Uppretade folkmassor försökte tränga fram och bilda en skyddsmur kring Sfinxen. Toim befallde slavarna att slå ihjäl alla som försökte hindra dem. Det verkade dock inte som om slavarna var särskilt villiga till detta. De var rädda för vad som skulle ske om de skadade Sfinxen. De var vidskepliga och trodde fullt och fast på att den kolossala stenstoden skulle hämnas. Det gick många historier om statyns magiska förmågor. Samma farhågor kom från folkmassan, som hotfullt lyfte sina vapen mot slavarna.

Under tiden befallde Soleon Benio och Melirned att sälla sig till Härskaren och försöka fördröja förstörelsen ännu en stund. Sedan satte sig alla fem, Soleon, Sailanja, Yorin, Cylophestra och Sira på stenbordet i stjärnrummet med armarna om varandra. Hierofanten hade Sailanja på den ena sidan och Yorin på den andra. Sira satt närmast Yorin och Cylophestra intill Sailanja. Månprästinna kände en sällsam, ovanlig förnimmelse tränga igenom henne. Först erfor hon stor trygghet. Sedan genomförs hon av en hetta, som inte passade in i deras kosmiska gemenskap. Det varade endast ett ögonblick, men under en skälvande sekund brände det till mellan henne och Sailanja så att hon inte kunde hålla tillbaka ett litet utrop. Hans hand slöt sig varligt om hennes skuldra med en bekräftande tryckning. Men just som deras ögon sökte varandra med en längtan som de knappast vågade erkänna, började spelet om Sfinxen, det spel som skulle föra dem till seger över ondskan - eller störta dem i avgrunden.

- *Nu!* kommanderade Soleon. Nu beger vi oss ut för att rädda Sfinxen!

De svepte in sig i moln av orange färg. Alla fem visualiserade att de trängde in i samma

"ljushål", som befann sig i deras mitt. De använde endast sina ljuskroppar - de fysiska kropparna satt kvar i stjärnrummet. De kände hur de flöt på den pulserande vita ljuskraften därinne och hur spektrums alla färger spelade och sjöng när de flöt igenom dem. De måste nu omvandla sina celler. Inte så att de fysiska kropparna följde med, men kroppsdel efter kroppsdel måste få en fastare substans så att de inte bara reste med tanken, utan med sina ljuskroppar.

På Soleons mentala kommando tog de sig alla fem hand i hand ut ur Pyramiden och svävade rakt mot Toim som nu satt framför Sfinxen i ett högsäte, varifrån han kunde överblicka allt som skedde. Han väntade otåligt på att första slaget skulle falla på statyns öga och ge eko vida omkring. De fem bildade ett osynligt pentagram omkring honom. Han rörde oroligt på sig och viftade med händerna runt huvudet som om där fanns en massa flugor. Han var besatt av en enda tanke - Sfinxens öga måste strax krossas! Därför var hans vanliga misstänksamhet och förmåga att försvara sig försvagade. Hatets ångor brände hans hjärna.

"Pentagrammet" började arbeta. De lade sig med huvudena mot varandra luften rätt ovanför hans huvud. "Stjärnans" topp var riktad mot Sfinxen och toppen utgjordes av Soleon. Samtidigt började Yorin sitt speciella arbete. Han hade förmågan att tränga in i tankar, den som han använt sig av i Pyramiden och den som han räddat Jostlars liv med. Nu gällde det att fånga in Toims tankar. Och plötsligt var de där:

- Vad är det som händer? löd Härskarens tankar. Jag mår inte alls bra. Varför slår den där fördömda slaven aldrig till? Jag får kommendera dit någon annan. Men vad är nu detta?

Yorin formade en svart fågel med sina tankar. Den flaxade in i Toims tänkande och ställde till oredda där.

- Tag bort fågeln! skrek Toim. Hans hustru lutade sig mot honom och lad handen på hans panna.

- Här finns ingen fågel, käre make, viskade hon. Skämtar du eller är du sjuk?

- Skämtar! vrålade Toim. Ser ni inte fågeln?

Slaven däruppe vid Sfinxens öga väntade ängsligt på att tumultet vid de kungliga tronen skulle lugna sig. Han var inte alls glad åt sin uppgift. Han had haft Sfinxen som vän ända sedan han var barn och hans föräldrar arbetade för den dåvarande härskaren. Denne hade då inte varit lika galen som den häi Dessutom var slaven rädd för alla människorna därnere runt Sfinxen. Vad had han för glädje av den utlovade belöningen om han blev dödad när han kom nu på marken?

- Du måste förstå att jag inte vill göra det här! viskade slaven och höjd yxan mot stenstatyn. Men den stannade i luften. Till sin häpnad och skräm höörde han en mullrande röst som tycktes komma inifrån statyn:

- Det ska du inte heller. Släpp yxan!

Han inte bara släppte yxan, han klättrade nerför repet och sprang allt va tygen höll. Folkmassan släppte igenom honom, andäktigt väntande på vad som skulle hända härnäst. Vad skulle nu Härskaren göra?

Där hovet satt var förvirringen stor. Den svarta fågeln flaxade omkring Toims ögon, det sved och hans tårar rann - men ingen annan såg den! Mehme och Benio gav order till slavarna att lägga bort yxorna och gå hem. Sfinxe fick inte röras. De såg ju vad som skedde innan de hade börjat hugga på statyn Toim var vild av smärta och raseri. Han reste sig från tronen och rusade iväg mot Sfinxen, tätt följd av den osynliga svarta fågeln. Den drev på honom, han kände hur vinglagen slog honom i ansiktet, än på framsidan, än i nacken Varför gav sig slavarna iväg? Sfinxen måste dö, måste krossas!

Toim var framme vid stenstatyn. Repet som slaven klättrat i hängde släppte ner från det stora guldbruna huvudet med den odödliga kronan. Det var som om luften stod stilla. Inte en vindpust kändes, solen gassade och stekte de länge mannen som stod och tittade upp mot den urgamla visdomssymbolen med ögonen kolsvarta av hat. De fem i pentagrammet vilade fortfarande i luften med huvudena mot varandra, men nu svävade de ovanför Sfinxen. Den enda tanke Yorin släppte innanför deras koncentrerade samtänkande var: Må Toim få skörda

det han sått! Den tanken var tillräcklig för att han skulle sjunk några centimeter under de andra och Sira drog otåligt upp honom. Hon förstod att han hade gjort ett felaktigt tankehopp.

Förvånansvärt vigt för den storväxta kroppen började Toim klättra uppfö repet. Han hade tagit upp slavens yxa från marken och stoppat den i sitt bälte.

Fötterna snuddade vid de olika avsatserna på statyn, men de tog inte fäste förrän han kommit upp till huvudet. Det var dödyst nedanför, folkhoppen höll andan. Hans gemål stod orörlig och såg på honom med kalla, trötta ögon. Ingen försökte hindra honom.

Den svarta drömfågeln följde Toim hela tiden. Han var medveten om den men så länge den inte rörde honom brydde han sig inte om den. Nu var han uppe och nu hade han tagit stadigt fäste med fötterna i ett utsprång i Sfinxens huvudkläde. Ingenting mer skulle få hindra förstörelsen, den ljuva hämdeakten på maktens staty. Med ett triumfrop tog han tag i yxan och måttade ett slag på ögat.

Fågeln slog till. Den flaxade kring hans ögon och vingarna piskade hans ansikte. Den skarpa näbben hackade på hans ögon... Toim skrek ett långt, utdraget skrik innan han föll. Sedan låg han orörlig på marken - en blödande massa av människokött.

Det gick ett sus genom folkmassan. Ingen gick fram till den fallne Härskarens kropp. Så gav Nuia tecken åt slaverna att bära bort den döde. Smaragdringen som han burit på sitt finger var försvunnen. Men guldhåret, det sägenomspunna, föll barmhärtigt i vågor över det sargade ansiktet.

Nu återvände de fem genom Pyramidens murar till sina sovande fysiska kroppar. Yorin vaknade med ögonen fulla av tårar. Han hade tyckt om Toim en gång, i en skog på Atlantis, för länge sedan. Han hade varit glad över att återse Toim i Egypten. Han hade tagit hand om Toims son. Nu hade han dödat sin forne vän. Det var han, Yorin, som skapat den svarta fågeln.

- Min son, du har befriat Egypten! Härskaren vållade sin egen död. Det var inte du som dödade honom. Det onda fick övertaget över honom. Yorin, din fågel var en befriare, inte en mördare. Hela landet kan andas ut. Såren som Toim tillfogat Egypten kan äntligen börja läkas.

Soleons hand vilade på Yorins axel och Hierofantens ögon var fulla av medkänsla. Sfinxen hade räddats åt en mångtusenårig framtid. Jostlar grät lite när han fick veta att fadern var död. Visserligen hade fadern traktat efter hans liv, men barn i den åldern har drömmar om hjältemod och försoning som inte alltid överensstämmer med verkligheten. Toims död krossade drömmarna. Jostlar hade känt sig övergiven när han blev kvarlämnad i On tillsammans med Kidu, Lm och Tulitti. Men han hade funnit en vän i den sumeriske befälhavaren Sox. Denne lärde pojken sådant som han inte haft tillfälle att få utöva tidigare såsom bågskytte, löpning, hoppning och andra sportgrenar. Jostlar bar alltför mycket visdom och kunskap på sina unga axlar och han måste få vara barn och ung. Detta förstod Sox.

Folket ropade på Soleon när deras härskare fallit. Den gamle Hierofanten var älskad och vördad i hela landet. Nu ville man ha honom på tronen. Soleon anbefalldes dock Jostlar som ny härskare och erbjöd sig att vara medregent tills gossen var gammal nog att själv ta på sig hela ansvaret. Det var illa ställt i landet och det brådskade med att göra positiva förändringar. Soleon lät kungöra att folket skulle få vara med och bestämma. Han sammankallade en folktribun i huvudstaden och anbefalldes att varje stad och by skulle ha ett eget tingslag eller byråd. Rättvisa skulle på så sätt kunna skipas lokalt, tillika med att förbättringar skulle göras i varje trakt. Efter Härskarens begravning sändes drottningen och hennes följe till den södra delen av riket, där Härskarens jaktpalats var beläget. Endast hennes barn, några kvinnor och några tjänare följde henne, det var allt som återstod av det förut så talrika hovet. Många begav sig brådstörtat i landsflykt tillsammans med sina dåliga samveten, andra dödade varandra i osämja om vem som skulle ha en högre befattning vid det nya hovet. Nuia tilläts icke att återvända till huvudstaden. Hennes glanstid var slut.

Det byggdes båtar. Det var nödvändigt med starka, sjövärdiga farkoster för resan till de atlantiska öarna. De skulle först ta sig igenom Gibals sund och sedan skulle de ut på den

stora ocean som varit Atlantis' vagga. Där skulle de söka efter resterna av den sjunkna kontinenten. Cedertträ importerades från Libanon, det var ett utmärkt material för båtbygget. De båtar som funnits på Atlantis användes som mönster. Soleon hade medfört ritningar av atlantiska farkoster till On. De liknade inte alls de ynkliga vassbåtar som egyptierna byggde. Stolta segelfartyg växte fram under skickliga hantverkares händer och egyptierna förvånades storligen. I en sådan båt hade Suk-ptah givit sig iväg från On. Det urgamla sättet att kommunicera via brevduvor hade varit mycket vanligt på Atlantis och Soleon använde sig fortfarande av det i On. Han hade ett jättestort duvslag och tränade själv sina duvor. Det var inte alltid duvorna klarade sig, många faror lurade på dem. men han hade haft tur. Budskapet hade nått honom redan, att Suk-ptah och hans sällskap av präster och frigivna slavar lyckligt nått öarna.

När avskedets stund närmade sig bad Jostlar att få tala med Yorin och Sailanja. Förberedelserna för resan var omfattande, det krävde stor omsorg att skapa förutsättningar för ett nytt liv i en ny värld.

- Jag vill så gärna följa med er, snyftade pojken. Det blir så ensamt här utan er. Men jag vet att det är omöjligt. Jag vill be er om att få behålla Sox. Jag behöver honom. Han hjälper mig med så mycket, lär mig nya roliga saker... Snälla ni, låt honom stanna hos mig!

- Vi ska fråga Sox vad han själv vill, skrattade Yorin. Om han önskar stanna här med dig så får han det. Men vem ska vi då utse till livvakt åt Cylophestra? Kvinnorna behöver livvakter under resan.

- Duger inte jag? föreslog Sailanja överraskande. Sox kan utnämna en av de sumeriska pojkar till befälhavare för dem som kommer med oss. Vi ska inte kriga på Atlantis, där behövs bara nybyggare med kunskaper om att odla jorden och att bygga bostäder.

- Har du tänkt fira bröllopet här eller på Atlantis? retades Yorin och såg spjuveraktigt på sin allvarlige vän. Sailanja blev röd i ansiktet och lämnade skyndsamt rummet.

- Det måste jag få vara med om! utropade Jostlar, vi låter dem fira bröllop här! Innan Yorin hann hindra honom rusade pojken iväg. Jostlar hittade Cylophestra tillsammans med Sira och några andra kvinnor. De hjälptes åt med att stuva packningen för den långa resan i stora träkistor. Det behövdes stora förråd av mat och kläder. De skulle även ta med levande husdjur, eftersom de inte visste vad som fanns på öarna.

- Cylophestra, började Jostlar och tog Månprästinnans hand. Hon tyckte om den glade, öppne pojken och smålog vänligt mot honom. Kan ni inte gifta er med Sailanja innan ni reser? bad han. Jag vill så gärna vara med och jag ska ordna ett stort, fint bröllop.

Prästinnans småleende stelnade och hon drog handen ur hans så snabbt, som om hon blivit stungen av en orm.

- Vad är det du pratar om? fnyste hon. Sådana dumheter du hittar på! Vi ska inte alls gifta oss, var har du fått det ifrån?

- Från mig! Sailanja stod i dörröppningen och bakom honom Yorin. Mästaren från Plejaderna gick rakt fram till Cylophestra och lag armarna om henne. Han vände hennes motsträviga ansikte upp mot sitt.

- Säg ja! bönföll han med munnen mot hennes öra. Jag önskar inget högre än att du vill bli min hustru!

Nu fick Sira och de andra se en syn som de knappast vågade tro på. Först var Cylophestra stel som en pinne. Hon böjde sig bakåt och stirrade in Sailanjas ögon med blickar som kunde döda. Åskådarna höll andan. Tänkte hon trolla eller slå till honom? Men nej! I stället mjuknade hela den slanka lilla kvinnokroppen och hennes armar lade sig runt Sailanjas hals.

- Det här har jag väntat på i ett halvår. Jag trodde aldrig du skulle fråga utropade Cylophestra med glädje i rösten. Ja, det är klart att vi gifter oss här innan vi reser!

Tillbaka till Atlantis

Hon hade aldrig sett så mycket blommor på en gång vita, blå, rosa, lila, gula. Stora vilda azaleor, rhododendron och hortensior trängdes på marken, bildade buskager i den saftiga grönskan på ängarna, kantade de varma källorna och smög i tusental uppför åsarna. Sira hade en gång varit i denna del av Atlantis tillsammans med sin far, men vid en annan årstid. Landskapet kallades då Azulo verz som betydde himmelsblå grön. Ursprunget till detta namn var två sjöar som slöt sig så tätt samman att de nästan föreföll vara en enda. Men det fanns en egendomlig skillnad mellan dem. Den ena var genomskinligt klar-blå, den andra gnistrande grön. Dessa två vulkansjöar var berömda redan då Atlantis stod i sin blomstring och Sira mindes platsen som ett väl skyddat naturreservat.

Men just innan kontinentens undergång hade den dåvarande regenten bestämt att han skulle bygga palats åt sig och hela sitt hov vid stränderna till dessa sjöar. Det skulle betyda ett fruktansvärt ingrepp i den orörda naturen. Nidingsdådet hann dock aldrig påbörjas. Blomsterprakten hade fått breda ut sig ostört runt de båda sjöarna, som lyste som ädelstenar i mitten av den största ön. Atlantis hade översvämmats och sjunkit i etapper. Vulkanutbrott och jordbävningar hade utplånat kontinenten. Det var ett mirakel att något fanns kvar. Suk-ptah och hans följe hade räknat till nio öar som alla hört samman en gång. Kanske fanns det ännu fler.

Sira föreslog att de skulle kalla ögruppen för Azulo verz. Hon njöt av att vara på fast mark igen. Resan hade varit långsam och besvärlig. Men alla strapatser belönades när de anlände till vad som var kvar av det gamla hemlandet och hon kände igen sig. Det var visserligen vulkanöar, men Yorin och Suk-ptah ansåg att uppmaningen att kolonisera dem betydde att dessa öar skulle bestå. Suk-ptah hade välkomnat dem med stor värme.

Han och de män han fört med sig hade anlänt dit utan större äventyr, men en av de två båtar som följde honom, lastade med material, hade förlist. Lyckligtvis fanns det gott om byggnadsmaterial på öarna. Så igenvuxet som där var behövde man fälla mycket träd. Det var en känslig sak, ty mästaren Suk-ptah var läkare och inte byggmästare. Han var vän med naturandarna och begagnade sig av naturens egna läkemedel. När träden fälldes blev han djupt sorgsen. Men han hade fört med sig en ung egyptier som var en skicklig konstruktör och som blivit hotad till livet av Toim för att han inte byggt ett hus till dennes belåtenhet. Mannen hade rymt innan Toims dödspatrull fick tag i honom och samman med sin familj begivit sig till On. Nu var han redan i färd med att bygga hus och hamn på den stora ön.

Det var inte bara Sira som hade minnen från Azulo verz på den tid öarna var fastland. Cylophestra mindes att hennes lärare hos druiderna i Sam Jo berättat dels om de heta källorna, dels om några mystiska grottor som dolde stora hemligheter. Dit fick ingen dödlig komma, hade druiden sagt. Då hade hon trott det var en saga, men nu var hon inte så säker längre. Bortom juvelsjöarna skymtade höga berg som 'säkert inte var vulkaner.

Yorin saknade Sfinxen. Den sista natten de var kvar i Egypten hade han smugit sig ner i templet där den lösa stenen fanns. Där nere i kryptan vilade den blå kristallen orörd i sin stennisch. På återvägen hade han frågat Sfinxen om han skulle ta den med på resan. Den hörde ju till Atlantis, men här var den mera skyddad. Då upplevde han något mycket märkvärdigt. Han föll på knä i sanden framför den gigatiska statyn. Natten stod hög och mörk omkring honom och ingen levande varelse syntes till. Då stod där plötsligt ett lejon framför honom, ett lejon med människoansikte. Det hade en magnifik man och kring pannan gnistrade ett ormdiadem med sådan styrka, att det gav ifrån sig levande, sprakande gnistor. Lejonets ansikte var brett och vackert. Vid dess sida stod Marissa. Hennes röda hår var självlysande, hennes ansikte var vackrare än han någonsin mindes det, men hennes ögon var oändligt sorgsna.

- Jag är Sfinxens ande, sade lejonet med mörk, starkt vibrerande stämma. Marissa är Sfinxens väktare. Vi känner stor glädje och tacksamhet över vad du och dina vänner gjort för Egypten. Tag den blå kristallen med dig till öarna och berätta om den för de utvalda när tiden är inne.

- Vilka utvalda? avbröt Yorin.
- Du får besked om det och om var den skall placeras.
- Yorin, Yorin, är du lycklig nu? Har du återfunnit Sira? hörde han Marissas röst säga. Han svalde hårt och skakade på huvudet. Bilden av Marissa var så verklig som om hon stått framför honom av kött och blod.

- Nej, nej, viskade han. Jag är inte lycklig utan dig...
- Yorin, min älskade, jag kan inte gå vidare för att jag inte kan glömma dig, viskade hon. Minns du glaspyramiden? Låt oss mötas där igen!

Lika plötsligt som synen kommit, försvann den. Yorin var djupt skakad. Han gömde kristallen i ett skrin av trä som han fått av Soleon för det ändamålet. Det var ett mycket vackert skrin, stucköverdragat med inläggningar av ädelstenar och elfenben. Han förvarade det i sin klädkista, inlindat i svart tyg så att det starka ljuset inte skulle tränga igenom.

Han saknade Jostlar och Soleon. Den gamle Mästaren hade givit dem en stor bur med vältränade brevdovor och anbefallit att ett duvslag inrättades på öarna. På det sättet kunde de hela tiden hålla en viss kommunikation om duvorna helbrägda nådde sitt mål. Yorin mindes varje ord som Soleon sagt vid avskedet.

- Du ska veta, min son, sade den gamle, att Atlantis inte bara finns kvar i de öar som återstår efter katastrofen. Kontinenten fortiever i sitt ursprungliga skick i en annan dimension som man kan kalla det för en parallellvärld. Där finns inte den tyrann som förde kontinenten till undergång genom sitt vetlösa spel med den kosmiska kunskap han bar inom sig. Hans missbruk borde inte få upprepas, men världen kan inte undgå maktens dårar. En gång i en långt avlägsen framtid skälver gudinnan Maia under oket av nya tyranner. Med hjälp av den orangefärgade strålning jag lärt er, kan du och Sira, Suk-ptah, Cylophestra och Sailanja ta er in i vilka dimensioner ni önskar. Var då bara medvetna om vad ni gör, annars kan det gå illa. Det är en sak att bygga upp ett nytt Atlantis på den lilla areal ni har till ert förfogande, men en helt annan att vandra i återuppståndna minnen. Valet blir ert. Tänk er noga för.

Det var skönt att de fortfarande var fem. Det heliga femtalet skulle värna om den blomstrande öns fruktbara framtid. Suk-ptah var en värdig ersättare för Soleon. Han hade en vision om sju städer på de största öarna. Dessa öar hade stora möjligheter att bli handelsorter så länge makten inte centraliserades till en enda härskare. Öarna skulle styras i samråd och gemenskap. Deras pentagon fanns bara på det inre planet och skulle så förbli. Kanske skulle den efterträdas av deras barn. Där fanns ju Onna och lille Oni, Kidu, Lm och Tulitti - en ny generation av blivande atlantider. Dessutom föddes ständigt barn bland de sumerer och egypter som följt med på båtarna. Ett nytt Atlantis var sannerligen i vardande!

Siras händer lekte gärna med den äggformade ädelsten som Oannes givit henne i avskedsgåva. Hon tog aldrig av sig det egendomliga halssmycket och Yorin förstod hur mycket det betydde för henne. Ringen som han fått av Sira hade han trots hennes protester givit åt lille Oni. Ungdomskärleken hade övergått i vänskap och samarbete och skulle så förbli!

En kväll hade Sira svårt att sova. Händerna slöt sig hårt kring ädelstenen och hon längtade efter en mans närhet, kärlek, passion. Plötsligt såg hon ett blågrönt ljus i rummet. I dess mitt stod Oannes. När hon for upp och störtade emot honom famlade hon bara i tomma luften. Samtidigt hörde hon tydligt hans röst:

- Sirina, min hustru! Vår längtan kommer att föra oss samman igen! Det blir förändringar... förändringar...

Här tonade rösten bort som i ett eko och hon hann inte få fram ett ord. Hon hade velat tala med honom, berätta om barnen, fråga efter Nommo, men rummet förblev tomt och hon grät ut sin besvikelse i långa, tunga snyftningar.

Vintern var ganska hård. Klimatet på öarna innebar en lång, ljuvlig sommar med mycket blåst, en kort höst som övergick till mild vinter med mycket dimma, regn och svåra stormar. I mars började emellertid våren och som i ett trollslag stod blommor och träd i full blom i april. Det var i april som Cylophestra födde sitt barn med Sailanja. Det blev en dotter som

fick heta Ninna. Det var i maj som Yorin fick besked om att den blå kristallen skulle föras till sitt tempel. Han förstod först inte vad detta betydde. Det pågick ett tempelbygge i deras nya stad, nära havsstranden. Hitintills hade de lagt huvud-vikten vid att alla nybyggarna skulle få bra bostäder och så hade de byggt ett hus som inrymde både sjukstuga, domsal, mötesrum och skola. Mark hade röjts så att odlarna kommit igång. Nu var det templets tur, där den ende guden, sol-guden Ra, skulle vistas. Det var dock inte förbjudet att ha husgudar så länge inga strider uppstod om de olika gudarnas makt.

En natt fick Yorin besked om att de fem skulle gå iväg med skrinet redan följande dag. De skulle ge sig iväg när solen stod halvvägs i sydost på morgon-himlen. Vandrigen skulle ske i solens riktning tills de fick vidare besked. Inga andra än de fem, pentagon, fick följa med. Det kändes betryggande för Yorin att äntligen få forsla kristallen "hem". På nätterna hade ett ljus utgått från skrinet och på senaste tiden hade strålar riktats mot honom.

Kristallen var otålig! Själv var han i desperat behov av någon slags förändring. När han såg Sailanjas och Mångudinnans äktenskapliga lycka gjorde det ont, det sved i både kropp och nerver. Bilden av Marissa och lejonet lämnade honom inte, men han hade inte lyckats framkalla ett möte i den genomskinliga pyramiden. Först måste någonting lossna, lösgöra sig ur helheten för att finna en annan helhet. Ungefär så for hans tankar omkring och ibland led han av att vara nära Sira. Han led av hennes kvinnlighet. Han led av hennes vackra kropp, hennes fullmogna bröst och höfternas mjuka rundning. Kan man älska två kvinnor samtidigt? Han kände bara kyla från henne. Nu måste det snart hända något, för vissa av hans ensamma stunder var outhärdliga.

Nu var de på väg. Bitvis var det snårigt att komma fram, men de vandrade också genom ljuvliga dungar, gick runt vackra små sjöar och trampade igenom makalöst sköna blomstrande ängsmarker. I fjärran reste sig ett högt berg. Det verkade, efter solen att döma, som om det var målet. Medan de gick funderade Yorin på hur de bäst skulle kunna utnyttja all den obrukade marken på öarna. Flera av nybyggarna hade redan funnit sina hem på de andra öarna. Man kunde lätt nå varandra med småbåtar. De hade medfört spannmål och frö från Egypten. De hade sparat utsäde och redan brukat jorden på många platser. Jorden var bördig, de skördar de hittills fått hade varit både rikligare och av bättre kvalitet än på fastlandet. Det fanns vilda fruktträd och vindruvsplantor.

Fikon- och dadelträd hade de haft med sig. En av de sumeriska männen visade sig ha mycket stora insikter i odling av alla slag. Hans föräldrar hade en stor gård i närheten av Eridu. Han hade velat vara kvar på gården men inkallades som soldat av de män som åkte runt i Sumerien och rekryterade unga pojkar. Han hade råkat hamna bland dem som blev uttagna till att följa Cylophestra Nu var han en stor tillgång för kolonin genom sina insikter i all slags odling. Han hade gift sig med en av månprästinns noviser och Yorin hade utnämnt honom till lantbruksmästare. Men inte bara han hade kunskaper och skicklighet. En av soldaterna kunde bygga, en var en duktig finsnickare, ja alla befanns ha något yrke som var användbart i det nya samhället.

De hade vandrat en hel dag och slog läger när det mörknade. De hade kommit ganska nära berget nu, men det var ingen idé att fortsätta förrän det ljusnade. De var alla ganska trötta. Det var ljumt i luften även sedan det mörknat och de kunde sova under bar himmel. Det var dessutom fullmåne. Cylophestra kände sig alltid orolig när månklotet visade sitt runda guldansikte. Hon var fortfarande månens druidiska prästinna och så fort templet blev färdigt tänkte hon börja undervisa noviser igen. Sailanja tänkte sig också undervisning, men av annat slag. För honom gällde den gamla visdomen de lärt i Pyramiden och han hade ofta kontakt med Plejaderna. Just den här natten kände han stark oro. Förändringens vindar blåste kring dem, det kände han tydligt. Vad var det som skulle ske eller förändras? Hade de inte redan totalt förändrat sina liv för att bygga upp en dröm?

Sira var också påverkad. Hon låg nära Yorin och kände ett obarmhärtigt sug i hela kroppen. Han utstrålade en lugn manlighet och hon förnam att han åtrådde henne. Det kändes som om all hennes lemmar slaknade och hon makade sig närmare honom. Han

tycktes sova, men när hennes hand trevade efter hans satte han sig upp med ett ryck.

- Jag längtar efter barnen, pep hon i plötsligt självförsvar. Jag är rädd! Jag tror att en fara väntar oss!

- Äsch, du bara fantiserar i månskenet, avbröt han henne och lade tillbaka hennes hand på skynket hon lagt om sig. Alla barn är väl omhändertagna, det vet du. Jag har inte blivit kallad att göra detta om en fara väntar. Sov nu, Sirabarn!

Han lät ansträngd i rösten. Det hade bara behövts en gest, en hand mot hennes kind, så hade hon legat i hans armar. Men han stålsatte sig.

Nästa morgon när Sira anförtrodde Suk-ptah sin oro inför vad som förestod dem, svarade Mästaren:

- Tag inte ut oro på förhand, Sira. Om vi väntar oss en glädje så blir det en glädje. Så enkelt är det.

Solen stod högt på middagshimlen, den såg ut att stå rakt ovanför bergstoppen när Yorin plötsligt utbrast:

- Det var hit vi skulle! Vi är framme vid målet! Jag hör hela tiden en röst som säger: "Följ mig"!

Snabbt och målmedvetet styrde han rakt igenom ett litet skogsparti och fram till berget som högt och svart vräkte sin stenmassa över en smal bäck, vilken följde utefter bergskanten. De gick utmed den en kort stund. Så kom de till ett stenröse där stenarna låg löst travade framför bergsväggen. Bäckens tog en glittrande, skummig liten omväg om röset. Yorin plockade bort de översta stenarna och de andra hjälpte honom att röja undan sten efter sten. Snart öppnade sig en hålighet i berget, stor nog för en medellång person att gå rak igenom.

- O, skrek Cylophestra, det här måste vara en av grottorna druiden berättade om.

Yorin gick in först. Det såg ut att vara en vanlig droppstensgrotta. De tände facklor så att de kunde se de vackra stalaktitbildningarna i den första salen. Från den gick en gång som vidgade sig in till en ganska stor grottkammare. Där behövde de inte hålla facklorna tända längre. Den var svagt upplyst av ett blåaktigt sken som tycktes komma från slutet av en liten smal gång i ena änden av rummet. Luften kändes fuktig, men inte kvävande eller obehaglig. Den sista kammaren var en överraskning. Det var en stor sal, minst fem meter hög i tak och den var helt självlysande. Först bländades de av ljuset, sedan slogs de av något ännu mer egendomligt. När deras ögon vant sig vid det blänkande skenet upptäckte de att väggarna bestod av något som liknade tjockt, halvgenomskinligt glas. Höga, glasklara stalagmiter stod likt pelare på flera ställen i salen. De bildade också upphöjningar på golvet som liknade bänkar. Hela rummet gav en sakral känsla av högtid och stillhet, men också av en okänd "närvaro".

Den förste som talade var Suk-ptah.

- Jag antar att det är härinne kristallen skall bevaras, sade han. Yorin nickade. Han tog fram kristallen och placerade den i en naturlig nisch i en stalagmittpelare. Genast började kristallen lysa som en lampa. Den verkade besitta en oerhörd kraft, det blå ljuset sved i deras ögon och de kunde inte se på kristallen längre. Sira huttrade till.

- Någonting skrämmer mig, mumlade hon. Ingen svarade henne.

- Vi ska svepa in oss i vår rödgula ljusmantel och besöka en annan dimension, förkunnade Yorin. Vi ska tillsammans försöka nå vårt gamla Atlantis, så som det oförstört lever vidare på ett annat plan. Ni vet allesammans att *allt sker samtidigt*. Därför existerar Atlantis *nu!* Vi lämnar våra kroppar i grottan och ger oss ut i rymden. Tag varandras händer!

När alla satt hand i hand på en droppstenssoffa frågade Sira:

- Tänk om vi fastnar i den dimensionen? Tänk om vi inte kan komma tillbaka? Visst vill jag gärna återse mitt gamla hemland, men vi befinner oss ju i en bit av det nu. Räcker inte det?

- Kära Sira, svarade Yorin, vad är du rädd för, du som var med om att resa" på samma sätt i Egypten? Du var inte rädd mitt ute på havet när det blåste upp till storm. Det är klart att vi kommer tillbaka, vi har ju lärt oss att omskapa cellerna. Det är viktigt för allas vår

framtid att vi gör den här resan tillsammans. Beskedet kommer från Sfinxen.

- Då gör vi det, bestämde Suk-ptah. Den som går in i ett sådant här kosmiskt äventyr med öppet och ärligt sinne och förväntar sig en positiv upplevelse har ingenting att frukta. Sfinxen kallar oss inte utan anledning. Låt forntid, nutid och framtid bli ett!

Cylophestra blundade redan. Hon gav intet tecken på oro, hon hade samma min av oåtkomlighet som Sira så väl kände från novistiden. Sailanja såg kärleksfullt på sin hustru och lade försiktigt hennes hand på sitt hjärta. Varför var Sira själv så orolig? Kunde det inte tänkas att hon skulle få möta Oannes? Yorin smålog mot henne. Han böjde sig fram och kysste henne på munnen. Det var en lätt kyss, men den smakade varm och hungrig och hon såg något främmande i hans ögon. Var det ett löfte om ett annat slags återseende eller var det ett farväl?

Suk-ptah började nedräkningen.

Valet

Den otroliga kristallgrottan försvann. Det fanns bara luft kring de fem. Så småningom bildades moln i luften och molnen tog formen av portar som de svävade igenom. De hade lämnat materien och var nu andeväsen av luft, ljus och färger. Ändå fanns deras personligheter kvar. Sira kände sitt eget motstånd lösas upp och lät sig dragas in i viktlöshetens ljuvliga behaglighetstillstånd - det stilla glidandet som tycktes snabbare än vinden och tankarnas mjuka intoning till glädje och skönhet.

Molnportarna upphörde. Hon hade glömt att räkna dém. Som en hägring låg hennes älskade barndomsstad, Kaiphun, framför dem. Solen lyste på de gyllene kupolerna i Altai, de skimrande alabasterhusen i Somja Nato och druidernas dovare färgskala i Sam Jo. Hon kunde till och med urskilja de mörka tonerna i silhuetten från Njasa och ana det färgsprakande fyrverkeriet av varor och dekorationer på marknadsplatsen.

Här skildes deras vägar. Var och en måste söka sin sanning. Sira, Yorin och Cylophestra hörde hemma i den hägrande staden, Sailanja och Suk-ptah endast gästade den. Men var och en hade sin uppgift, sitt mål. De bestämde att de skulle mötas igen i grottan. Den osynliga tråd mellan kropp och själ som kallades silversträngen skulle leda dem tillbaka precis i rätt tid. Nu befann de sig utanför alla de begrepp vi människor kallar tid. Viktlösheten var förenad med tidlöshet, men tankar och känslor följde med på resan.

Sailanja begav sig direkt till det stora Observatoriet i Somja Nato. Yorin hade berättat om den forskning som hade bedrivits där. Mästaren var fast besluten att undersöka mer om den saken. En okänd kraft drev hans eteriska kropp till den enorma byggnaden, belägen mitt i stadsdelen. Den reste sig flera våningar hög med en kupol på mitten. Denna var genomskinlig och så beskaffad, att natthimlen tycktes krypa helt nära inpå den. Stjärnorna blinkade inte längre så som det såg ut från Jorden. De var himlakroppar som svävade i oräkneligt antal och ständig rörelse inför hans häpnadsväckande ögon. Han visste inte hur han kommit in i byggnaden, bara att han plötsligt var där. Med en stor kikare kunde man rikta in den exakta frekvensen av den planet eller stjärna man önskade studera. Han såg ingen människa i laboratoriet, men han behövde heller inte fråga - han visste redan hur man skulle göra. Det var som om hans hjärna öppnat sig inför en mångtusenårig kunskap som låg beredd att blotta varje detalj i det han önskade veta.

Han ställde in tankarna på Plejaderna. Strax kom hans hemplanet i fokus och han kunde förnimma den välkända vibrationen därifrån. Han visste att där fanns människor, men de hade hunnit ett bra steg längre än Jorden. De hade knutit ett osynligt band direkt till hans huvud och en del av honom fungerade deras regi. Det fick han veta redan som barn. Plötsligt förnam han att han lyftes genom glaskupolen rätt in i den levande jorden på Plejaderna, på Merope, den stjärna han tillhörde. Där var han väntad. En man stod, omvärvd av månljus, på en väg av röd jord. Runt omkring honom fanns växter som glimmade i färgnyanser som

ännu var okända på Tellus. Han hörde musik, spröda toner ackompanjerade av mörk harpoklang.

- Du är en Jordens mästare nu, Sailanja, började mannen. Sailanja avbröt honom:

- Varför är jag här? Har du ett budskap? Jag kan inte överge Jordan nu när jag har min familj där, men helst skulle jag vilja tillbaka till Merope.

- Du måste återvända till Jordan, svarade mannen. En av er fem kommer inte tillbaka. Förändringar kommer att ske. Du måste se till att det byggs ett tempel åt den heliga elden. Du måste också se till att er pentagon blir fulltalig igen, vad som än händer. Minns att du skall värna om den heliga elden, Sailanja, minns...

Sailanja hörde inte mer. Han drogs tillbaka, for igenom kristallgloben ut i observatoriet. Där blev han visad märkliga laboratorier och delar av en forskning som gått under med stormvågen. Med förundran och vämjelse bevittnade han hur de sista atlantiderna begagnade sig av vanskapta barn och fångar för sin forskning. De ville lära sig att behärska åldrandet och de trodde att hemligheten fanns i offrens hjärnor. Han såg en värld av maktlystnad och förnedring, ondska och korruption och han förstod att den var dömd till att gå under, men också att den aldrig mer fick återuppstå. Det måste förhindras. Med sorg i hjärtat kände han hur han sögs tillbaka till Jordan. Han var den förste som återvände till den fysiska kroppen.

Cylophestra svävade rakt in i Sam Jo, druidstaden i Kaiphun. Salarna i det kloster där hon utbildats till månprästinna stod öde och tomma. Hon rös till trots att hon var kroppslös. Så stora de var! Mitt på klostrets inbyggda gård stod en jättelik ek. Hon for rätt in på den och slog armarna om den urgamla, skrovliga stammen, där misteln stal sig fram mellan grenarna och runt i kronan som den objudna gäst den var. Hon hade alltid älskat den eken. Den hade fått hennes ungdoms tårar och skratt, hennes ljuva och bittra hemligheter och den hade aldrig skvallrat för någon. Nu stod hennes ungdoms tankar och svallande känslor inristade i dess bark. Hon läste i trädet som i en öppen bok. Där kom en lysande skrift som var ett budskap till henne och hon läste svaret på sina egna outtalade frågor.

"Du har funnit kärleken", stod det. "Nu är det dags att dela med dig av den till andra. Livet har slumrat alltför djupt inom dig. Ge det chansen att verka positivt och leva fram kärlek. Var inte rädd för din egen glädje! Låt den flöda utan gränser!" Hon frågade med skälvande stämma:

- Blir Azulo verz vårt nya Atlantis nu, sedan vi bringat kristallen på plats?

"Ja, för en tid", var orden som skrevs i barken. "När hela Atlantis åter-uppstår ur oceanens böljor och förenar sig med de fragment ni funnit här, kommer människorasen att vara renad och vandra i ljuset. Det dröjer många tusen år. Långt innan dess kommer öarna att bli övergivna. Sedan kommer ett annat släkte att befolka dem och ge dem en ny blomstring, men då är Atlantis bara en myt, en saga. Du stannar dock här tills du följer din make till Plejaderna, efter det som människorna så felaktigt kallar slutet eller döden. Gå i frid, min dotter, och sprid kärlekens budskap på dina välsignade öar!"

Cylophestra kände hur hon drogs bort från eken. Hon försökte klamra sig fast vid den, men grep bara i tomma luften. Snabbt som vinden fördes hon tillbaka till sin fysiska kropp och till sin makes famn. Hon var den andra som återvände till kristallgrottan.

Suk-ptah drogs likt en magnet upp till Altai, där palatsen ruvade i ensam skönhet runt den gyllene moské vilken innehöll den hemlighet som de rika och mäktiga borde ha delat med sig av åt folket, men som förblivit okänd och förborgad. Mästaren svävade in i det heliga tempel, vars skatt bidragit till kontinentens undergång. Han kom in i en sal så överdådigt smyckad med guld och juveler, att det dröjde en lång stund innan hans ofysiska ögon vände sig vid det glittrande ljuset. Till slut kunde han urskilja vad som fanns i salens mitt. På en hög sockel av svart porfyr vilade en gigantisk kristall. Den var formad som en kub och samtidigt slipad i en mängd fasetter som gnistrade i spektrums alla färger. I kristallens mitt flammade en enorm låga. Den brann jämnt och stilla och dess färg var vit. Den var flera meter hög och formen liknade ett svärd.

- Livets heliga eld! stammade Suk-ptah och kastade sig på golvet. En hand reste honom

varligt. Framför honom stod en högre man. Han var klädd i en violett, broderad mantel. Om han inte hade varit ung och ljuslockig skulle den lille Mästaren ha kunnat svära på att det var Soleon. Precis så måste hans gamle vän ha sett ut i sin ungdom! Ögonen var lika mörkblå och genomträngande som Soleons. Han höll ut handen mot Suk-ptah och visade en ring med en stor grön sten, som Mästaren tyckte sig känna igen.

- En gång gav jag den här ringen till Toims far, berättade mannen. Han svek mig, precis som sonen. Nu är den din. Du ska föra en del av den heliga elden tillbaka till Jorden, där den hör hemma. Den blå kristallen i grottan ska bära upp elden. Ställ den här ljushållaren ovanför kristallen, sedan sköter den sig själv. När och om den slocknar dör Jorden! Då har människorna förstört sitt arv. Vi ska hoppas att detta aldrig inträffar. Ni måste snarast röja en väg mellan er stad och Grottemplet. Var och en som ser ljuset från den heliga elden kan sedan följa sitt eget inre ljus och sprida kunskap om det. Den som är sjuk blir helbrägdagjord, den som är sorgsen finner glädje, den som hatar finner kärlek. Men akta noga på detta - om den heliga elden används på ett negativt eller destruktivt sätt råkar de nyfunna Atlantisöarna ut för samma öde som kontinenten. Elden får endast användas till att bygga upp med och i nödfall till försvar. Den får aldrig brukas till anfall.

- Vem är du? undrade Suk-ptah. Du påminner mig om någon.

- Jag är den tidlöse, svarade mannen och trädde smaragdringen på den lille Mästarens eteriska finger. När du känner din egen övergång nalkas måste du försöka finna ut vem som ska ha ringen efter dig. Jag utnämner dig nu till hierofant i det jordiska kristalltemplet.

Han räckte Suk-ptah den lilla lampan, som påminde om en oljelampa av ametist.

- Bygg inte många tempel åt många olika gudar, varnade han. Du vet att det bara finns *en gud!* Låt även de andra förstå vikten av detta och lär dem att finna den ende guden inom sig själva. Behöver du hjälp så finns jag där du söker mig!

Suk-ptah kände hur han drogs baklänges ut ur templet. Mannen stod kvar, men hans konturer bleknade alltmer och till slut upplöstes hela templet och han fördes med svindlande hastighet genom rymd och töcken för att till slut landa i sin egen kropp. Han tittade häpen på sina händer. Han höll i en lampa av genomskinlig ametist. En hög, vit låga brann i den och dess form var som spetsen av ett spjut. På hans ena finger satt en ring med en stor grön sten. Suk-ptah var den tredje som återvände till kristallgrottan.

Sira njöt en lång stund av återsynen av den älskade hemstaden Kaiphun. Sedan svävade hon runt till alla kända ställen, platser där hon lekt som barn, skolan hon gått i och hemmet med det stora porträttet av hennes mor. Det hade Pilori inte förmått fadern att avlägsna. Sira föll på knä framför porträttet. Då kände hon en lätt smekning över håret. När hon tittade upp stod hennes mor där, klädd i samma ljusblå klänning som på tavlan och med det vackra breda halsbandet av lapis lazuli och guld.

- Du ska följa med mig, smålog modern och tog hennes hand. Tillsammans svävade de ut ur huset och genom staden, bort till den skog där Drakgrottan låg. Både druiderna och det vita prästerskapet brukade samlas i grottan. Där fanns salar för undervisning och studier och ett stort bibliotek. Nu tog modern henne med till de innerst belägna salarna där hon aldrig förr varit. Hon såg inga människor, men någonstans ifrån hördes mjuk musik så svagt, att hon endast kunde förnimma den. Plötsligt såg hon sin far. De hade kommit in i ett rum med ett altare vid ena kortsidan. Bakom det var väggen urholkad och målad som en sol och runt omkring den svävade planeter sakta omkring. De rörde sig fram och tillbaka på väggen. Urholkningen var fylld av gyllene ljus. Framför ljuset stod Ärkedruiden.

- Mitt barn, du har ännu icke uppfyllt din uppgift på Jorden, meddelade han. När du kommer tillbaka drabbas du och de andra av en förlust. Låt den inte kväva allt det ljus och den kärlek du bär inom dig, såsom saknaden efter din make hotar att göra. Låt sorgen bli början på en ny sång till livet! Bär fram glädje ur din sorg och saknad! Låt förlusten bli en upptakt till gemenskap och samarbete och forska inte i vad som har hänt, utan låt varje dag ge dig sin speciella gåva. Använd motgången som en energikälla så satsar du på framgång. Kanske kommer kärlekens vingar att bära dig till din make - eller tvärtom! Du låter livet gå förbi dig för närvarande, min Sira!

- Nej far, protesterade hon, det gör jag visst inte. Jag har ju följt med till Azulerna.

- Ja, men var fanns *du*? En skugga uträttar mer än du har gjort den sista tiden. Sänd tillbaka Lm till Egypten. Jostlar sörjer henne. Hon ska bli hans drottning. Du har inte sett in i din systers hjärta, du har gått förbi omvärlden och levat i ditt eget skuggrike. Lm lider. Dina barn behöver dig. Ni fem i pentagon måste veta, att Kidu är arvtagare till den femte udden av stjärnan. Han är mogen för det nu.

Sira förstod inte vad fadern menade. Han försvann, men modern stod kvar med armen om henne. Trots kropps- och viktlöshet kunde hon känna den lätta beröringen av moderns mjuka händer.

- Vi *är* redan fem, invände Sira. Jag begriper ingenting. Men jag vet att jag inte har varit som jag skulle. Cylophestra blir väldigt irriterad på mig ibland. Det är som om jag hade tappat lusten att leva.

- Den kunskap du inhämtat under äktenskapet med Oannes måste få komma till användning, förmanade modern. Tag fram den ur ditt undermedvetnas bottenlösa brunn, meditera fram den som en rosenknopp som du låter spricka ut i all sin betagande skönhet! Återvänd nu till Jorden och minns vad du har lärt dig och lev levande i livet...

Moderns röst blev allt svagare och hon gled bort från Sira. Själv drogs hon iväg genom grottans murar och det sista hon hörde var som ett eko från båda föräldrarna: "Sörj inte!" ropade ekot. Vad var det hon inte skulle sörja? Dem kanske? Nu ville hon tillbaka till den trygga känslan av Yorins fasta kropp mot sin egen. Hon hade nekat honom så mycket, inte ens bjudit på sin egen vänlighet och medkänsla när han behövt det. Hon måste be honom om förlåtelse och sedan, ja sedan kanske... Hon drogs i rasande fart tillbaka genom rymd och moln och hamnade med en duns i sin kropp.

Sira var den fjärde som återvände till kristallgrottan. Hon slog upp ögonen. Längst bort satt Suk-ptah och höll i en violett lampa som brann med en hög vit låga. Bredvid honom satt Cylophestra. Hon höll sin makes hand. Sailanja och hon samtalade lågt. De utstrålade en stark, skön lycka. Han vände halvt ryggen till Sira, men höll henne fortfarande i handen. Hennes andra hand var tom. Yorin var försvunnen. Där hans kropp borde ha suttit fanns ingenting. Sira trevade i tomma luften. Även om Yorin fortfarande var kvar i en annan dimension så borde hans sovande kropp finnas intill henne och hans hand av kött och blod vila i hennes. De skulle ju inte ta med sina kroppar till Atlantis, de skulle ut på en drömfärd. På drömfärder försvinner inte kroppen. Hon skrek till, ett gällt, förtvivlat skri som likt en skarp kniv delade sönder den stilla luften i grottan i små oroliga fragment.

- Var är Yorin?

"En av er kommer inte tillbaka", för det genom Sailanjas huvud. Blixtnabbt förstod han.

- Det är han som inte kommer tillbaka, stönade han högt. Yorin har återvänt till - ja, dit där han hör hemma. Han tog med sig kroppen, han kommer inte tillbaka, upprepade han åter och åter igen.

Cylophestra hann precis uppfånga Sira när hon förlorade medvetandet. Suk-ptah gick fram till henne och förde lampan med den heliga elden runt hennes huvud. Hon öppnade ögonen och kved lite, medan Månprästinna smekte och tröstade henne. Hierofanten lät lampan vidröra hennes olika chakras. Det dröjde en lång stund, sedan steg hon plötsligt upp, smålog mot vännerna och sade:

- Vi måste placera livets heliga flamma på rätt plats nu! Sedan återvänder vi till staden och berättar för alla vad vi har funnit.

Det fanns en ny värdighet i hennes uppträdande och även om saknaden fanns djupt inne i hennes ögon så var hon redo att stiga ut i livet.

När de fem skingrades framför hägringen av den atlantiska huvudstaden stod Yorin kvar en stund efter de andra. Han fick för sig att han måste hämta sin kropp. Han kunde inte fortsätta utan den, varför visste han inte. Han drevs av en inre kraft som var starkare än hans vilja. Hans eterkropp smög sig tillbaka till kristallgrottan och började "den fysiska nedräkningen" som han lärt i Pyramiden. Lem för lem, kroppsdel för kroppsdel, cell för cell måste omvandlas till dess molekylerna dematerialiserats. Det var en kraftfull och

påkostande tankeprocess. Sedan gav han sig iväg utan annan tanke än "Låt mig komma dit jag ska!". Till hans stora förvåning kändes det inte besvärligt att vara kvar i kroppen. Den blev lika viktlös som aurakroppen och alla sinnen fanns kvar. Han landade i en skogsglänta utanför Toims gamla koja på Atlantis. Där väntade honom Marissa. Hon var klädd i en ljusgul lång klänning med ett brett, utsirat guldbälte. Hennes praktfulla röda hår var utslaget. Han hade för ett ögonblick i grottan trott att han ville ha Sira. Han hade känt hennes närhet och en ny villighet hos henne. Nu förstod han att Marissa var den han ville möta. Ändå frågade han i ganska hård ton:

- Är jag hos de döda? Varför har jag tagit med min kropp?

Marissa smålog och sträckte ut båda händerna mot honom.

- Vi möts här, sade hon, där vi började vår vänskap. Din uppgift på Jorden är fullföljd. Du har satt min son Jostlar på Egyptens tron och du har funnit vägen till en del av vad som återstår av Atlantis. Du kommer att ställas inför ett val nu. Det valet avgörs helt och hållet av dig. Du får återvända till Jorden, Yorin. Du får återvända till Sira. Du har din fria vilja. Den måste leda dig. Jag kommer att resa med dig under några minuter av evigheten. Om du efter den resan vill tillbaka till Jorden eller hellre väljer att stanna hos mig är ditt beslut, icke mitt! Han tog henne i famnen och var förvånad över att känna hennes kropp fast och levande intill hans. Hon skrattade.

- Fattar du inte att även jag tog min kropp med mig? Tror du att den ligger i mumien i vår gravkammare i Egypten? Nej, såpass mycket trollkvinna är jag, att jag hann ordna den saken innan jag flydde helt från Jorden. Toim glömde att han lärt upp mig innan han dödade mig med sin onda tankekraft. Men min död blev strålande liv! Och du lever också, min Yorin. Du lever för att välja!

- Du har aldrig lämnat mig, försäkrade Yorin. Min kärlek till dig har hållit tillbaka mina känslor för Sira. Men när du levde såg jag ibland Sira i ditt ansikte. Jag förstod inte mina egna känslor. Nu när jag står här framför dig tar jag emot budskap från de andra i vår pentagon. Sailanja har tagit sig in observatoriet i Somja Nato. Där får han den sanning han söker. Jag förnimmer också att Suk-ptah ska ta hand om den heliga eld som finns bevarad i Altai. Det blir hans uppgift att vårda den på Jorden. Cylophestra har uppsökt sitt vårdträd och läst sanningen som finns inristad i dess stam. Sira har mött sin far och mor Drakgrottan. Hon upplever en förändring inom sig och det behöver hon! Men varifrån får jag denna kunskap?

- De kosmiska signalerna når dig, förklarade Marissa. Vi befinner oss utanför tid och rum i en slags parallellvärld. De andra är bundna till Jorden av sina kroppar och silversträngen.

- Var är min silversträng? utbrast Yorin förskräckt. Han snodde runt och försökte titta efter om den hängde ut från hans kropp någonstans. Marissa storskrattade.

- Så rolig du ser ut, käraste! Du tror väl inte att den hänger omkring dig som en nattsärkssnodd? Den har ännu förbindelse med Jorden, annars skulle du inte kunna återvända dit, ifall det blir ditt val! Men nu lämnar vi det eteriska Atlantis!

Hon tog hans hand och så började en hisnande och märkvärdig färd. De reste genom eld och vatten till Jordens inre och till havens botten, där sällsynta skatter låg gömda. De reste i forntid och i framtid. De for genom rymden till andra planeter. De besökte Sirius och Plejaderna, Venus och Cassiopeja, men stannade inte mer än ett ögonblick någonstans. Marissa berättade att silversträngen inte kunde vara utdragen hur länge som helst. De levde på lånat tid i något som inte ens var tid! Plötsligt stod de inne i den stora Pyramiden i Egypten. Yorin trodde inte sina ögon.

- Vi var ju ute i världsrymden nyss, protesterade han.

- Vi förflyttar oss med tankens snabbhet, förklarade Marissa tålmodigt. Känner du igen dig?

De befann sig i den kammare som hade en glaskupol mot stjärnhimlen. Det var ett rum som väckte sällsamma minnen hos Yorin. Marissa lade händerna på hans ögon.

- Vi är här och nu, avgjorde hon. Inte då! Nu ska vi se efter hur dina vänner har det.

De besökte först Jostlar. Hos honom fanns både Sox och Soleon. Jostlar var inte längre

en långbent pojke med skratt i ögonen. Han hade blivit en ung man, lång och smal, en aning framåtböjd som om längden besvärade honom, eller tyngde honom kronan? Yorin kände plötsligt att Soleon såg honom rätt in i ögonen.

- Välkommen Yorin! utropade den gamle Hierofanten. Men det var inte med munnen han talade. Han var den ende som såg nykomlingarna.

- Jag ser både dig och Marissa, fortsatte han. Jag är glad att ni återfunnit varandra. Ni hör samman sedan tidernas början. Jag visste att Marissa tog med sin kropp över gränsen och jag borde ha informerat dig om det. Jag kan glädja er med att det har blivit bättre tider i Egypten. Folket har blivit riktigt välmående. Det är lugn och ro, alla sköter sitt och fienderna låter oss än så länge vara ifred. Men Jostlar sörjer sin lilla väninna Lm. Vi måste se till så att hon återvänder till Egypten. Drottningkronan väntar henne. När hon kommit tillbaka kan jag lugnt återvända till On. Du har en vän som väntar på dig, Yorin! Kanske han kan hjälpa dig med det svåra val du står inför.

I nästa ögonblick stod han framför Sfinxen. Det var ett återseende fyllt av kraft och glädje. Stenlejonet med människoansiktet hälsade honom på ett sätt som bara han förstod. Marissa höll sin hand på Sfinxens panna. Hon hade svävat upp till det stora huvudet och när hon berörde stenpannan började Sfinxen tala. Orden trängde in i Yorins medvetande, förmedlade av en mäktigt ljudande stämma.

- Välkommen tillbaka, min väktare! Du har funnit min väktarinna. Du har slutfört din nödvändiga uppgift på Jorden. Om du vill får du nu stanna hos mig tillsammans med Marissa. Ni kan resa i tid och rum, men jag härskar över evigheten. Många kommer att försöka förstöra mig igen och begrava mig sanden, men jag skall alltid återuppstå, sargad och sönderfräkt, men med ett levande hjärta! Jag ska se härskare leva och dö, men min tid går inte ut förrän jorden dragit sin sista suck och min uppgift här är fullbordad. Då möter människorna en ny värld, en ny utveckling. Då har de funnit livets mening och kan vandra i ljuset utan att störa 'mörkret som sover sin evighetssömn. Mästaren som de har bespottat och misstolkat genom årtusenden skall återuppstå i var och en av dem och sprida sin visdom över planeten Tellus. Men innan dess ska krig och gifter förstöra en stor del av den sköna världen. Det behövs några som vakar och ger impulser till de goda människorna. Det behövs några som kan få människorna att lyssna. Det behövs också några som kan vandra utanför tidsramen som människorna ställt upp, några som kan ge dem kraft att orka arbeta med ljuset även när mörkret ruvar över dem. Sådana kallar jag "kanaler för evigheten". Yorin, du får välja om du vill resa tillbaka till ditt miniatyr-Atlantis, eller om du föredrar att stanna hos mig och Marissa. Här får du arbeta för allt det jag talade om. Marissa blir åter din hustru som hon alltid har varit. Silversträngen lämnar Jorden men du kommer ändå att kunna återvända med din kropp om det behövs. Är du redo att välja?

Marissa stod med nerböjt huvud som om hon väntade på sin dom. Hennes stora, guldgröna ögon stod fulla av tårar. Yorin kände inte längre någon tvekan.

- Jag väljer dig! utropade han och drog in henne i sin famn.

- Se dig om, Yorin, befallde Sfinxen.

Den glaspjramid Yorin upplevt så starkt under den ljusa delen av sina invigningar stod i hela sitt gigantiska majestät mellan Sfinxen och Pyramiden. Den lyste och vibrerade och regnbågen omkring den framträdde allt starkare. De vitklädda prästerna med facklor i händerna tågade än en gång uppför spiraltrappan. Den gyllene plattformen var först tom, sedan stod Marissa plötsligt där, omvärd av ljus. Hon bar åter det gnistrande diademmet. Ovanför henne hängde ytterligare en krona av ljusdiamanter. Han visste att han själv skulle krönas med den. Sakta gled Yorin in i den genomskinliga pyramiden. Så stod han vid Marissas sida och kronan sänkte sig ner och slöt sig om hans huvud. Samtidigt kände han en lätt stöt i solar plexus. Han förstod att silversträngen var avklippt. Han skulle aldrig mer kunna återvända till Jorden som den vanlige Yorin. Ur mänsklig synpunkt sett var han död. Men han hade aldrig förr känt sig så oerhört levande. Han sträckte upp armarna och gjorde det tecken som bragte livets kors, Ankhkorset till liv. Sedan tog han Marissa sina armar och de smälte ihop till en enda varelse av bara *ljus*.

Epilog

Onna kom springande in i huset. Hon kilade kvickt mellan pelarraderna och landade med ett flåsande rakt i famnen på Sira.

- Seså, vad står på? skrattade modern och höll henne en bit ifrån sig. Onna höll på att bli en ung flicka. Hon var inte längre ett litet barn.

- Det är solförmörkelse, mor, flämtade flickan.

Bakom henne kom lillebror Oni travande och ekade:

- De' ä' solmukkel å ingen sol!

Sira gick fram till fönstérnischen och tittade ut.

- Sådana dumheter, sade hon. Det har varit mulet hela dagen så man skulle inte märka en solförmörkelse. Varifrån har ni fått en sådan idé?

- Vi hörde det på torget, förklarade Onna ivrigt. Vi såg det där stora molnet allihop. Alldeles svart var det!

- Allde's svatt, ekade brodern. Han hade blivit en vacker liten pojke med en krans av rödgyllene lockar kring huvudet. Där han stod framför modern med blossande kinder efter språngmarschen och den trubbiga näsan som pekade uppåt, anade man icke att halva hans kropp, från midjan och neråt, var täckt av små fina fjäll.

Fem år hade förflutit sedan de upptäckt kristallgrottan och Yorin spårlöst försvunnit. Det hade varit år av tungt arbete, både fysiskt och psykiskt. En vacker liten stad hade vuxit upp vid havets strand på Azulo verz och på alla öarna hade små byar byggts i klungor av tio-tjugo hus. Nätta roddbåtar kilade som vesslor mellan öarna och i stort sett hade man blivit självförsörjande. Suk-ptah var den okrönte landsfadern. Alla älskade honom och han nekade aldrig att ge råd, hur enkla frågorna än var. Han utbildade några handplockade unga män till läkare, bland dem Kidu. Månprästinnans son hade blivit en svarthårig, välproportionerad ung man, som osökt blivit föremål för de unga flickornas romantiska drömmar. Men han hade bara ögon för sin leksyster Tulitti.

De två hade redan som små lovat sig åt varandra. Sira suckade när hon såg dem springa över den mosaikbelagda gården mellan de stora husen. Hon tänkte på hur Yorin och hon hade lovat varandra trohet just i deras ålder, och hur det hade gått sedan. Måtte Kidu och Tulitti få behålla varandra, tänkte hon. Sailanja verkade alltmer förälskad i Cylophestra sedan hon också givit honom en liten son. Sira kunde inte undgå att känna ett hugg av avund när hon tänkte på dem. Hennes egen längtan, hennes drömmar om återförening levde ett enskilt och osäkert liv. Tanken på Oannes präglade hennes ensamhet och det gick inte en dag utan att hon försökte förmedla hälsningar till honom från henne och barnen. Något svar hade hon inte fått - eller hade hon mist förmågan att ta emot det?

Lm hade skickats tillbaka till Egypten. Fartyget hade efter några månader just kommit tillbaka till Azulo verz med glada nyheter. Bröllopet mellan Jostlar och hans unga brud hade ägt rum så snart Lm anlät och nu var hon drottning i ett Egypten som frodades och blomstrade. Soleon sände en mycket påtaglig hälsning i form av en mängd gåvor, både smycken, tyger, konst-föremål och framför allt utsäde. Lm sände hundvalpar till Onna och Oni och kattungar till Cylophestras barn. Sådana husdjur fanns ännu ej på öarna. Det pågick just en stor fest i staden med anledning av allt detta. Sira var i full färd med att packa upp och placera alla gåvor och läsa brevrullar när barnen kom och pratade om solförmörkelse.

- Jag ser ett mycket svart moln, konstaterade Sira när hon granskat den bit av himlen hon kunde se mellan hustaken. Det är ett regnmoln, ingen solförmörkelse, så det är bäst ni håller er inne. Gå och lek med valparna!

Hon återgick till arbetet. Då kom en kvinna inrusande och grep tag i henne.

- Det svarta molnet är förtrollat! skrek hon. Hela staden är i uppror. Tänk om det blir jordbävning eller orkan. Molnet har sänkt sig över havsstranden. Kom Sira, du måste se!

Sira tog sig åt hjärtat.

- Vad säger du, Mea? Kom, så skyndar vi oss ner till hamnen.

Kvinnorna sprang den korta gatan från torget ner till hamnen. En massa människor hade samlats vid den långa stenpiren. Vädret var lugnt och jämnmulet, det fanns inga tecken på orkan. Havet slog mot stranden i små lätta dunkelblå dyningar och det syntes inga rasande vågkammor med fradgande snövit skum. Det fanns bara ett moln som skilde sig från de andra och det låg tätt över havsytan ett tiotal meter från pirens yttersta spets. Molnet gjorde intryck av att vara levande! Det avgav ett svagt, gulaktigt ljus. Sira började skrika.

- Oannes, Oannes, säg att det är du, säg att du äntligen har kommit...

Och Oannes kom. Han steg upp ur havet som en havsgud och Sira mötte honom därute i vågorna. Han tog upp henne i sina armar och bar in henne till stranden. Hon grät och skrattade om vartannat, hon var hysterisk av lycka! Hon visste inte om hon drömde eller var vaken, men hon hoppades att hon var fri från längtan och drömmar, fri från ovisshet och ensamhet, fri från de stelrande känslorna och övergivenheten som ibland drog ner henne förtvivlans djupaste dalar.

- Det är min make! ropade hon jublande till folksamlingen vid stranden. Min make har kommit tillbaka!

- Jag vågade aldrig lova, men nu är jag här, hos dig, viskade Oannes med

sin mun mot hennes hår. Men jag kunde inte ta med Nommo. Jag fick resa på villkor att han stannade kvar. Man gav mig i uppdrag att hjälpa till med att bygga upp öarna. Jag har fått ett år på mig! Jag längtar efter att få se Oni och Onna. Jag har inte kunnat nå dig på så länge, min älskade. Först trodde jag att du hade gift om dig med Yerin, men så gjorde han ett kort besök på Sirius tillsammans med Marissa. Sedan dess har jag arbetat på att få komma hit och det tog mig fem år att lyckas!

När det mörka molnet över havsytan sakta gled uppåt igen och en boll av ljus sköt upp från dess mitt med destination Sirius, var Oannes omgiven av sin familj och sina vänner. När aftonen mörknade in i symbios med havets natt-färger låg han i sin hustrus bädd och tog igen år av längtan och saknad. Men Suk-ptah var bekymrad. Ett helt år med Oannes var en välsignelse, men det hade behövts mer tid. Amfibiens kunskaper var levande, aktiva och konstruktiva. Han förmedlade inte bara praktiska idéer, men också en rik kosmisk visdom. Vad skulle hända om ett år? Skulle Sira kunna bära ett nytt försvinnande av den man hon älskade? Skulle deras pentagon utstå ännu en förlust om hon kanske följde med till Sirius? Om femstjärnan sprängdes, kunde då öarnas harmoni komma i fara?

Kristallgrottan hade blivit en vallfärdsort. Numera fanns väg dit och en praktfull ingångsport varslade om det heliga templet därinne. Den vita elden hade redan botat många dock inte alla. Det fanns en oskriven lag att endast de som skulle bli botade blev det, de andra gick därifrån utan hjälp. Det berodde på att en del människor sökte bot när deras tid på Jorden var ute eller när deras karma inte tillät det. De blev fruktansvärt besvikna när de inte genast blev friska, men just med sådana besökare hade Sira utträttat underverk. Hon hade på sitt ljusa glada sätt övertygat dem om att välsignelsen med det vita ljuset kunde ske på olika sätt och att deras tid för tillfrisknande ännu ej var inne. Vi människor önskar mirakel, tänkte Suk-ptah, utan att ifrågasätta oss själva. Vi anser oss alltid värdiga för underverk och alltid redo för att någon annan ska presentera ett mirakel som vi begär. Vi vill ha underverk serverade på silverbrickor utan att bemöda oss med att förtjäna dem. Han tänkte också på att nybyggarna på de atlantiska öarna hade fått det bra. Men det fanns alltid de som ville ha det ännu bättre och de som ville ha makt. Det var meningen att folkets makt skulle vara likvärdigt fördelad - ingen var bättre än den andre. Men det fanns alltid de som ansåg sig förbigångna. Det fanns de som avundades grannen om hans höns lade fler ägg än deras egna. Främlingar hade kommit till öarna efter att ha farit vilse på havet eller gjort strandhugg utan att veta var de var. Ofta stannade de kvar i det nyfunna paradiset. Men de förde ibland med sig oro och negativt tänkande från främmande delar av världen.

Siras roll var medlarens. Den hade hon själv valt efter den kosmiska resan tillbaka till Atlantis. Cylophestra och Sailanja hjälptes åt med undervisningen på öarna. Suk-ptah delade inte med sig av sin oro för framtiden. Han plåstrade om, tröstade och ordnade som vanligt

allt som gällde sjuka mänsikor och djur och han hade en hel stab av arbetsvilliga lärjungar. Året med Oannes gick svindlande fort. Det enda som fanns kvar av druidernas traditioner var Beltenéfesten. Det var årets största högtid med eldar, marknad, sång och musik och inte minst de lössläppta flickorna. Men nu ordnades strängt äktenskap mellan de glada paren och den som blev utan hade stadens eller byns stöd vid det eventuella barnafödandet. Maj månad var Cylophestras arbetsammaste och roligaste tid. Det var också i maj som Oannes hade "trillat ner från himlen i ett moln", som folket uttryckte det. Det var vid samma tid året efteråt han måste resa tillbaka till Sirius.

Sira blev åter havande. Förlossningen hade beräknats tidigare än maj, men hon gick över tiden. Cylophestra var bekymrad. Hon hade på känn att processen inte var som den skulle. Sira hade fått tvillingar en gång förut och Cylophestra var övertygad om att det var tvillingar den här gången också. Små amfibievarelser som Onna och Nommo hade ju kommit till världen problemfritt, men nu hade Siras hälsa varit vacklande under hela havandeskapet och dessutom var hon många år äldre. Suk-ptah gav henne hälsobringande örter och Sailanja drog iväg henne till det vita ljuset i grottan. Cylophestra visste bättre. Hon anade att det som skulle hända berodde på Sira själv. Hennes egen vilja att överleva avgjorde om det skulle gå bra eller illa.

Prästinnan visste att Sira levde i lyckan över att få vara tillsammans med sin make. Hon kunde inte tänka sig att bli ensam igen. Hon hade bett honom flera gånger om att få följa med till Sirius. Sorgset måste han upprepa att barnen kunde följa med, men för henne fanns bara ett sätt att få komma dit - hon måste dö. Barnen hade gälar, men inte hon.

- Onnas gälar har vuxit igen, protesterade hon ivrigt. Då kan hon inte följa med dig.

- Hon är blod av mitt blod och gälar går att få fram igen med ett enkelt ingrepp, svarade maken allvarligt. Du är född till människa. Du fungerar inte likadant som vi.

Cylophestras misstankar bekräftades. När Beltené drabbade öarna med dansande glädje i den nyutslagna blomsterprakten fick Sira smärtsamma värkar. Hon skrek som ett sårat djur. Cylophestra lämnade inte hennes sjukbädd. Den dagen det svarta molnet syntes vid horisonten låg hon i födslovåndor. Den ena tvillingen levde, den andra, som legat längst in, var död. Det levande barnet var nästan helt täckt av fjäll. Det var en flicka. Cylophestra lämnade snabbt över barnet till Mea som själv hade en liten och som kunde amma det. Sira låg blek och livlös på bädden och andningen var obetydlig. Det var ingen dödskamp. Det var ett stilla insomnande och hon skulle aldrig vakna mer därför att hon inte själv ville det.

Oannes kallade på de fyra medlemmarna i femstjärnan. Den fjärde var Kidu, som varit med några gånger och som visat sig helt värdig sin uppgift.

- Sira är död, fastslog han. Det tar tre dagar innan silversträngen lösgör sig från kroppen. Om jag lyckas föra henne till Sirius under den tiden så kan vi väcka henne där och hon behöver inte födas om. Jag behöver er hjälp. Ni är bara fyra, men jag kan själv vara den femte. Vi ska koncentrera oss på att Sira behåller silversträngen i kroppen tills vi anlänt till Sirius. Det kan ta två eller tre dagar, i sämsta fall någon dag längre.

Han tog sin hustru i armarna och bar henne ut på stranden. Det mörka molnet hade stannat ovanför vågkammarna och vimanan som befann sig någonstans i dess mitt, signalerade till Oannes. Sira lades i en liten båt som väntade vid piren. Den sögs in i molnet. Rakt in i den ulliga, mörka dimman for den med Oannes vid årorna. En kort stund efteråt kom han tillbaka och hämtade sina tre barn. Onna satte sig i fören med sin nyfödda lillasyster famnen. Oni stod mellan sin fars knän och vinkade till vännerna på stranden. Hans porlande skratt var det sista de hörde.

- Tror du att Sira besegrar döden? frågade Tulitti Månprästinna, som stod kvar så länge det svarta molnet kunde skymtas i den tilltagande skymningen. Plötsligt sprack det upp och den ljusstrålade farkosten slungades som en boll upp i en hisnande, indigoblå rymd. Cylophestra besvarade hennes fråga när det lysande skeppet inte längre kunde urskiljas med blotta ögat.

- Man besegrar inte döden, svarade hon den blivande femte medlemmen deras stjärna. Man föds in i den. Det är en slags ny födelse. Det man tycker är hemskt och fult och

vanställt är den kropp som människan lämnar. Det är ju det enda man ser med de jordiska ögonen. Döden är ett svar på livet och svaret blir till *nytt liv*. Naturen undrar inte över sina vissna blad, den föds ånyo varje år. Vi människor undrar, tvivlar och räds. Så länge vi gör det blir döden ett ont och fult begrepp. När vi lär oss att bli redo för att återfödas till ljusdimensionerna och senare till ett nytt liv här, kommer Jorden att glädjas. Moder Jord vill att vi ska förstå att vi är *odödliga!*

Med armarna om varandra vandrade Siras vänner in i en djupandning som snart skulle väcka hennes sovande själ till ett nytt, skälvande andetag i en främmande, underbar värld.